Coperta de GH. BALTOC

25.04.1990
- 516 -

IRINA FIEROIU

CLAUDIA

ROMAN

EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI • 1988

Părinților mei și bunicilor,
cu dragoste și recunoștință

„...Sînt mai bună decît reputaţia mea."

Schiller, Maria Stuart

Sînt singură în amfiteatru. De fapt, sînt iar singură... în viaţă. Pentru a cîta oară? Ce rost are să mai fac socoteala? Important e prezentul. Băncile „tac", nu scîrţîie nici una. Cînd spui „sînt doar cu mine", în interiorul tău doreşti să fi pronunţat acest cuvînt pentru ultima oară. Vrei ca semnificaţia, încărcătura lui s-o uiţi cît mai repede. Şi — vin ploile şi şterg o parte din cenuşiu. Iar apoi... După ploaie răsare soarele şi purifică atmosfera. Da. Dizolvă semnificaţia tristeţii.

Mi-am scos un sandviş şi mănînc. Cursurile s-au terminat, dar n-am vrut să plec cu colegii. Astăzi nu m-am simţit în stare să iau parte la exuberanţa lor. De ce? Pentru că azi doresc să stau de vorbă cu mine. Cu trecutul pe care vreau să-l uit. Pe care faptele-l păstrează, dar pe care l-am ascuns în mine. Şi care m-a făcut să mă simt uneori atît de singură, singură... chiar cînd sînt înconjurată de tineri pe care-i ştiu aproape. Trecutul... „Taci", aş vrea să-i răspund iritată celui meu. Şi totuşi el are dreptate. Ar fi fost bun de geolog. Săpăturile lui duc totdeauna la minereu. Da. În urmă e o rană. „Deschisă?" „Ce importanţă are? Ştiu sigur că se va închide." „La cabinetul

medical ai fost întrebată de tot şi de toate. Asta te-a răscolit, nu?" „Aşa e... Dar voi uita. Sigur. Uitarea e la fel de palpabilă ca tristeţea. Deci?... O, Marcule... dac-ai mai fi tu lîngă mine... Dar azi eu sînt singură. Ca în ziua cînd..."

* * *

Mi-am scos caietul din bancă. Azi am luat la mine unul neînceput. Simţeam nevoia să... şi cînd vrei să-ţi rememorezi viaţa, totdeauna începi cu începutul. Nu?

* * *

Păşeam triumfătoare în lume. Triumfătoare? Chiar aşa. Şi asta pentru că părinţii şi bunicii simţeau, ţinîndu-mă în braţe, că îmbrăţişează un bulgăre enorm de aur. Bulgăre de aur? Nu. Nu-i adevărat. Dacă-l scapi pe jos nu se strică. Pe cînd un bibelou de cristal... Aşa-i: eu reprezentasem pentru bunicii şi părinţii mei un bibelou de cristal, în greutate de 2,400 kg, care — ca să nu se „spargă" — trebuia să doarmă pe perne moi, şi ca să nu fie furat, trebuia apărat de întreaga echipă, „2 + 2", adică părinţii „în teren", iar bunicii, „rezerve".

Creşteam. Creşteam, devenind o floare. O floare de munte. Acesta era rezultatul metamorfozei. Dar nu o „Nu mă uita". Eram un mic bujor care pe zi ce trecea atrăgea parcă mai mult soarele şi răspîndea din ce în ce mai multă mireasmă. Modestia? Eh, modestia!

„E un copil adorabil! E o păpuşe vie! Degajă sănătate şi voie bună! E aşa de vioaie! Îi merge căpşorul! E un copil precoce!" ... şi tot aşa prietenii, vecinii, cunoştinţele şi chiar străinii de pe stradă nu se puteau abţine să nu spună ceva despre mine. Nu treceam neobservată.

Părinţii erau fericiţi. După cîţiva ani de căsnicie, casa lor devenise căminul ideal, unde răsuna glasul dulce, melodios al Claudiei.

Dar ce va ajunge Claudia? Cum? Nu știți? Asta s-a hotărît de mult. E deșteaptă; deci va ajunge departe. Nici vorbă, se va realiza profesional. E frumoasă; evident, va face o căsnicie minunată! Așa că vedeți, se știa. Claudia va ajunge cineva. Sigur. (Idealul echipei „2 + 2".) Credeam și eu, Claudia, la fel. Și cum să nu fie așa cînd viața nu-mi luase încă nimic, ci se tot grăbise să-mi facă daruri.

Deziluzia nu bătuse încă la poarta mea. Eu, Claudia, nu învățasem încă primara semnificație a verbului „a pierde" și nici nu tînjisem după „am învins".

Dar viața urma să-și înceapă jocul de șah. Piesele trebuiau să părăsească adăpostul cald al culiselor. 3. 2. 1. 0... Nimic?... Nici o cădere?... Nici o piesă albă scoasă din joc?... Nimic. Încă.

Ajunsesem școlăriță. Timpul trecea, iar fetița cu ghiozdan se înălțase și devenise foarte silitoare. Poate... prea silitoare. Bucuria părinților stîrnea invidia vecinilor. Dar ce să-i faci?

„Premiul întîi: Claudia Ionescu."

— Tocilara!

„De mine vorbește? Nu, nu cred. Angela e prietena mea. Cum ar putea vorbi așa despre mine?"

Și iată, Claudia cea de doisprezece ani pleca în vacanță. Coronița de „Nu-mă-uita" o avea pe cap, cum o avusese în toate verile, de cînd începuse să poarte ghiozdan.

Trenul făcea taca-taca, taca-taca, iar Claudia parcă simțea că-i spune „Viața-i a ta!" „Viața-i a ta!" Dar coronița... Stînd la geam, vîntul i-o furase și acum zgomotul trenului parcă spunea: „Nu mă uita! Nu mă uita!" Ce, ce să nu uite? Că viața poate fi atît de frumoasă. Că blînda viață pe care o dusese avea să se reîntoarcă. Adică: „Fii tare, învinge." Vei învinge și vei fi iar fericită? *Ce* să învingă?

„Dar *sînt* fericită! Coroniţa de « Nu mă uita» mi-o va reface bunicul. Floarea de « Nu mă uita» din livada bunicului e mai frumoasă decît oriunde!“

„Nu mă uita, spunea fericirea, mă voi întoarce.“

...Nu mă uita, spune pînza păianjenului şi acesta o reface. Hm! Ce asociaţii ciudate fac acum, cînd ar trebui să-l descriu pe Bot negru, pisoiul, care, încurcîndu-se printre picioarele Claudiei, îi urează „Bun venit!“ ...

...Vacanţa a trecut. A şi devenit o amintire.

* * *

Bubuitura mi-a izbit auzul şi toată făptura cu violenţă, m-a făcut aproape să sar din pat. Mîinile mi s-au cramponat de cearceaf, ţintuindu-mă pe loc cîteva clipe. Apoi m-am ridicat, plutind parcă. Uşa fusese smulsă din toc, geamurile se spărseseră. Înspăimîntător. Mi-am mai plimbat o dată ochii, îngrozită, peste ele. Trează de-a binelea, în plin coşmar, am ieşit din cameră alergînd. Un miros greu, înecăcios, pe care îl simţisem vag şi în pat, îmi făcea respiraţia aproape imposibilă. Înnebunită, am gonit spre bucătărie, strigînd-o pe mama.

— Fugi! fugi! Ţi-am spus: Du-te în grădină, au fost cuvintele pe care mi le-a adresat cu faţa crispată, aproape de nerecunoscut. Gazele! Gazele au fost deschise.

O flacără mare umplea bucătăria şi tindea să cuprindă restul casei. Spaima, pe moment, m-a paralizat, dar apoi am început s-o trag după mine pe mama.

— Vino! Vino! Lasă-le... Vino! Focul, lasă-le, mama ... strigam, tîrînd-o, în timp ce ea, disperată, încerca să mai salveze cîteva lucruri din camera de lîngă bucătărie.

— Dă telefon: pompierii! am auzit-o, dar nu am plecat de lîngă ea.

— Nu! Nu, te las. Vino! Mama... Vino!

— Du-te! Du-te, ţi-am spus! Dar eu m-am prins mai tare de ea. O trăgeam după mine cu toată puterea care-mi mai rămăsese.

— Nu te las. Nuu! Şi în cele din urmă am reuşit să o scot în partea casei rămasă încă neatinsă de ravagiile focului, ca apoi să sărim amîndouă pe un geam afară.

Am simţit o înţepătură în talpă — usturime, durere. Ah, o albină. Durerea creştea, paralizîndu-mi piciorul. Dar văzînd-o pe mama lîngă mine — sleită, dar lîngă mine — m-am liniştit.

Dintr-o dată ochii mi-au alunecat spre uşă: straturile de flori de la intrare şi treptele erau pline de cărămizi. Coşul de pe acoperiş se transformase într-un morman de moloz.

— Vai, dacă ieşeam pe uşă... Ce puteam păţi! am auzit glasul mamei, răguşit de tensiune şi oboseală.

Pompierii au venit curînd. Mi-am dat seama că îi chemaseră nişte vecini. După ce fierberea flăcărilor a fost potolită, o nouă teroare: ce-a mai rămas!?...

* * *

— Mama! De ce-ai intrat pe uşă?

— Dar...

— Ţi-am spus că nu mai trebuie să intri decît pe geam!

— Am considerat că...

— Să nu mai uiţi... Acolo poate să cadă coşul. Mamaa!

— Dar...

— Mi-e frică! Mi-e frică! Şi tanti Ana a plecat şi m-a lăsaat şi eu n-am plecat şi... Mamaa!

Asemenea conversaţii se repetau frecvent. Părinţii păreau neliniştiţi.

— Dragul meu, ce-i cu Claudia? Nu mai e ea!

— Un şoc?

* * *

Da. Acvariul în care plutisem liniştită pînă atunci se spărsese.

Primul contact brutal cu ceva inexplicabil se produsese. (Pe atunci, era inexplicabil.) Nu bănuisem niciodată că părinţii mei vor putea vorbi *aşa* despre mine. Ceva din mine se sfărîmase. Clopotul sub care crescusem pînă atunci. Incubatorul care dintr-o dată nu mai funcţiona. Oare contactul cu aerul de afară mă năucise?

* * *

Şoc — psihiatru — tratament forte. Acesta devenise „Triunghiul Bermudelor" pentru părinţi. Discuţiile, seara, nu se mai terminau. Şi în cele din urmă...

— Claudia, mergem astăzi la „Pe aripile vîntului". Mi-ai spus că ţi-ar face plăcere să-l revezi. Am luat bilete. Mergem?

— Da, sigur. Vreau s-o văd pe Scarlett.

— Atunci hai, repede, tata e jos la maşină.

— Cum? Mergem acum, la prima oră?

— Da. La matineu. Sau tu nu vrei?

— Am crezut că mergem după-masă. Acum nu trebuie să plecaţi la serviciu?

— Nu. Azi ne-am luat zi liberă. Vrem să stăm cu tine. Dacă nu vii repede, întîrziem.

— Da, bine. Vin.

* * *

— Dar unde mergem? La ce cinema joacă? Ce-i poarta asta? Unde intrăm? UNDE M-AŢI ADUS?

— Linişteşte-te, draga mea. O să stai aici cîteva săptămîni şi o să te întorci acasă sănătoasă.

— Unde am intrat?

— Sîntem în parcul Spitalului de boli nervoase.

— La....

— Bună ziua, doamnă doctor Şoimaru.

— Bună ziua. Vă aşteptam.

Şi doctoriţa m-a radiografiat sistematic, expertă, dintr-o privire.

— O să fie totul bine, drăguţo. Vino să vezi ce rezervă frumoasă ţi-am pregătit.

M-a luat de mînă şi am plecat cu ea. Cînd mi-a spus „drăguţo", a răbufnit în mine un val de protest. Priveam mînioasă impecabilele halate ale infirmierilor care fuseseră pregătiţi ca, la nevoie, să mă imobilizeze.

Aceşti „cîini de pază" bine instruiţi ne-au urmat. Le-o fi fost teamă că-mi voi smulge mîna din cea a doctoriţei şi voi fugi; sau voi încerca să sar gardul. Ce să faci, îşi cîştigau şi ei pîinea.

Doctoriţa ne-a poftit în cabinet şi a încercat să discute cu mine. Urma ca apoi să mai discute şi cu părinţii. După „ritual".

Simţeam că trebuie să înfrunt cumva situaţia... I-am spus sec:

— Sînt obosită. O să vă spună părinţii totul.

— Dar nu vrei să stăm şi noi două puţin de vorbă?

— O să avem destul timp, doamnă doctor!

Răspunsul a venit tărăgănat, aşa cum simţeam că se va derula de-acum totul, cine ştie cît timp. Creştea în mine o revoltă mută. „De ce?" „Poate pentru că niciodată nu mi-au plăcut lucrurile tărăgănate. Dar oare numai de asta? Nu. Şi pentru că eu sînt o nebună. Bolnavă psihic. Deci, ce rost are să mai discut? «Adevărul» despre mine nu-l pot spune decît părinţii."

Aşa că o asistentă foarte aranjată — da! efectiv cochetă — m-a condus într-o rezervă şi mi-a administrat un calmant. O injecţie.

M-am trîntit în pat încălţată.

— Nu-ţi scoţi adidaşii?

— Nu. Ar fi inestetic să-mi vezi ciorapii rupţi şi murdari.

A holbat ochii la mine. Atunci mi-am dat seama că semăna puţin cu Loretta Young, pe care o văzusem la Cinematecă.

— Cum vrei! În curînd îţi voi aduce lucrurile.

— Mulţumesc, *drăguţo*, i-am aruncat, la care ea, contrariată, a ieşit. Îi făcusem impresia unei fetiţe bine educate şi fusese o lovitură să constate că sînt vulgară. Da: Încercam să par cît mai prost crescută. O răzbunare copilărească? Da, probabil. Poate pentru că îmi dădeam seama că sînt în mîinile lor şi mă simţeam singură, abandonată. Cred că eram supărată pe părinţi, cînd mă gîndeam la ce-mi făcuseră, cum mă minţiseră...

Peste vreo zece minute „Loretta Young" a sosit, aducîndu-mi lucrurile. Am recunoscut geanta mea.

— Mi-a spus mămica ta că ai înăuntru de toate. Vrei să-i transmit ceva?

— Nu. Mulţumesc, *drăguţo !*

— Îţi place să-mi spui aşa?

— Aşa vorbesc eu, m-am auzit minţind. Îţi displace? am întrebat-o provocator.

— Nu, dar pe mine mă cheamă Angela. Nu vrei să-mi spui aşa?

Îmi vorbea cu precauţie. De ce? Naiba ştie. Şi oricum, ce importanţă avea?

— Pe tine cum te cheamă? continuă ea.

— Spune-mi Eddy.

— Eddy?

— Da. Aşa-mi spun prietenii.

— Eddy — de la ce? Sau: de ce? Se aşezase pe marginea patului. Încerca să mă tragă de limbă?

Oare făcea „prospectări", pusă de doctoriţă? Posibil. Dar la fel de posibil era că le făcea din proprie iniţiativă, ca să aibă ce-i raporta. Să crească în ochii şefei.

— Merg foarte bine cu bicicleta. Mai bine zis, foarte repede și prietenii mei mi-au zis așa pentru că a existat, cică, un mare ciclist cu numele ăsta.

— Da? Și ce-ți mai place să faci? Ce alt *hobby* mai ai? Pentru că, după cîte înțeleg, bicicleta e un *hobby*.

— Acuma mi-ar place să dorm, i-am tăiat-o din scurt. (Încercam să nu-mi pierd din vulgaritate. Mai bine zis, observasem că m-am îndulcit puțin și nu voiam să-mi pierd acreala.) Peste cît timp îmi faci altă injecție?

— Peste două ore. La douăsprezece.

— Bine. Atunci am adormit.

— Nu te dezbraci? mă mai întrebă L.Y.

— Nu. Sînt obișnuită așa.

L.Y. a ieșit încet. Îi provocasem silă, sau o revoltasem numai? Milă sper că nu... Dar ce importanță avea?

Am tras pătura pe mine și am luat o poziție de om adormit. Doream să pot gîndi în liniște. Nu voiam să fiu deranjată.

* * *

— Ei, scoală, Eddy, am auzit glasul Angelei. Trebuie să iei două hapuri. Și acuși vine doamna doctor să te vadă. Apropo, te-am descălțat. Ciorapii îți sînt aproape noi și perfect curați.

— Hm! Am zîmbit, cred. Îmi simțeam capul foarte greu. Mă întrebam ce injecție îmi făcuse. Aveam impresia că am dormit nu două ore, ci patru sau zece... Un somn „de piatră".

Uitîndu-mă la ceas, am simțit o jenă la mînă. Am văzut că mi se luase sînge.

— A trebuit să-ți facem niște analize și doamna doctor s-a gîndit că te solicită mai puțin dacă-ți luăm sînge în somn.

N-am zis nimic. În momentul acela a intrat doctorița. S-a apropiat de mine și m-a întrebat cu un zîmbet profesional:

— Cum te simți acum, drăguțo?

N-am răspuns.

— Ce e acum în capul tău, drăguțo? Ce gîndești tu acum? continuă ea. Ești supărată?

Eram încă zăpăcită de medicamentul administrat. Se făcuse șase. Nu-mi dădeam seama la ce tactică recursese doctorița.

— Gîndesc ceea ce îmi permite medicamentul administrat de *drăguța*, și am arătat cu capul spre L.Y.

L.Y. a vrut să chicotească, dar s-a oprit la timp. Și-a dat seama că e mai sănătos să se abțină. Doctorița m-a anunțat:

— Am să te chem imediat în cabinetul meu, să mai stăm de vorbă.

Dar mai stătusem de vorbă pînă atunci? Nu. Totuși, dialogul ăsta l-o fi numit ea „stat de vorbă." A ieșit.

M-am spălat și-am deschis geanta, să-mi scot pijamaua. Alături de tot felul de lucruri necesare, erau foarte multe dulciuri — părinții știau că-mi plac — și o scrisoare. Primul impuls a fost s-o rup. Nu m-am îndurat, dar nici putere s-o citesc n-am avut. Am împăturit-o și am pus-o în buzunarul genții, iar dulciurile le-am pus pe geam pentru porumbei. Observasem că sînt foarte mulți în parcul spitalului.

* * *

Aproximativ peste o oră eram în cabinetul doctoriței, instalată într-un fotoliu comod. Mă uitam pe fereastră, în timp ce ea îmi tot punea întrebări, care rămîneau fără răspuns. Aveam impresia că este o ucenică de croitorie

care tot desface şi descoase o rochie, încercînd să pătrundă în tainele croitoriei „de clasă".

— Părinţii mi-au spus că eşti o fire sociabilă. Acum însă văd că te-ai supărat şi te-ai închis în tine. Uite, cred că eşti supărată pe părinţi, pentru că te-au internat fără să-ţi spună dinainte. Eu am stat însă de multe ori de vorbă cu părinţii tăi pînă acum şi aflînd despre ce este vorba, le-am sugerat să trimit o Salvare să te ia. Dar ei au avut dreptate cînd m-au refuzat. În ce situaţie i-ai fi pus faţă de vecini şi... şi în ce situaţie ai fi fost pusă chiar tu, dacă ar fi venit Salvarea să te ia cu forţa de acasă...

— Nu ţin minte, dar poate injecţia pe care mi-aţi făcut-o mi-a întunecat memoria... Nu ţin minte să fi dat de lucru cuiva în dimineaţa aceasta.

Am vrut să par liniştită. Glasul meu a avut însă o nuanţă iritată. Nu mi-am putut-o ascunde.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui, zise, în timp ce se vedea că face eforturi să rămînă calmă, dar nu ne-am aşteptat să reacţionezi aşa.

— Nu?! Credeaţi că am turbat cel puţin pe jumătate, am rostit, cu indiferenţă.

— Ei, să nu luăm lucrurile în tragic. Uite: dovedeşte că părinţii au exagerat şi în loc să stai aici săptămîni sau luni, în cîteva zile îţi dăm drumul.

— Să-mi daţi drumul? Mulţumesc, nu simt nevoia să plec aşa de repede de la dumneavoastră. Îmi place aici. Mi-aţi dat o rezervă cu fereastră spre Sud. Este o cameră aşa de luminoasă! E chiar mult mai plăcută decît camera mea, care are ferestrele spe Nord.

— Deci, nu vrei să pleci de aici? Îţi place? repetă ea, ca un ecou.

— Îmi place.

— Nu cred asta. — Păstra un ton civilizat. — Nu cred

asta, spuse, ceva mai apăsat. Nimeni în situaţia ta nu preferă spitalul, casei.

— Ba da. Spitalul este o schimbare de mediu. Şi, acum cîteva zile, părinţii mi-au spus că mi-ar prinde bine o schimbare de mediu. Aşa că l-am schimbat.

— Spune-mi, de ce intri pe geam în loc de uşă? Ţi-e teamă că o să cadă iar coşul? Cum o să cadă? A fost fixat bine. De ce-i necăjeşti pe părinţi?

Multe alte „de ce"-uri au urmat. Vorbea continuu. A făcut, cred, multe greşeli pedagogice, dar cum eram numai noi două, nu avea cine s-o bată pe umăr, şoptindu-i: „Colega, nu aşa se procedează cu un copil nevrotic." Am ascultat-o vorbind neîncetat, iar „de ce"-urile deveniseră agasante.

Totuşi cred c-aş mai fi lăsat-o să vorbească — numai că începuse să mi se facă frig. Am întrerupt-o deci:

— N-aţi prefera acum un duş rece?

— Ce?

— Am fost învăţată să folosesc cuvîntul „Poftim".

— Cum îţi permiţi? Mi s-a spus că eşti bine crescută, iar tu — uite cum te porţi! Tonul trecuse la un ritm „Allegro".

— Bine crescută? Amăgire părintească. Dar să ştiţi: nu mă interesează cum îmi definiţi purtarea; eu la fel mă voi purta, chit că mă ţineţi aici toată noaptea. Însă n-o să mă ţineţi, pentru că de pe acum vi se închid ochii de somn.

— Cred că e timpul să pleci. Mai discutăm noi mîine.

— Şi poimîine, dacă vă face plăcere...

* * *

De ce mă purtam aşa cu ea? Nu ştiu. În fond ea nu avea nici o vină. Părinţii îi solicitaseră vindecarea mea. Nu intrase ea singură în „afacere". Iar eu... Eram un

„martor“ de la care ar fi putut afla multe, dacă n-aș fi îndreptat spre o direcție greșită raționamentele ei de medic psihiatru. Ea, oricum — asta era cererea părinților — trebuia să-mi facă un tratament. Dacă eu aș fi fost Claudia cea de toate zilele, dacă i-aș fi vorbit deschis, poate și-ar fi dat seama cum stau lucrurile și... Dar eu îmi dădeam toată silința să-și facă despre Claudia o impresie eronată. Voiam să-mi bat joc de ea? De ce? Probabil pentru că era singura persoană, din triunghiul ce pusese la cale internarea mea, pe care mă puteam răzbuna. Și pentru că avea, simțeam, o fire severă. Și oricum era un om complet străin, așa că nu mă interesa faptul că loveam în ea. Puteam fi învinuită de duritate? Poate că da.

* * *

Mergînd spre rezervă, am trecut pe lîngă un cabinet unde asistenta de servici fuma satisfăcută un *superlong*. Am depășit-o, nu fără să fi observat că și ea era superaranjată. Apoi m-am gîndit c-ar fi mai bine să-i fac o mică vizită.

— Dă-mi, te rog, și mie una, am zis, sprijinindu-mă de ușă.

S-a holbat la mine și a întrebat, aproape silabisind cuvintele:

— Cum? Fumezi la vîrsta asta?

— De ce nu? Mai am doar patru ani pînă la majorat. Îmi dai?

Zîmbetul apărut involuntar pe fața ei se transformă subit într-o privire plină de demnitate.

— Nu. Cum îți închipui? Du-te imediat la culcare.

— Păcat, am replicat sec; păcat pentru amîndouă. Mîine ți-aș fi dat un pachet.

Și am plecat.

Dar în mai puțin de un minut m-am întors pe călcîie și, cu un gest de balerină, mi-am scos singură o țigară din pachet. M-am jucat cu ea între degete, privind-o în ochi. Am zîmbit.

— Hop! Și superlongul, primind bobîrnacul, și-a început zborul înapoi spre proprietară.

După o secundă:

— Dar o bomboană? N-are cum să-mi facă rău.

Am și întins mîna spre cutia apetisantă ce-o avea în față.

— Ai grijă să nu dai foc spitalului! mi-am auzit tot eu vocea, văzînd cum scrumul țigării, rămasă între buzele ei încremenite, îi pica în neștire pe halatul imaculat. Super-călcat!

Și am luat-o în fine spre rezervă. Eram mulțumită. Îmi asigurasem o retragere triumfătoare.

„Rîzi! Hai, rîzi! De ce-ai încetat? Rîzi, clovnule!“ Dar chipul meu reflectat în oglinda din perete nu voia. Nici un mușchi nu se destindea.

Am stins lumina și m-am culcat. Îmi imaginam că plutesc într-o barcă în larg și am rău de mare. Totuși mă simțeam relaxată, așa încît mi-am zis că n-ar strica să mă gîndesc puțin la ziua de mîine.

Știam că va trebui să stau un timp în spital; dacă mă împotriveam, aveam să stau mai mult. Cel mai bine era să afișez indiferență și proastă creștere. Ambele menite să-i facă pe cei din jurul meu să se sature de mine și deci, să-mi dorească plecarea. Iar eu voiam să-mi pot reîncepe cît mai repede pregătirea pentru examenul din vară, pentru intrarea în liceu. Aveam examen peste cîteva luni.

Răul se suportă mai ușor cu zîmbetul pe buze decît în lacrimi. Mi-am consolidat planul cu îndîrjire copilărească. În spital: indiferență, alternînd cu obrăznicie și ironii mușcătoare la adresa tuturor. Acasă: buchet de zîmbete;

în medie ... zece hapuri pe zi — cifră pesimistă! — şi încercarea de a dovedi că totul era pe alt fond, nu pe cel al sistemului nervos, cum credeau cei din jurul meu. Da. Trebuia să caut. Să umblu, să aflu lucruri noi. Simţeam că soarta îmi ascunde ceva.

* * *

A doua zi dimineaţa, doctoriţa a intrat cu un zîmbet în rezerva mea. Eu tocmai luasem o carte din geantă şi citeam.

— Ei, cum ai dormit? mă întrebă ea, cu o voce voioasă.

— Mulţumesc, satisfăcător. Dar dumneavoastră cum aţi dormit?

— Eu? Bine, răspunse, contrariată.

— Mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Toată noaptea m-a chinuit gîndul că, în starea în care v-am lăsat aseară, trebuia să vă fi recomandat să faceţi — după duşul rece — şi unul cald. Aţi fi dormit mult mai bine. Dar dacă aţi dormit bine, oricum mă simt cu sufletul împăcat.

Începusem să-mi pun planul în aplicare. Nu a dat însă roadele scontate. Doctoriţa nu s-a grăbit să mă externeze. Analizele, testele psihice au continuat, lăsînd amprente de neşters în amintirea unui copil. Toate au ieşit normale. Noaptea mi-o petreceam plîngînd înfundat, iar dimineaţa făceam un duş şi multă gimnastică. Voiam ca doctoriţei să-i apar cît mai roză şi mai frumoasă. Voiam ca nimeni să nu bănuiască ce este în sufletul meu. Cînd părinţii veneau în vizită, eram surîzătoare.

Trecuseră două luni cînd, păstrîndu-şi zîmbetul profesional, doctoriţa m-a anunţat:

— Gata. Mîine dimineaţă pleci.

S-a uitat la mine lung. A încercat să-mi surprindă pe faţă o schimbare, dar am rămas cu obrazul imobil. Aflasem vestea dinainte. Ce-i drept din întîmplare, dar o aflasem.

— Nu-ţi pare bine?

— Mi-e indiferent.

Şi aşa, în dimineaţa următoare urma să părăsesc spitalul. Mi-am zis: „Dacă mai stăteam, îmi cedau cu adevărat nervii."

Să stai într-un spital de psihiatrie, să fii considerată bolnavă psihic, să ţi se facă tratament adecvat şi tu să fii sănătoasă. Da. Permanent simţeam că nu la nervi e „buba". Dar, vorba din străbuni: „Totu-i bine şi frumos cînd se sfîrşeşte cu bine." Se sfîrşise însă oare ceva?

M-am culcat cu gîndul că se sfîrşise.

Dimineaţa a venit.

De-abia mă trezisem — nici nu se luminase de tot — cînd am văzut uşa deschizîndu-se şi în prag a apărut L.Y., împreună cu doi „dulăi de pază". Pe moment am crezut că au greşit rezerva, dar imediat i-am constatat trecînd la acţiune.

— Ce-nseamnă asta? Ce vreţi să faceţi?

— Hai, gata clonţul.

— Doar nu...

— Gata, gata. Şi cînd te gîndeşti că doamna doctor voia să-i dea drumul...

Şi m-am trezit „blindată" într-o cămaşă de forţă.

Pe moment, din cauza nodului din gît, n-am putut scoate nici un cuvînt. Cînd mi-a revenit graiul, era prea tîrziu. Fusm instalată într-un fel de staul. În apropiere s-a trîntit o uşă. Am auzit-o pe Angela vorbind cu o colegă. Dintr-o dată glasul ei a sunat ca un ferăstrău:

— Să-mi facă ea mie una ca asta... Şi cînd te gîndeşti cît am aşteptat...

— Cînd mi-ai spus despre cine e vorba, am rămas tablou. În locul tău nu ştiu, zău, cum aş fi reacţionat în dimineaţa asta... Ce-o fi în sufletul tău?

— Ei...

— În fond, bine că te-ai resemnat. Te mai trezeai c-o belea. Şi de cîte ori am încercat să susţin că...

— Eh, cine ne-ascultă pe noi? Doamne, şi cît am aşteptat!...

„Glasul ei seamănă acum cu o balama neunsă." Imediat mi-am reproşat lipsa de respect. Îmi dădeam seama că-i provocasem un mare necaz, dar nu ştiam ce. Nu ţineam minte să-i fi făcut ceva — cert era însă că totuşi, ceva îi făcusem şi conştiinţa, treaza mea conştiinţă, îşi cerea drepturile.

Stăteam nemişcată, încercînd să analizez ziua de ieri. Nu găseam nimic. Deodată am auzit un ţipăt urmat de un plîns convulsiv. M-au trecut fiori. Am încercat să mă liniştesc şi am început iar să „forez" ziua de ieri. Tot nu găseam nimic. Ce i-oi fi făcut?... Ceva rău, desigur. Dar ce? Cum naiba de nu-mi amintesc nimic? Hai s-o iau sistematic. Dimineaţă m-am sculat ca de obicei şi după gimnastică... parcă m-am dus în parc? Nu — în parc m-am dus după-masă; m-au certat că nu respect orele de somn, dar eu m-am furişat în parc. N-aş fi putut dormi. Prea era interesantă cartea pe care o citeam. Apoi... Da: după cină m-am reîntors în cameră şi m-am culcat. Atunci? E grav, din moment ce nu-mi amintesc. E un adevărat simptom anormal. Simptom anormal?

Toată ziua a durat propriul interogatoriu. De mîncare nu m-am putut atinge. Cînd a venit Angela — mi-era parcă ruşine faţă de mine să-i mai spun L.Y.; ce-i drept, nu se putea compara cu starul din anii '30-'40, o poreclisem aşa mai mult în bătaie de joc — am privit-o cu vinovăţie şi...

Spre seară însă ceva în mine s-a declanşat năvalnic. „Cum te gîndeşti că i-ai făcut ceva, cînd nu ştii să-i fi făcut nimic? Ce-i lipsa asta de logică? Pînă ieri erai pe picioarele tale şi acum eşti în plin balamuc? Nu se poate.

E ceva la mijloc. Ai văzut cum se uita Angela la tine? Se uita furioasă? Nu. Resemnată? Nu. Atunci, *cum* se uita? Acum parcă-mi aduc aminte că... privirea ei m-a jucat. Ei, vezi că am dreptate? Privirea *ei* era VINOVATĂ."

Aşa s-a derulat dialogul cu propria-mi conştiinţă. Neliniştea, totuşi, se infiltrase perfid, o nelinişte care la sfîrşit de-abia mai putea fi ţinută în zăgazuri. Noaptea a fost un chin: rememoram mereu, în detaliu, cum decursese programul meu cu o zi în urmă.

Soarele urcase leneş pe cer, cînd am auzit uşa deschizîndu-se şi doctoriţa a înaintat spre mine. M-am trezit din amorţire — mi-am dat seama că după mult zbucium aţipisem spre dimineaţă — şi...

— Ei, drăguţo! Ai făcut o criză şi ai lovit-o pe Angela. Frumos.

— Am... lovit-o eu pe Angela?

Rămăsesem stupefiată. Începeam să înţeleg unele lucruri. Da. Înţelegeam că acesta fusese răul pe care se afirma că-l provocasem. Şi totuşi nu înţelegeam nimic. „Dar cînd am lovit-o?... N-am lovit-o. Ştiu sigur că n-am lovit-o". Recapitulasem doar tot ce făcusem cu două zile în urmă. Minut cu minut. Îmi aduceam perfect aminte de toate amănuntele.

— Ce-i întrebarea asta? îmi zise doctoriţa, dar pe chip i se aşternuse o nedumerire.

— Doamnă doctor, eu nu ţin minte s-o fi lovit şi nici să fi făcut vreo criză. De fapt ştiu sigur că n-am făcut nici una, nici alta.

Deodată, nu mi s-a mai părut atît de aspră. Şi i-am spus că reconstituisem, în întregime, cum îmi petrecusem ziua pretinsei „crize".

— Mă credeţi? am încheiat.

S-a uitat atentă la mine, parcă îngîndurată, cercetîndu-mă.

— Pe răspunderea mea, îți dau drumul, a zis, după ce tăcuse clipe lungi.

— Deci m-ați crezut.

— Vreau să lămuresc unele lucruri, zise, în timp ce-mi scotea „blindajul".

A ieșit și eu am urmat-o. Mi-am dat seama că nu i-a fost teamă că o s-o lovesc pe la spate. Ceva se schimbase în atitudinea ei față de mine.

Peste puțin timp a venit mama să mă ia. Trecuse întîi pe la doctoriță și mi-am dat seama că stătuseră de vorbă.

În drum spre mașină, mama m-a întrebat:

— Ai lovit-o?

— Nu.

— Și atunci — asistenta a mințit? Ce interes avea?

— N-am lovit-o. E tot ce știu: n-am lovit-o. Nu pricep de ce...

— Ei, pare o fată drăguță, cu care te înțelegeai... Oricum, n-o să te duc înapoi!

N-am mai zis nimic. Nu mai avea nici un rost. „Palmaresul" bolii mele se îmbogățise în ochii mamei? Probabil.

* * *

Închid caietul. Se închide cu un mic zgomot. În amfiteatrul gol, zgomotul se amplifică. Parcă ar vrea să spună: Nu e cazul să faci din țînțar armăsar.

Se înserează. Pornesc spre casă. Privirile mele trec peste oameni. Ce bine-i între oameni... Ce frumos e orașul toamna.

...Așadar — acesta fusese al doilea contact, brutal, cu realitatea. Și, paradoxal, izbitura venise tocmai de la învelișul ocrotitor pe care părinții credeau că-l găsiseră pentru mine. De data aceasta, un înveliș instituțional. Panicați, voiseră să-și transfere responsabilitatea asupra unor medici. Cu învelișul cald în care mă crescuseră dăduseră greș și... nu găsiseră altă ieșire.

Lunile care au urmat au fost cele mai grele. Îmi cereau să fiu foarte atentă. Fiecare mișcare se cerea controlată. „Manifestările nevrotice“ (sau „psihopate“?) trebuiau să dispară. *Trebuia;* pentru că altfel, cine știe, aș fi fost iar dusă să văd „Pe aripile vîntului“. Nu știu ce-i spusese doctorița mamei; intuiam că nu mă vorbise de rău; dar părinții m-au privit mult timp cu suspiciune — deși nu afișată, exteriorizată. Așa că eu mă supravegheam să „nu trag prea mult de volan“ într-o singură parte. Aveam impresia că dau un dificil examen în fața unui profesor foarte sever, gata să-și penalizeze elevul la cele mai mici neatenții.

Așa că atunci cînd, după un semestru, analizele toate au ieșit, cred, cel puțin cu calificativul „satisfăcător“, bucuria părinților și a bunicii a atins amperajul maxim.

Eu însă eram abătută, chiar cînd învățam cu toată concentrarea. Această viață fără sinceritate deplină n-o mai puteam suporta. Bunica a trebuit să plece de la noi și am primit vestea cu o mare ușurare. Îmi aducea în dar un lucru după care tînjisem multe luni: singurătatea. Aveam mare nevoie să fiu singură. Doar cu mine însămi mai puteam vorbi deschis. Și acum aveam posibilitatea ca o bună parte din zi să fiu numai cu mine.

A venit vara. Nu învățasem în zadar: am luat examenul și am intrat la liceu.

Am plecat cu părinții la bunici, la munte.

Toată vacanța mi-am petrecut-o, iarăși, aproape singură. Luam în fiecare dimineață cîte o carte și mă refugiam în pădure. Departe-n pădure, unde mă gîndeam la toate. Fusesem de multe ori lovită în lunile care urmaseră ieșirii din spital. Fusesem lovită și, în pădure, încercam să-mi găsesc, sau la nevoie să-mi fabric „anticorpi“. Îmi dădeam seama că un foarte valoros anticorp este indiferența, dar altul și mai bun ești tu însuți. Adică: ai singur grijă de tine. Nu aștepta ajutor. Dă-l, dacă poți, dar nu-l aștepta.

Îmi revenea des în minte cămaşa de forţă. Amprenta ce-o lăsase asupra amintirilor mele părea de neşters. De multe ori instinctul de conservare făcea apel la anticorpul indiferenţă. Cînd îmi spuneam: „Eh, nimic decît o amintire în plus în palmares", priveam parcă mai uşor spre trecut.

Întrebarea „oare chiar am lovit-o?" mă chinuia încă. Raţiunea îmi spunea mereu că n-am lovit-o. Că nici nu m-am gîndit la aşa ceva. Dar „cămaşa"... „Cămaşa" îmi apărea la orizont şi atunci iar mă întrebam: „Dacă n-am lovit-o, de ce m-au acuzat? Ce interes aveau? De ce? Angela era o fată amabilă. N-am avut nimic cu ea. De ce?..." Întrebările veneau pe bandă rulantă, ca nişte burghie care mă sfredeleau.

La un moment dat mi-am dat seama că părinţii intră la bănuieli. Prea stăteam mult singură. Şi apoi... „Stă oare cu adevărat singură?"

Am recurs deci la un truc. Prin vecini exista, tot în vacanţă, un cerc zis „monden". Un grup care însă nu m-a primit cu braţele deschise, cînd i-am bătut la uşă. Ce-i drept: eram şi prea puştoaică pentru ei.

M-am trezit în faţa acelor tineri ce-şi dădeau aere — aceasta a fost impresia mea despre ei — ca un hoţ prins în flagrant delict de către un renumit boxer. Un hoţ care nu ştia cum să-şi justifice prezenţa.

— Am o rugăminte.

— O rugăminte? mă întrebă un student care mi se păru, ca şi ceilalţi, plin de sine.

— Da. Aş vrea ca... adică v-aş ruga: dacă v-ar întreba bunicii sau părinţii mei vreodată dacă îmi petrec cu voi o parte din zi, să le spuneţi că aproape toate dimineţile, ba cîteodată şi cîteva ore după masă...

M-am cam bîlbîit. În orice caz cred că am debitat în fugă ceva cam de genul acesta. Cînd i-am văzut pe toţi

ultindu-se ciudat la mine, m-am intimidat. De ce? Nu era genul meu să mă pierd cu firea. Poate că singurătatea mă sălbăticise? Şi apoi... eu eram dintre „bobocii“ de liceu, iar ei — toţi studenţi, cîţiva chiar recenţi absolvenţi de facultate.

— Şi de ce vrei să-i duci de nas pe babaci, copiliţo? am auzit de undeva din spatele meu un glas. L-am socotit ironic.

— Ai vreo combinaţie? am auzit alt glas, care mă lua în zeflemea.

— Lăsaţi copilu-n pace.

Dădusem, în sfîrşit, peste o „aripă ocrotitoare“.

— Prezintă-ni-l şi nouă! După voce am recunoscut-o pe „cocheta“ grupului.

— Mai are cineva de făcut vreo remarcă la fel de inteligentă? m-am auzit spunînd, cu îndrăzneală.

— Ştii că ai tupeu! Unuia îi sărise ţandăra. Înainta spre mine. Auzisem despre el că făcea pe Don Juan-ul locului. Vii la noi, tu care cred că n-ai nici cincisprezece ani. O puştoaică. Ne ceri să mintim pentru tine şi nu ne spui cu ce scop. Iar noi — roti ochii, trecînd ocrotitor grupul în revistă — nu ştim în ce afacere ai intrat tu şi deci, implicit, vrei să ne bagi şi pe noi.

— Prelegerea a luat sfîrşit? am întrebat.

În fond, ce-aş fi putut să le spun? Ca să înţeleagă, ar fi trebuit să le relatez toată povestea mea, începînd cu incendiul. Nu merita osteneala. Nu meritau ei.

Faptul că nu a avut succesul scontat, mi-am dat seama, l-a iritat pe Don Juan. Ca să-şi salveze reputaţia, a aruncat în joc ultima carte. Asul, credea el.

— Uşuratică poţi fi la orice vîrstă. De unde să ştim noi ce faci, în timp ce părinţii cred că eşti aici?

— Dă-te la o parte, stai în calea soarelui. Instinctiv, s-a dat. Întorcînd capul, i-am aruncat peste umăr: E jignitor pentru soare să-i facă unul ca tine umbră.

Vorbe „teribile“ de adolescentă..., gîndesc azi.

Tot rememorînd discuţia avută cu grupul de tineri, am plecat spre pădure. Bot negru, motanul, îşi făcuse apariţia şi zburda pe potecă înaintea mea, încercînd să prindă fluturi. Era o zi prea frumoasă pentru gînduri triste şi totuşi, gîndurile triste nu mă părăseau. Nu eram pregătită pentru viaţă! Mă simţeam mică şi firavă faţă de brazii pe lîngă care treceam. Cîtă demnitate, frumuseţe şi puritate se întruchipa în ei! Dar totuşi... din loc în loc unii erau trunchiaţi, trăzniţi de vitregiile soartei... Mergeam înainte, Bot negru îmi era călăuză.

Gînduri, gînduri. Nu îţi lasă odihnă, le alungi şi nu-ţi dau pace, dar... mergi înainte.

Peste cîteva zile am auzit-o pe mama:

— Draga mea, m-am întîlnit cu cîţiva „mondeni“ — aşa le rămăsese numele, în localitate, membrilor grupului aceluia — şi m-au rugat să-ţi transmit să te duci şi în după-masa asta pe la ei. Sînt nişte tineri foarte drăguţi. Plini de viaţă. („Cred şi eu!“) Sînteţi în relaţii bune?

— Da. Nu ţi-am spus?...

— Sînt foarte drăguţi şi foarte manieraţi. Da, da. Ai însă grijă...

Zîmbetul ei mi-a crispat faţa. „A cîta oară îmi atrage mama atenţia? Din moment ce am stat în cămaşă de forţă... e şi firesc!“

Dar m-am întors cu gîndul la tinerii aceia petrecăreţi. Nu i-aş fi crezut în stare... Plecasem de la ei amărîtă — iar ei s-au purtat, de fapt, ca nişte „gentlemeni“. Şi-au dat seama că am nevoie de o acoperire şi nu mi-au refuzat-o. Purtarea lor de-atunci se supunea perfect „croielii modei“, dar fusese exterioară, o aparenţă. Purtarea mea...

nu i-a putut face să vadă în mine o inocentă, la drept vorbind. Şi totuşi — mi-au acordat credit. Fără îndoială, prima mea impresie despre ei a fost exagerată. Mi-am dat seama încă o dată: în orice situaţie, nu trebuie să rămîn la prima impresie.

* * *

Vacanţa a trecut. Prima zi de şcoală a venit cu o dimineaţă însorită. Eram convinsă că o să mă trezesc la ora şapte. Niciodată nu mă trezeam mai tîrziu. Era un reflex format în ultima vreme.

Dar în acea dimineaţă mă sculam somnoroasă la opt fără un sfert. Cînd mi-am dat seama cît e ceasul, m-am înspăimîntat. Abia la opt şi jumătate deschideam, emoţionată, uşa clasei. Întîrziasem o jumătate de oră! Spre marea mea uşurare, lîngă uşă se afla un viitor coleg. Şi el un întîrziat. Dar, oricum, la gîndul că nu voi primi singură săpuneala, m-am liniştit.

— Nici nu se putea să păşiţi în liceu mai bine! (Profesoara trebuia să-şi facă meseria.) Cum vă numiţi?

— Moraru.

— Ionescu.

Ne-a căutat în catalog. Avea în faţa ei o listă — se pare, cu adresele noastre.

— Ia te uită. Amîndoi staţi la zece minute de liceu şi-mi întîrziaţi o jumătate de oră... Vă voi fi dirigintă. Am să vă predau istoria — o materie care ne învaţă că întîrzierile costă, uneori, scump...

— E o femeie deşteaptă, „istorica", am auzit pe noul coleg şoptindu-mi. Persoanele importante se lasă însă aşteptate! a continuat.

Am izbucnit în rîs. Diriginta ne privea cercetătoare. Încercam să mă opresc, dar nu izbuteam.

Tăcere. O linişte deplină. Nici musca nu se auzea. Colegul îmi aruncă o privire complice şi în momentul acela

am simţit cum mă prinde de mînă. Se uită cîteva secunde fix în ochii mei şi — m-am oprit.

— Aseară am fost la un ceai... de încheierea vacanţei. Am condus-o eu... cam încet.

Afişa o mină atît de inocentă, încît aş fi vrut iar să rîd. Să hohotesc. Dar nu puteam. Mîna care mă strîngea din ce în ce mai tare nu-mi permitea.

— E o dovadă de caracter să iei apărarea unei fete, zise diriginta, calmă. Eşti îndrăgostit, nu?

Întrebarea era pusă cu francheţe, cu un fel de „sportivitate", fără indiscreţie.

— Da! veni răspunsul noului coleg. Cînd terminăm liceul, ne căsătorim.

Toată clasa zîmbea. Pînă la urmă a zîmbit şi diriga.

Mai era o singură bancă în fundul clasei, aşa că, prevăzătoare, diriginta a făcut un „schimb de piese", iar pe noi ne-a pus într-una din primele bănci. Era o femeie de nici patruzeci de ani, diriga, înaltă, cu un frumos coc castaniu. Avea ochi mari, căprui.

Am fost mirată că ne-a lăsat să stăm în aceeaşi bancă. S-o fi gîndit oare că noi oricum vom comunica în timpul orelor şi că astfel rezolvă problema? Da. Cred că s-a gîndit că e spre interesul „comunităţii" să fie cît mai puţine discuţii în clasă.

A sunat îndată clopoţelul şi colegul m-a cuprins pe după umeri şi m-a strîns lîngă el, şoptindu-mi:

— Trebuie să salvăm aparenţele.

— Ce aparenţe? am întrebat, neînţelegînd pe moment şi vrînd să mă desprind din îmbrăţişare.

— Doar nu vrei să afle vreun coleg că toată istoria servită dirigăi este o invenţie. N-ar mai avea farmec!

Uitîndu-mă spre el, am văzut doi irişi verzi în care străluceau parcă mii de săgeţi luminoase. Un arc mai

lipsea, şi Cupidon. Dar poate Cupidon apăruse deja, pentru că nu m-am mai grăbit să mă îndepărtez.

— Eşti neserios, dar îmi placi. (Şi nu mi-a venit să cred că eu fusesem cea care vorbise.)

— Şi tu — o păpuşă.

Nu mi-a plăcut replica lui.

— O păpuşă? Nu. Nu cred. Cu o păpuşă poţi face ce vrei, ceea ce cu mine nu vei reuşi.

— Aşa... Nu ne sărutăm?

— Nu. Hai mai bine cu mine.

— De ce? Te plac, mă placi.

— Nu. Vino!

— Unde?

— Vino!

— Vin, iubita mea. E cazul să mă prezint cu numele întreg: Marcu. Tu?

— Claudia.

Ne-am plimbat puţin prin curtea liceului. Era înalt, cu umerii laţi, cu obrazul creol şi părul arămiu. Nasul uşor acvilin, ochii pătrunzători.

Am discutat diverse. Avusese un accident la schi şi întrerupsese doi ani şcoala, avea deci peste şaisprezece ani; îi plăcea tenisul şi...

— Acum îmi placi tu.

— Mi-ai mai spus. Şi cred că pînă diseară mi-o mai spui încă de două, trei ori şi încă de „n“ ori altora.

— Ce e rău în faptul că îmi plac fetele?

— Nimic. Îţi plac fetele, îmi spui că mă placi şi eu ştiu că sînt un „exponat“ cu care sexul frumos nu poate decît să se mîndrească. Deci, ai un gust rafinat. Şi ca să ţi-l mai rafinez, mîine mă dau cu parfumul mamei.

Bravam la rîndul meu.

— Ce faci diseară, Claudia?

— Îmi pregătesc lecţiile pentru mîine.

— Dar nu vom avea nimic de pregătit.

— Bineînțeles. Și tocmai de aceea n-o să pregătesc nimic. O să citesc un roman.

Cînd ne-am întors în clasă, pe bancă era caligrafiat cu litere de-o șchioapă „PORUMBEILOR".

El a izbucnit în rîs, dar apoi le-a spus colegilor, cu un aer serios:

— Trebuia să scrieți „GUGUȘTIUCILOR". N-ați observat ce răi au devenit porumbeii? Cum se bat pe mîncare? (Am tresărit. Imaginea porumbeilor bătîndu-se pentru mîncarea pusă de mine pe geamul de la spital mi-a biciuit amintirile). Pe cînd „guguștiucii"... sînt mai cumsecade, a continuat. „*Guguștiucilor*" ! Să nu mai repetați greșeala cu porumbeii. Asta ar trăda faptul că nu vedeți ce se întîmplă în jurul vostru...

* * *

Abia cînd am ajuns acasă, mi-am dat seama în ce încurcătură intrasem. Îmi veneau în minte chipurile unor colege pe care le cunoscusem în treacăt și la care observasem prea multă atenție. Asta nu mi-a displăcut, de ce să nu recunosc. „Prefer o tonă de invidie, unui gram de dispreț." De fapt — invidie, de ce? Poate că mă aprobau. Poate chiar ne aprobau. Am constatat că pluralul — acest *noi*, *ne*, încîntător și neobișnuit pentru mine — îmi dă o nouă, necunoscută pînă atunci siguranță.

Dar e oare liniștit vreodată omul? Nu. Chiar atunci cînd spune: „Sînt relaxat complet", undeva, în subconștient, un gînd, o acțiune n-au odihnă, își cer drepturile. Mi-am dat seama că e mai bine să-i relatez totul mamei. De ce să afle din altă parte cine știe ce versiune despre cele întîmplate?

După ce a venit mama, am lăsat-o să ia masa — mi-a fost teamă că dacă-i spun înainte o supăr și „nu e bine să mănînci cînd ești nervos" — iar apoi, după ce s-a așezat

comod pe o canapea, i-am povestit totul, ce-i drept destul de repede, deoarece „referatul" era „dactilografiat" mintal.

Spre marea și plăcuta mea surpriză, reacția ei a fost:

— Aș fi vrut să văd chipul dirigintei în clipa aceea! Da — asta a fost reacția mamei. Interesant, nu? Iar apoi: Draga mea, pentru tine este o întîmplare binevenită. Prea te izolaseși de toți și de toate. Sigur, asta nu înseamnă că nu te pîndesc capcane. Înțeleg, acest... Marcu — parcă așa spuneai că-l cheamă — e un băiat arătos și inteligent, mai matur decît cei șaisprezece ani ai lui, dar cu toate astea doar atît are. Și chiar dacă ar avea mai mult... Bărbații sînt vicleni... Fac atîtea ca să te cucerească și apoi... În sfîrșit... Gîndește-te, tu n-ai nici cincisprezece. Ești un copil. Ai grijă. Să-mi spui totul, să nu-mi ascunzi nimic...

Și tot așa, mama mi-a vorbit vreo oră, cu o bunăvoință care m-a bucurat.

Am ascultat-o cu destulă atenție și cu multă supunere. I-am fericită că într-un fel aveam aprobarea ei.

Am fost crescută într-o anumită mentalitate: „Părinții îți asigură viitorul, ascultă-i pe părinți; chiar dacă au greșit vreodată față de tine, au făcut-o avînd cele mai bune intenții; ei îți vor întotdeauna binele; ai încredere în părinți, sfătuiește-te cu ei; nu le ascunde nimic părinților." Așa că era explicabil de ce mă simțeam cu inima împăcată.

Numai că în ultimul timp unele reguli ale acestui „cod" trebuiseră modificate.

Bineînțeles lucrurile ascunse aveau tangență numai cu așa-numita mea „boală de nervi". Tratament pentru „întărirea sistemului tău nervos, draga mea" oricum făceam continuu. Ce-i drept, comiteam unele mici trădări. Trișam dozajul medicamentelor, diminuîndu-l. Dacă eu le-aș fi spus cum stăteau lucrurile cu adevărat, ce-ar fi urmat? I-am precaută, trebuia să evit noi complicații. Încercam

însă să nu scap nici o ocazie pentru afla adevărul despre mine. Eram numai ochi și urechi. Chiar la cinema... În fond de oriunde puteam afla ceva în plus despre bolile nervoase, despre bolile *pretins* nervoase. Simțeam: ceea ce am eu nu are nici o legătură cu sistemul nervos. *Simțeam.* Era însă nevoie s-o *dovedesc* și pînă atunci... niște hapuri trebuiau înghițite, la propriu și la figurat. Asta era situația.

* * *

Acesta a fost începutul meu în dragoste. Eleva strict silitoare din școala generală dispăruse. Mă interesau acum și alte probleme în afara învățăturii. Era o șansă pentru mine inteligența sclipitoare a lui Marcu. Cert era însă că aparent flușturatecul Marcu din primele zile devenise un prieten adevărat. Mi-am dat seama că se îndrăgostește de mine. Dar... eu nu?

Într-un caiet vechi am găsit următoarele:

„Plutesc. / Cu capul pe brațe / visez. / Ce înalt / e bobocul din vis. Nu-l zăresc bine. / Soarele și roua / și-au dat mîna în jurul lui. / Cred că seamănă / cu o zi frumoasă și caldă / ce te cheamă să te întinzi / pe pămîntul fremătător / și să-l respiri."

Nu consider acest text o poezie, dar el are acum pentru mine semnificația unui document. Unui martor. Cu adevărat mă îndrăgostisem de Marcu. Ceva nou, necunoscut, pusese stăpînire pe mine. Și cîtă fericire îmi adusese. Azi, privind obiectiv în urmă, îmi dau seama: ar fi putut face ce voia cu mine. Eu prea începusem să calc pe nori. Și ce dulce era acea pierdere de sine.

Dar nu: a fost un adevărat prieten. Mă minunam de multe ori cît de matur este. Mă întrebam de unde știe atîtea. De cît timp ținuse ochii larg deschiși. Da. Citise mult. Dar nu era totul. Simțise viața. O pipăise. Fusese zgîriat și mușcat de ea. Dar el și cînd era trist, știa să zîmbească, mergînd mai departe. Cum știa să zîmbească...

Țin minte că odată am văzut un film. Era povestea unui om fericit. Unui om care mulți, mulți ani nu avusese decît bucurii. Cînd s-a aprins lumina, Marcu s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Ei, cum ți s-a părut?

Am făcut gestul obișnuit al celui care se îndoiește.

— Cum? Nu ți-a plăcut? Nu se poate.

— Mi s-a părut banal... Prea uniform, cum să-ți spun? ...am încercat să-mi definesc gîndurile.

— Banal? Nicidecum... E cel mai bun film... fantastic realizat pînă acum, după cunoștințele mele, adăugă, izbucnind în rîs. E o idioțenie. Auzi? E cea mai mare idioțenie pe care am văzut-o. Îți dai seama? continuă, în timp ce ne grăbeam spre ieșire. *Numai* bucurii! Dar și în filmele pentru copiii mici, se mai julește cîte unul la genunchi. Numai bucurii!... Ce zici?

N-am zis nimic. Mintea mea însă îl aproba. Cred că și-a dat seama din privire. „Da. Marcu! E integrat generației lui, dar... e *altfel*, cumva...", gîndeam, în timp ce el continua să argumenteze cele spuse. „Îi place să pătrundă viața. S-o analizeze." Îmi continuai gîndurile: „Părțile necomestibile le aruncă, asemenea unor limbi de foc, celor prea-plini de aer. Spune că aerul totdeauna... totdeauna întreține flacăra. «Trebuie să învățăm să ne adaptăm și la ce pare necomestibil», mai spune el. De aici și felul în care încearcă să mă inițieze în așa-numita «artă de a trăi». Cu prelegeri... elastice. La momentul potrivit, în felul potrivit: «Căci cu tine, Claudia, e greu, ești încăpățînată și copilăroasă, sînt nevoit să încep cu sunetele, cu alfabetul.» Și pledoaria pentru matematică: «Înțelegi? Nu trebuie să-ți fie străină. Chiar dacă nu de ea ar depinde viitorul tău. Sînt niște cunoștințe pe care azi, în timpul nostru, e bine să le ai.» Și cu o vorbă bună și una aspră, m-a făcut să-mi dispară mînia față de ea. Să o privesc

chiar cu un pic de afecțiune. E firesc. E legată de el... Îl iubesc."

Și astfel primul an de liceu s-a terminat. A venit ziua cînd s-au dat premiile. Noi aveam note destul de bune, dar n-am luat nici un premiu. Cînd s-a ajuns la clasa noastră, Marcu m-a prins de mînă — mi-am adus aminte atunci de prima zi — și m-a întrebat:

— Spune drept: îți pare rău?

— Sînt fericită. Fericită. Te iubesc, Marcu.

Era pentru prima oară cînd îi spuneam „te iubesc". Am fost crescută într-o mentalitate pe care azi mulți ar numi-o demodată. Eu, o fată, n-ar fi trebuit să folosesc acest mod de exprimare directă a sentimentelor: niciodată înainte de căsătorie. Dacă m-ar fi auzit mama — care cunoștea toată situația — nu știu ce ar fi zis. Dar dacă m-ar fi auzit bunica, sînt sigură că ar fi crezut că iar o supără urechile... că are halucinații auditive.

* * *

Seara eram la discotecă. Aglomerația din jurul nostru nu ne-a plăcut însă și am plecat să ne plimbăm la șosea.

Ne țineam de mînă. Marcu fuma, dar îmi dădeam seama că se gîndește undeva... departe. Am vrut să rup tăcerea.

— Învață-mă și pe mine să fumez.

Nu m-a auzit. Sau s-a prefăcut.

— Ce-i cu tine? La ce te gîndești? Te rog, învață-mă să fumez.

— Nu. Asta nu te învăț.

— Tot ce faci tu e bun. Nu? Și tu fumezi. Am să fumez și eu. Vreau să semăn cît mai mult cu tine.

— Eu fac numai lucruri bune? zise, întorcîndu-se brusc spre mine. Nu vezi ce palid am ajuns? Numai pielea și osul... din cauza ta. Și-mi spui că fac numai lucruri bune?

— Iartă-mă.

— Nu. Nu te iert. Ar trebui să ne căsătorim.

M-am uitat la el întristată.

— Nu merge. Sîntem elevi şi...

— Eh, elevi! Vom proceda ca Romeo şi Julieta.

— Nu.

— De ce?

— Nu vom proceda ca ei, pentru că noi nu vom găsi martori. Toţi vor prefera să răsfoiască piesa, decît să se deranjeze pe căldura asta să fie de faţă la căsătoria noastră... secretă.

— Se rezolvă. Vom găsi noi pe unii...

— Greu. Crezi că scrîntiţi se găsesc pe toate drumurile?

— Nu. Dar îi adulmecăm noi... Cei ce se aseamănă se simt.

— Crezi?

— Pe onoarea mea de... scrîntit.

Ochii noştri îşi comunicau tandreţea. Buzele ni s-au apropiat... Aveam senzaţia că sînt toată o torţă. Mîinile lui înfrigurate... Cîteva secunde am stat nemişcată, apoi m-am desprins. N-am întîmpinat nici o rezistenţă. Regulile „Codului bunelor purtări" îmi apăruseră în mintea înflăcărată. Am auzit glasul lui:

— Mă condamni?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur.

Într-adevăr nu-l condamnam. Eram şi eu atît de tulburată.

* * *

Peste cîteva zile am plecat cu părinţii la mare. Urma ca peste vreo săptămînă să vină şi Marcu cu un prieten, ceea ce s-a şi întîmplat. Am stat la acelaşi hotel. Făceam

plajă împreună. Tot timpul părinţii erau lîngă noi. Nu ştiu exact ce gîndeau despre Marcu, dar aveam impresia că ţin la el. Fusese cel care mă ajutase să-mi revin, să mă pun pe picioare. Plecam printre ultimii de pe plajă. După ce luam masa şi făceam o plimbare, mă culcam. Orele de somn, după-masa, erau prescrise de doctoriţă, aşa că: „Vrei, nu vrei, bea Grigore aghiazmă".

Spre seară hoinărem însă singură cu Marcu, iar apoi intram la discotecă. Nu stăteam mult. Cînd începea să se aglomereze, plecam. De cele mai multe ori acceptam propunerea lui şi mergeam pe dig. Era plăcută plimbarea. Îmi plăcea să privesc farul, marea luminată de el. Admiram tenacitatea valurilor. Nu se dădeau bătute. Veneau, veneau mereu, iar farul... era busola lor. Aveau un ţel. Trebuiau să tocească piatra. Ciudat, în gîndurile mele cuvîntul *trebuie* devenise poate prea obişnuit.

Uneori ne aşezam pe dig şi gîndurile ne zburau la prima zi de liceu. La felul cum ne-am cunoscut. Atunci îmi venea să îmbrăţişez viaţa. Eram fericită, gîndindu-mă ce bună putea să fie.

Era o seară mai răcoroasă ca de-obicei. Ţin minte că ne-am dus la hotel şi am luat ceva pe noi. Am alergat apoi spre dig. Se vedea farul. Observasem că iar îl preocupa ceva, avea faţa rigidă, ca de piatră.

— Marcu, se spune că dragostea liceenilor nu durează. Tu ce crezi? A noastră va dura?

S-a uitat la mine şi a zîmbit.

— Sigur, Claudia. Ce-ţi umblă ţie prin cap?

— Nu vom lăsa pe nimeni să ne despartă. Da, Marcu?

— Dacă vrei, îmi cumpăr un arc. (Două licăriri... în irişii verzi.)

— Cum adică?

— Ca să-l pot neutraliza pe vreun viitor vrăjmaş al fericirii noastre. Să te simţi tu în siguranţă.

— Marcu! Ție îți arde de glume.

— Nu, deloc. Dacă vrei să știi, eu m-am și gîndit cum va arăta cuibul nostru.

— Da. Numai că înainte va trebui să-mi cumperi rochie de mireasă.

— Bineînțeles.

— Vreau să fie de un verde pal, cu multă, multă dantelă.

— *Numai* din dantelă.

— Și tu, tu cum vrei să te îmbraci?

— Eu îl voi dubla pe Arcașul Verde.

— Grozav: am fi în același ton.

— Iar buchetul tău de mireasă va fi din tuberoze, prinse cu o săgeată verde.

— Marcu! Cred că dac-am face așa, am fi îndreptați să ne petrecem luna de miere în „Tărîmul solitarilor verzi".

— Ce-i ăsta?

— Un... sanatoriu construit anume pentru noi.

— De ce? Ca să nu-i contaminăm și pe alții?

— Sigur că da.

— Și dacă ne-am mări familia, am face și-o colonie.

— La plecare, ar trebui să avem în valiză toate datele referitoare la existența pe o insulă plină de verdeață... Ne-am iniția în viața lui Robinson Crusoe.

— Nu. E perimat. Noi am avea și frigider.

— De unde?

— Din bucătăria sanatoriului, eventual.

— O! Ar fi plăcut.

— Da. Pe față i se așternu un zîmbet. Și copiii, semănînd cu noi, la nevoie ar lupta pentru apărarea speciei, nu?

* * *

Peste cîteva zile ne despărțeam. Eu plecam la bunici, el se întorcea în București. Peste o lună trebuia să înceapă școala. „E splendid la bunici. De fapt, a fost pînă acum."

Așa-mi spuneam în vara aceea, gîndindu-mă că pentru mine nu mai poate fi „splendid“ decît acolo unde e și Marcu.

I-am scris. Am primit cu întîrziere o scrisoare. Marcu la Tușnad? Da. Îmi scria că tatăl lui i-a trimis acolo rîndurile mele. Bunicul lui avea de făcut un tratament și trebuise să-l însoțească.

O fată din grupul „mondenilor“, fiind la mine — am uitat să spun că intrasem în relații foarte bune cu tinerii cei veseli, care, prezenți și anul acesta, nu mi se mai păeau deloc îngîmfați — a văzut scrisoarea și a surîs provocator:

— La Tușnad sînt și fete, nu?

— Ei, lasă, Mihaela. Nu încerca să introduci un spin, că n-ai să reușești.

— Tu chiar crezi că e cu bunicul?

— Scumpa mea, în acest domeniu vast al dragostei, unde joaca cu spini este nu la ordinea zilei, ci la cea a ceasului, eu, Claudia, sînt din oțel, am zis, categorică.

— Bine, draga mea, am înțeles, renunț. Ascultă însă sfatul unei bătrîne prietene: dă la Filozofie.

— De ce?

— Așa. La Filozofie. Ești o fată deșteaptă... chiar înțeleaptă. Și a plecat.

„Sînt «o fată deșteaptă». Fie! Dar Marcu e o capacitate; și un sclipitor.“ Așa gîndeam atunci, surîzînd încîntată.

* * *

În ultimii, ani, toamna, cînd auzeam motoarele avionului pornind și știam destinația: casa — și deci sfîrșitul vacanței —, aveam în mine ceva de frunze moarte, de ploi ce vor veni... Eram mai palidă și tot drumul stăteam îngîndurată.

Acum însă zgomotul motoarelor nu-mi mai șoptea „Te ducem să-ți reîncepi tratamentul“, nici „Mergi acolo

unde nu vei mai putea fi singură cu o carte în pădure...“ Nu. Acum îmi strigau: „La Marcu! La Marcu!“ Alături de Marcu... totul era simplu.

Dar pe aeroport Marcu nu era. Îi scrisesem cînd sosesc şi promisese că va veni să mă ia. Dar nu. Era doar tata. Părea foarte vesel.

— Bine ai venit, fetiţa tatei. Se vede că eşti o persoană importantă. Totdeauna avionul ăsta întîrzie, zise, sărutîndu-mă.

— Marcu?... De ce nu a venit Marcu?

— Ah: n-am mai putut să te anunţăm. *Bunicu* a făcut un joc în cursul tratamentului şi de aceea sînt tot la Tuşnad. Şi tatăl lui Marcu a plecat la Tuşnad. *Bunicu* e tare doborît.

Tata vorbea puţin cam iritat. Am pus tonul lui pe seama faptului că îl cunoştea pe „Bunicu“ — aşa îi spuneau bătrînului şi prietenii — şi am gîndit: „Bunicu e foarte grav bolnav şi asta l-a impresionat.“

Nu l-am revăzut pe Marcu decît cu o zi înainte de redeschiderea şcolii. L-am recunoscut de departe. După mers. Atît de sigur şi de suav în acelaşi timp. Cu pieptul puţin în afară, vrînd parcă să înfrunte lumea din jur, să respire mai multă viaţă. Mîinile duse uşor pe lîngă corp... zîmbea! Un zîmbet în colţul gurii. Strengar. Paralel totuşi cu zbuciumul ochilor... Îi simt o flacără palpitînd în toată fiinţa. E prea multă viaţă. Prea mult foc în ochii aceştia verzi. Pătrunde lumea şi arde împreună cu ea.

L-am tras la faţă. A slăbit mult. S-a întîmplat ceva cu Bunicu, mi-am zis, înaintînd spre el.

— Ţi-am pricinuit încurcături. Dacă nu ţi-aş fi scris că vin în Bucureşti, ai mai fi stat la bunici. Nu-i...

I-am pus mîna pe gură.

— Taci! Nu spune asta! Bine că Bunicu, bunicul tău, a rezistat. De-acum va fi bine, i-am spus încurajator. Hopul cel greu a trecut. Nu? A zîmbit. Aveam însă impresia că

zîmbetul lui nu este o confirmare. M-am îngrijorat. Oare nu-mi spunea tot adevărul despre Bunicu?

— Cînd aş putea să merg să-i fac o vizită? am continuat.

— Cred că-i mai bine să nu vii încă, zise, întorcînd capul. Arată foarte prost. A slăbit mult şi ştii că el întotdeauna a ţinut să fie privit ca un bărbat puternic, care nu se lasă cu una, cu două. Acum... Înţelegi?

— Da.

M-a luat de mînă şi ne-am plimbat. N-am prea vorbit. Mai mult am tăcut. La un moment dat însă, pe o bancă, m-a sărutat pe obraz la coada ochiului şi mi-a şoptit:

— Te iubesc, Claudia. Dacă ţi-aş putea dovedi toată dragostea mea!

— O simt. Nu e nevoie de nici o dovadă. O simt.

Mîinile noastre, unindu-se, au devenit un bulgăre de foc. Nimeni şi nimic nu ne-ar fi putut despărţi în clipa aceea. Eram doar noi doi pe planeta noastră fierbinte şi fericită.

* * *

A doua zi dimineaţa, şcoala a început. Toţi au observat însă o schimbare în fizicul „Guguştiucului". Prietenul lui, Vlad, blond şi bronzat după o lungă şedere la mare — fusese campion de juniori la înot, dar în organizaţia noastră UTC se ocupa cu probleme culturale, nu sportive — l-a întrebat chiar, parcă niţel îngrijorat, cum se simte.

— Ai nevoie de ceva, bătrîne?

— Acum — de nimic! a surîs Marcu, luîndu-mă de umeri.

— Ei, ce-i cu tine, Marcule — îl luă peste picior un coleg ce se apropia de noi — te-ai consumat prea mult în vara asta, de arăţi aşa tras la faţă? Ia nişte întăritoare, să-ţi mai revii, dragostea oboseşte!

— Ia tu acum nişte leucoplast şi un pansament cu sulfamidă, amice!

Sec, pumnul lovise obrazul colegului.

Marcu devenise mai palid.

— Marcu, ce-i cu tine? Liniştește-te.

S-a uitat la mine. De fapt parcă s-a uitat *prin* mine şi m-a apostrofat:

— Îmi spui să mă liniştesc după ce măgarul... şi-a permis...

— Da, aşa-i, dragul meu. Dar chiar tu spuneai că gura lumii nu poate fi oprită. Şi apoi... Zică toti ce-or zice. Cînd ştii că nu-i adevărat, ce importanţă are?

A urmat un sărut lung. Unul din acelea care ai vrea să nu se mai sfîrşească.

Cînd ne-am desfăcut din îmbrăţişare, diriginta — „istorica" — era în pragul uşii. Nu ştiu de cît timp era acolo. Cert e că pe colegul ce se alesese cu buza spartă l-a trimis fără comentarii la cabinetul medical.

* * *

Prima lună de şcoală am petrecut-o „pe roze".

Nu crezusem că dragostea lui Marcu mai putea creşte. Şi totuşi... Simţeam că mă iubeşte din ce în ce mai mult.

In fiecare dimineaţă venea să mă ia de acasă, iar apoi mergeam împreună la liceu. Lucrurile intraseră în normal. Aveam surpriza plăcută să văd că iau note bune şi la matematică.

Intr-o dimineaţă însă n-a venit. Nu-mi dăduse nici un telefon, prin care să mă prevină. L-am aşteptat deci. Mult. Imi minte că făceam haz, zicînd că poate „a uitat să se scoale", ca atunci, cu un an şi ceva în urmă. Apoi am început să-mi fac griji. Telefon nu puteam da. Ştiam că la acea oră era dat la „mic", că se odihnea Bunicu. Cînd am ajuns la şcoală, m-am uitat la ceas. Nu mai era mult pînă să sune. Am aşteptat clopoţelul, şi... Da. Era aşa cum bănuisem. Banca noastră era goală.

După a doua oră, am împrumutat o fisă și am sunat. Știam că acum restricția zgomotului trecuse. Nu răspundea nimeni. Nu era nimeni acasă. În pauzele următoare am tot format numărul. Nimic.

Toate orele la școală au fost un chin. Mă gîndeam că s-a întîmplat ceva cu Bunicu. Dar... Într-o atare situație, cu Bunicu s-ar fi dus la spital tatăl lui Marcu. Nu Marcu. Și totuși nu răspundea nimeni. Nu era nimeni acasă.

În cele din urmă, spre seară...

Am reușit să-l prind pe tatăl lui Marcu la telefon.

— Bună seara, domnule Moraru. La telefon e Claudia. Ce-i cu Marcu? S-a întîmplat ceva cu Bunicu?

— Nu. L-am internat azi pe Marcu... Nu-i nimic grav. Are o hernie. A ridicat ceva greu aseară. Azi dimineață m-am repezit cu el la spital. Doctorii au spus că ar fi bine să-l opereze cît mai curînd.

— Dar...

— ...Nimic grav. E o operație simplă. Dar dacă tot trebuie făcută... De ce să fie amînată?

— Pot să mă duc să-l văd mîine? Unde este internat?

— Ar fi bine să nu te duci mîine. Mîine îl operează.

— Atunci poimîine pot, nu? Vreau să-l văd cît mai repede.

— Desigur, poimîine.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult. Vă mai telefonez și mîine seară.

— Bine, draga mea. La revedere.

— La revedere... Pe mîine.

Și totuși... Eram neliniștită. Simțeam că tatăl lui Marcu îmi ascunde ceva. Și nici nu insistasem să-mi spună la ce spital era. Dacă aș fi fost deșteaptă și aș fi aflat măcar spitalul... Aș fi putut da de urma lui Marcu prin vreo cunoștință. „Să-i mai dau un telefon lui taică-su, să-l întreb? Nu. Nu pot. Acum nu mai pot. Și-ar da seama că

nu l-am crezut. Trebuie să aştept pînă mîine seară. Mîine seară! O să treacă un veac pînă atunci.“ Şi pînă ce „mîine seară“ a venit, am simţit într-adevăr c-a trecut un veac.

* * *

La şcoală, a doua zi eram o umbră. Stăteam tăcută, întrebările curgînd pe lîngă mine. Toţi mă priveau. Îşi dădeau seama c-a intervenit ceva şi se agitau la ideea că „guguştiucii“ poate... se vor despărţi. Fusesem împreună, sub ochii lor, mai bine de un an. Şi nu numai atît! Credeau că şi înainte, o perioadă destul de lungă, am fost un „cuplu ideal“. Deci... Nu conta ce se petrecuse. Important era că intervenise ceva şi ochii mei deveniseră atît de nesiguri, de încercănaţi... Ce să fie?

Marga, o colegă de care eram mai apropiată, şi-a făcut curaj şi m-a întrebat ce se întîmplă cu mine — cu noi. Cu el.

N-am vrut să-i mărturisesc că Marcu e bolnav. Operat. Am spus că s-a internat pentru nişte analize.

În următoarea dimineaţă m-am dus la spital. Nu m-am gîndit la şcoală. Îmi spusese tatăl său unde este internat. Am fost îndreptată spre Reanimare. Cînd am auzit cuvîntul „Reanimare“, m-am înspăimîntat. „La o operaţie de hernie te ţine oare o zi şi o noapte la Reanimare? Nu. Nu cred. E altceva? E totuşi ceva grav?“ Încercam să mă liniştesc: „E o simplă hernie, dar au fost poate nişte complicaţii la operaţie. Nu *poate* fi ceva grav. Nu *trebuie !* E o simplă hernie.“

La uşă, un doctor mi-a şoptit: „Să nu-l reţineţi mult.“ Cînd am intrat şi am văzut cîte tuburi îl înconjurau, mi-am dat seama că nu degeaba fusesem atît de neliniştită. *Era* altceva. Dar ce?

Încremenisem la cîţiva paşi de pat. Marcu îmi zîmbea. Am înaintat ca o fărîmă de fier atrasă de un magnet.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Claudia!

— Marcu! Ce-i cu tine, Marcu?

— Operația...

— Ce operație?

— De hernie. A fost grea, mai grea decît credeam eu.

Zîmbea. Mai era capabil?

— Dar mîine părăsesc Reanimarea și mă voi instala pentru vreo zece zile într-o rezervă.

— Atît? Zece zile?

— Sigur.

— Vă rog, domnișoară! Ați discutat destul. Marcu e slăbit.

— Da. Marcu, pot să te sărut?

A încercat să-și miște mîinile.

— Nu. Nu te mișca...

Avea buzele foarte uscate.

— Să știi că mîine nu te caut decît la rezerve, am spus în cele din urmă, încercînd să zîmbesc. Am dat să ies.

— Fetița mea, e un fleac. Nu-ți fă griji.

L-am auzit din spate și întorcîndu-mă... zîmbea... zîmbea.

Pe sală, l-am întrebat pe doctor care este adevărul în legătură cu Marcu.

— A fost o hernie păcătoasă.

— Sigur a fost o operație de hernie?

— Sigur, domnișoară. Ce întrebare e asta? A fost o operație dificilă, dar acum totu-i bine.

— Bine, cu atîtea tuburi?

— Veți vedea. Mîine îl veți găsi într-o rezervă.

Cînd „mîine" a venit și m-am dus să-l văd pe Marcu... el nu mai era printre cei vii.

— Cancer pulmonar? Nu. Nu se poate. Nu e adevărat. Nu. Marcu e al meu. Marcu trăiește. Trăiește! Înțelegeți? Lăsați-mă! Vreau la el. Vreau să-l văd. Am venit la Marcu.

Lăsați-mă la... Și am căzut inertă pe un scaun... Marcu!... Marcu!...

* * *

Da: toate acestea îmi vin în minte și mă revăd, primind răspunsul alb al unei asistente. „Marcu Moraru?... Sînteți rudă cu el?“ „Nu. O prietenă.“ „A murit acum vreo două ore.“

Simțisem cum se prăbușește pămîntul sub mine.

Continui să retrăiesc acele clipe. Amintirile se derulează fără întrerupere. Văd parcă...

Pe ușă intră tatăl lui Marcu. Nu știu cum să procedez. Să mă duc înaintea lui? Nu știu! Îmi dau seama, sau *cred* că-mi dau seama prin ce trece. Vine spre mine. Se așează pe marginea unui scaun și începe să plîngă. Încep și eu să plîng. Îmi ia mîna.

— Să nu fii supărată, Claudia, că ți-am ascuns adevărul. A fost dorința lui Marcu. Și era printre ultimele lui dorințe.

— Sînteți un om deosebit.

— Nu. Nu sînt, Marcu era. Semăna mult cu mama lui. Nu știu dacă Marcu ți-a povestit. A murit tînără, cînd Marcu avea doar doi ani. A avut o boală foarte gravă. Nu am aflat asta decît cu cîteva zile înainte ca ea să moară. Nu le-a spus nici părinților. A fost la cei mai buni specialiști, dar totdeauna se ducea sub un nume fals. Nu voia ca doctorii să-i poată anunța familia.

Face o mică pauză. Oftează.

— Marcu te-a iubit mult. Acum însă drumurile noastre se despart.

Izbucnesc într-un hohot de plîns. Îl prind involuntar de reverele hainei.

— Dacă Marcu n-ar fi... m-aș fi căsătorit cu el. Nu-i așa? Și aș fi fost ca o fiică pentru dumneavoastră.

— Da, aud un glas șoptit, venit parcă dintr-un viitor ce nu va fi niciodată. Niciodată.

— Atunci vă rog, vă rog considerați-mă de azi înainte fiica dumneavoastră, iar eu, eu o să vă consider al doilea meu tată. Da?

Se uită lung la mine.

Peste cîteva secunde au intrat părinții mei. Mama avea ochii roșii și aveam impresia că tremură.

Nu știu ce au vorbit cu tatăl lui Marcu, însă peste puțin timp mama mă conducea acasă. Nu-mi dăduseră voie să mă duc să-l văd pe Marcu. Oare mama le divulgase o parte din „trecutul meu tabu"?

Cînd am ajuns în camera mea, mama mi-a dat o pastilă. N-am mai știut nimic.

Dimineața, cînd m-am trezit, îmi simțeam capul așa de greu, încît nu l-am mai putut ridica de pe pernă.

Parcă îmi dăduseră o lovitură de baros. Cînd m-am mai dezmeticit, mi-am dat seama că dormisem îndelung.

— Bine că te-ai trezit, draga mea, am auzit-o pe mama de undeva din spatele meu.

Am întors capul. Ea s-a oprit din tricotat.

— Trebuia să te fi sculat de aseară, continuă ea. Ne-ai tras o sperietură!

— Marcu? Vreau...

Simțeam nevoia să plîng. Simțeam o enormă nevoie să plîng, dar nici o lacrimă nu voia să vină.

— Claudia, ascultă...

— Vreau... Vreau să merg să-l mai văd *o dată!* Ultimul cuvînt l-am strigat.

Mama s-a ridicat și s-a îndreptat iar spre flacon.

— Nu. Nu, mamă. Nu mai vreau asta. Îl vreau pe Marcu! Vreau! Vreau să-l mai văd o dată pe Marcu. Și am izbucnit în sfîrșit în plîns.

Celelalte mi le-a povestit mama după un timp. Atunci cînd am insistat că vreau să-l văd pe Marcu, ea mi-a mai

administrat un calmant puternic, iar cînd m-am trezit, discuţia mi se ştersese complet din minte.

Tata se afla lîngă mine. Cînd l-am întrebat de Marcu... nici un răspuns. Am înţeles.

— De ce m-aţi...

— A fost ultima lui dorinţă. Ştia cît vei suferi şi a vrut să te scutească de o durere şi mai mare. Tu nu trebuia să vii.

— Unde este acum? Unde este? Spune-mi. Mă ridicasem în genunchi şi mîinile mele se crispaseră pe puloverul tatei.

— Nu. A fost dorinţa lui.

Nu-mi aduc aminte ca tata să mai fi spus ceva. Cînd am auzit iar „A fost dorinţa lui", am sărit din pat şi nimeni nu m-a mai putut împiedica să mă îmbrac şi să plec.

Am alergat, cu toate că la fiecare pas credeam că voi cădea. Am sunat la „uşa lui Marcu". Nu răspundea nimeni. Putea foarte bine să nu fie nimeni acasă, dar eu am tot sunat. Simţeam că trebuie să-mi răspundă cineva. În cele din urmă mi-a deschis tatăl lui Marcu. Prima impresie a fost cumplită. Era aşa de slăbit!... Ochii, parcă ieşiţi din orbite. Şi nu se bărbierise... Cred că de fapt nici nu mîncase de cîteva zile.

Simţeam că întîia mea întrebare va fi: „Unde este Marcu?" Cînd am văzut însă cum arată tatăl lui, n-am mai avut tăria să rostesc nimic. Aveam senzaţia că dacă-l voi întreba — orice — are să cadă în faţa mea ca un cal sub ultimul bici.

Am trecut pe lîngă el. M-am dus în bucătărie. Cunoşteam casa şi am simţit, străbătînd-o, cum mă ia cu frig.

Am făcut o omletă cu şuncă şi l-am chemat la masă. M-a refuzat la început, dar pînă la urmă s-a lăsat convins. Atunci nu ştiam că a doua zi după ce Marcu plecase dintre noi, Bunicu închisese şi el ochii.

Fiecare înghiţitură se „împotrivea", dar făceam efortul să înghit. Trebuia să mănînc şi eu. Dacă eu m-aş fi oprit,

și tatăl lui Marcu... ar fi făcut la fel. Și el... El *trebuia* să mănînce.

După masă l-am luat de braț și ne-am dus să ne plimbăm la șosea. Mi-am dat seama ce apăsătoare trebuie să i se pară casa și mi-a fost frică să nu facă vreo nebunie.

De unde prinsesem atîta putere? Nu știu. Poate mă purtam așa, pentru că simțeam că viața acelui om depinde de un fir de iarbă. Și firul de iarbă eram eu! Oricum, cînd ne-am întors, am văzut — sau poate doar mi s-a părut — că mai prinsese puțină culoare.

Ne-am despărțit la poartă.

A doua zi dimineață îi sunam iar la ușă. Mi-am dat seama că mă aștepta. Am vorbit foarte puțin, am mai mîncat o omletă și ne-am plimbat. Simțeam că începe să se îndrepte. M-am dus și în zilele următoare. După vreo săptămînă cînd mi-a deschis... m-a surprins plăcut. Era bărbierit și îmbrăcat cu o cămașă călcată. Prezența mea îl „fortificase" chiar atît de mult? Sau... era altceva?

M-a invitat în salon. Pregătise cafele.

— Claudia, a început, după ce și-a învins tăcerea, m-ai ajutat nespus zilele acestea. M-ai salvat — m-ai făcut să trăiesc, dacă viața mai poate avea un sens pentru mine. Dar... te rog... Am să încerc să fiu cît mai coerent. *Te rog*, nu mai veni. Mi-am dat seama ce efort enorm a trebuit să faci. În ce încordare psihică ai stat. Oricine ar fi văzut cum îți adînceai ție rana, încercînd să mi-o micșorezi pe a mea. Atîta timp cît vei veni aici, vei trăi în trecut. Marcu va fi o ființă aproape palpabilă pentru tine. Și nu — nu trebuie să fie așa. Mă înțelegi? A fost dorința lui Marcu să-l uiți cît mai repede...

Am auzit cum glasul i s-a sugrumat. A făcut o sforțare să poată continua.

— A vrut să-ți lase ceva scris, dar apoi s-a gîndit că, dimpotrivă, o scrisoare nu te va ajuta cu nimic. El a vrut

să-l uiţi. Glasul i s-a precipitat. Înţelegi? Ultimele lui cuvinte acestea au fost: „Spune-i să mă uite. Să lupte să învingă trecutul! Să trăiască şi să fie fericită! Să nu-şi neglijeze viitorul."

„Să lupte să învingă trecutul." Da. Marcu ştia tot trecutul meu, de la incendiu. Lui nu am putut să nu-i spun. Am simţit nevoia s-o fac. I-am relatat totul, încă mult înainte de sfîrşitul primului an de liceu. Ţin minte că mi-a răspuns: „Viaţa te pune de multe ori la încercare, dar totdeauna trebuie să o priveşti ţinînd fruntea sus şi să lupţi. Pînă la urmă învingi." El niciodată — sînt sigură — nu a crezut că *eram*, sau că *am fost* bolnavă de nervi. De fapt, a fost o perioadă cînd amîndoi am încercat să elucidăm misterul bolii mele. Da. El ştia bine că nu numai pe el trebuia să-l uit, ci şi perioada chinuitoare de tratament. Ştia că am multe... multe de învins. Şi mi-a spus că am datoria să trăiesc. Că nici dispariţia lui, nici trecutul meu nu au voie să mă doboare, să mă facă să-mi doresc sfîrşitul. *Să trăiesc şi să fiu fericită.* Fericire. Ce cuvînt simplu. Ce cuvînt... indescifrabil. Voi mai putea fi vreodată... fericită?

— Nu mai veni pe aici. Şi asta a fost tot o dorinţă a lui. O respectăm, nu-i aşa?

— Da, am şoptit. Un „da" aproape mut, pe care chiar dacă nu l-a auzit, mi-am dat seama, l-a simţit.

— Şi... adu-ţi aminte. *Viitorul!*

„Să nu-şi neglijeze viitorul", auzeam parcă glasul lui Marcu.

— Eu, în curînd, părăsesc Bucureştiul. Mă mut în provincie.

— Plecaţi?

Ce rost mai avea întrebarea? Îl înţelegeam atît de bine!

— Da. La Sibiu.

Nu ştiam cum să încep, dar totuşi trebuia să mai pun o întrebare.

— Unde este acum Marcu?

— Nu-ți pot spune. A fost o ultimă dorință a lui...

Deci părinții nu mă mințiseră. Cînd Marcu plecase dintre cei vii, voise să ia cu el cît mai mult din tot ce mi-ar fi produs durere. El nu se mai putea întoarce. Ce rost avea ca eu să sufăr pentru ceea ce era fără întoarcere? Raționamentul lui era... atît de firesc...

„Vreau luna. Vreau luna. Dați-mi luna de pe cer!"

„Nu mai plînge, că luna tot n-o capeți."

Da. Mult mai tîrziu am aflat... totul.

* * *

Acei ani de școală întrerupți din cauza unui accident de schi fuseseră de fapt ani de chin. Fusese operat și... Și se credea că totul a trecut.

Urmase acalmia. A fost aproape un an în care toți doctorii credeau că e salvat. Și Marcu credea că e salvat. Dar nu. Spre sfîrșitul anului școlar boala a revenit și a început să se dezvolte în ritm așa de alert, încît toți știau sfîrșitul. Da. Și Marcu știa, atunci cînd ne plimbam pe dig, că nu va mai vedea în alt an farul. „Tratamentul lui Bunicu de la Tușnad" fusese de fapt un tratament forte, o perioadă grea, dură pentru Marcu, deoarece... poate, totuși... se mai putea face ceva. Dar nu. Și apoi... întîlnirea dinainte de începerea școlii, acea lună de dragoste vulcanică, meditațiile...

„Da. Marcu știa că nu va mai putea da examenul de treaptă din vară, că el la vară nu va mai exista. Dar eu? Eu — știa că voi exista și că *trebuie* să-mi fac un viitor. Pînă în ultimele clipe m-a scutit de suferință."

* * *

Am reînceput școala. Lipsisem mult, dar ce importanță mai avea. Majoritatea colegilor m-au întîmpinat cu compasiune. Au fost discreți, nu mi s-au băgat în suflet. Vlad

mi-a spus, bărbăteşte, că rămîne prietenul meu, cum fusese prietenul lui Marcu. Mi-a propus să mă ocup alături de el de materialele pentru o revistă a şcolii. M-am gîndit în prima clipă că nu voi fi în stare, apoi mi-am imaginat ce m-ar fi sfătuit Marcu şi am acceptat.

Rămăsesem mult în urmă cu materia, aşa că singura soluţie era să învăţ. La matematică aveam mult de recuperat. Şi Marcu... Marcu nu mai era.

Dificultăţile la diverse materii mi-au pricinuit unele „eşecuri" în catalog, dar pînă la urmă colegii au fost cei care m-au ajutat să nu rămîn corigentă. Şi asta, pentru simplul fapt că s-au purtat ca nişte buni colegi.

Ţin minte că într-o zi chiar doamna Moldovan, „diriga", m-a chemat să stăm de vorbă după ore.

— Eşti foarte tînără... dar va trebui să fii tare, mi-a spus fără introducere. La un moment dat toţi sîntem puşi să înfruntăm viaţa în astfel de momente... Şi rezistă nu numai cei puternici, ci şi cei care atunci îşi dau seama că e nevoie să se *educe* ca să devină puternici. Încearcă să reţii măcar ultimele cuvinte. Sînt sigură: dacă Marcu ar fi în locul meu, la fel ţi-ar fi vorbit.

Am tresărit.

— A fost un Om, cu O mare, a rostit ea, după o scurtă tăcere.

Avusesem puterea să ridic ochii spre ea. Deci ajunsese şi ea să-l cunoască pe Marcu cel adevărat. Căpătase de mult simpatia ei, aşa cum întrezărisem în repetate rînduri.

Da. Doamna Moldovan era o femeie deosebită. Ochii căprui ce răsfrîngeau acea privire deschisă, caldă, o defineau. Nu reuşisem niciodată să mă supăr pe ea. Atunci cînd te certa, avea dreptate. Şi chiar cînd cuvintele ei primeau uneori răspunsuri pe şoptite, pentru a ne da unul faţă de altul importanţă, cert era că „istorica" noastră rămînea o femeie pe care nu se putea să nu o admiri.

— Să lăsăm trecutul să doarmă liniştit, mi-a mai spus.

* * *

Revelionul l-am petrecut în familie, cu părinţii şi nişte prieteni apropiaţi ai lor. Mama a pregătit o masă festivă. Tata a aprins luminile din bradul împodobit şi a deschis televizorul, încercînd să creeze o atmosferă cît mai plăcută. Le lipsea însă tuturor veselia, exuberanţa obişnuită Anului nou. Cauza eram eu, care mă comportam ca o maşină.

...Înainte de a intra în casă, hoinărisem pe străzi. Zăpada era bătătorită, dar gardurile, felinarele, totul era acoperit, năpădit parcă de zăpadă. Ea domnea peste tot. Străbăteam un univers ce i se închinase, mulţumit parcă să stea aşa amorţit, protejat de ea. Poate şi eu datoram liniştea din mine zăpezii. Mă îmbrăcasem chiar complet în alb. Scurta de iepure, eşarfa de mohair de pe cap, pantalonii... pînă şi botinele. În locul apreschiurilor purtam cizmuliţele mele albe, primăvăratice, din antilopă. Nu era de mirare că picioarele mi-erau ude. Sau poate doar reci.

De cînd colindam? Dintr-o dată privirea mi-a fost atrasă de o fereastră. Beculeţele multicolore se aprindeau, se stingeau. Continuau mereu să se aprindă. Nu-mi puteam lua ochii de la ele. Cîţiva tineri m-au depăşit în goană. Mi-a venit să mă iau pe urmele lor. Am pornit-o spre casă.

Aproape de poartă, am auzit cîteva acorduri vagi. Cineva a deschis geamul şi melodia a invadat strada. Am tresărit. Recunoscusem cîntecul preferat de mine şi de Marcu.

Am luat-o la fugă, din fugă am apăsat clanţa porţii şi în cîteva secunde sunam precipitat la uşă. Nu-mi păsa c-o să-i uimesc pe părinţi. Voiam să intru mai iute-n casă, să nu mai aud cîntecul, să-mi pot ordona să-l uit mai repede.

— Venim!... Venim!... Ce suni aşa?

Uşa deschizîndu-se, am dispărut pe lîngă mama, să mă văd în camera mea. Am ajuns şi m-am azvîrlit pe

aproape. Reușisem să-l alung, să scap de notele arhiștiute. Și totuși păcat că le pierdusem. Erau atît de calde, mă făceau să visez că mă sprijin pe umărul lui. Și ridicîndu-mă, am simțit nevoia să mă apropii de geam. Să le mai aud. Am deschis geamul și m-am sprijinit de pervaz. Am prins ultimele acorduri ale melodiei noastre. Începuse să ningă. Fulgii, stăpînii universului din afara geamului, se așezau liniștiți pe fața mea. Pe mîinile mele. Aș fi vrut să mă las în voia lor, să mă acopere. Iar melodia s-o tot aud, să nu se mai termine.

Și-am rămas așa, privind pe geam fulgii căzînd.

— Claudia, hai odată, cît te mai aștepțăm cu șampania? Și închide geamul, nu aduce iarna de afară și în casă!

Și mama, ivită în pragul ușii, continua cu recomandările.

* * *

E trecut de miezul nopții. Mă ridic de la birou. Ochii-mi sînt obosiți. Simt asta mai ales acum, după ce am stins lampa. Noroc că mîine e duminică!

Acum, rememorînd, înțeleg. Fusese a treia lovitură. Îmi spulberase iarăși caldul înveliș. Nu era nici cel al vieții de la bunici, nici cel în care mă înfășuraseră părinții. Era învelișul pe care setea mea de afecțiune și comunicare și-l țesuse.

Rămăsesem singură. Nespus de însingurată. Înfrigurată.

...S-a făcut zi. Am luat în grabă o gustare de dimineață și... din nou la scris.

* * *

Situația mea nu era deloc demnă de invidiat. Părinții, prevăzători, îmi supravegheau reacțiile. „Dacă-i cedează lui nervii?" își ziceau îngrijorați.

Așa că atît pentru situația de acasă, cît și pentru cea de la școală, trebuia să deschid ochii, ochii mari.

Cînd mă gîndeam la viitor, ştiam ce trebuie să fac. Nu aveam însă puterea să accept prezentul. Suferinţa cea mai dură încetase, dar intrasem într-o stare de apatie.

În acea vacanţă de iarnă am plecat la munte, la schi. În alţi ani, părinţii trebuiau să mă ia aproape cu forţa de pe pîrtie. Acum însă... Dacă n-ar fi tras mama de mine, mi-aş fi petrecut majoritatea zilei în pat, pe gînduri. Cuvintele lui Marcu: „Să lupte să învingă trecutul" mă urmăreau continuu. Totuşi, fără un adevărat rezultat. Fără! De data asta, mi se părea că nu m-ar mai fi interesat, nici dacă părinţii mă duceau să revăd „Pe aripile vîntului".

Într-o zi însă — împinsă de mama — îmi îmbrăcasem costumul şi tocmai îmi pusesem schiurile, cînd, deodată, am văzut un mormoloc alunecînd pe pîrtia principală şi l-am auzit strigînd după ajutor. În cîteva secunde eram pe urmele lui, aşa că la o cotitură, în momentul critic, l-am ajuns şi l-am prins. Am căzut amîndoi în zăpadă. Eu n-am păţit nimic, dar mormolocul? După înălţime, îi dădusem cel mult patru-cinci ani. Am încercat să-l ridic, iar el mi-a zîmbit. M-am înfiorat. L-am strîns mai tare.

Era un băieţel. Semăna cu Marcu. Cum putea să semene aşa de bine!? Eram sigură că aşa arătase Marcu în copilărie.

— Am luat o trîntă! i-am auzit glasul subţire.

— E prima? (Ştiam răspunsul, dar...)

— Nu, nu... chiar azi am mai căzut de vreo două ori.

— Da? Ei, atunci hai să mergem să mai cădem o dată, m-am auzit glumind.

— Şi ieri am căzut de patru ori.

— Ştii să numeri. Bravo!

— Ştiu şi alfabetul.

— Ei, mergem?

— Unde? veni răspunsul nevinovat.

— Unde vrei tu.

— Tu chiar vrei să schiezi cu mine?

— Sigur. Altfel de ce ți-aș fi propus? Numai... hai la altă pîrtie. Asta nu-i de nasul tău.

Mormolocul își pipăi nasul.

— Ba, e întreg!

Am zîmbit. Avea humor mititelul.

Ne-am dus pe pîrtia începătorilor. Cîteva ore m-am învîrtit în jurul lui ca o găină cu un singur pui, corectîndu-i mișcările. Era adorabil puștiul și mă amuza joaca cu el.

Mă gîndeam ce fericită aș fi ca eu să fiu de vîrsta lui, el să fie Marcu și într-o zi destinele noastre să se apropie. Dar cum să poți schimba curgerea vremii?

M-am întors la hotel „emanînd sănătate", după cum a observat bucuroasă mama. Restul zilelor petrecute în stațiune au fost de fapt consacrate mormolocului.

Într-o zi, pe cînd schiam împreună, mi-a venit un alt gînd. „Ce bine ar fi ca puștiul să nu fie Marcu. Să fie băiatul meu și al lui Marcu." „Spune-i... să lupte să învingă trecutul." Da. Deodată vorbele lui mi-au răsunat în urechi. Și ale doamnei Moldovan. Mi-au pus în față prezentul, arătîndu-mi că la el trebuie să mă gîndesc. Aveam încă altfel de făcut... „Să nu-și neglijeze viitorul!" Doar Marcu așa spusese...

A trecut repede timpul. Mormolocul a plecat. Am părăsit și noi stațiunea. Visul acelor zile de iarnă se încheiase. Dar ceva se întîmplase, de fapt. O explozie internă. Ce înseamnă, de obicei, o explozie? Instaurarea bruscă a unui nou prezent. Da. Deci totdeauna te reîntorci la prezent.

* * *

Am sosit la București și mi-am reluat școala. Pentru prima oară după dispariția lui Marcu, ascultam multe lecții cu plăcere. Am început să răspund des la matematică și am fost invitată să frecventez un cerc special de „matematicieni", unde se întîlneau elevii mai multor licee. Unii

dintre ei erau prea strict specializaţi, dar cîţiva mi s-au părut deosebit de înzestraţi. Erau printre aceştia din urmă şi două fete foc de deştepte şi prinsesem gustul să stau de vorbă cu ele. Ştiau atîtea lucruri!

Mama însă nu se simţea bine. Făcuse multe controale şi înaintea plecării la munte, dar nu se ajunsese la o concluzie. Îi era din ce în ce mai rău. Pînă la urmă... i s-a pus diagnosticul: hernie de disc. Cuvîntul „hernie" îmi făcea încă mult rău. Am rămas fără replică. Era mult mai grav decît mă aşteptam. Indicaţia doctorului era clară: internare rapidă, operaţie grabnică. Urma să stea cel puţin o lună la spital.

În seara aceea m-am dus la culcare mai devreme ca de obicei. Mi-am dat seama că nu mai am timp „să mă gîndesc la nemurirea sufletului" — cum zicea Marcu — şi că a sosit clipa cînd trebuie să-mi privesc viaţa în faţă. Fără să vreau, pe ecranul minţii începuseră să mi se deruleze iar secvenţele următoare incendiului: doctoriţa Şoimaru, testele, analizele, tratamentul şi multe alte momente chinuitoare. Apoi iar... cuvintele lui Marcu: „Să lupte să învingă trecutul" mi-au răsunat în minte şi, dintr-o dată, întreaga mea fiinţă a spus „Stop!". Derularea s-a întrerupt. Da. Trecutul trebuie să rămînă undeva în urmă. El nu are voie să mă însoţească mereu. Dacă totuşi nu se va da bătut, am să mă silesc să-l reduc mereu la tăcere, am să învăţ să-l şterg, prompt, cu buretele.

Este necesar să mă „automatizez" puţin. Să înţeleg că atunci cînd mi se întinde un medicament, îl iau, aşa cum o maşină acceptă benzina. Dar eu eram o maşină? Poate, într-un fel, da. Pînă la un punct. Dar o maşină programată să meargă cu energie solară. Din păcate, proprietarii — părinţii — nu voiau să-mi dea decît benzină. Eu, maşina, trebuia să mă fac că merg deci cu benzină şi să încerc din zbor să captez razele solare, adevăratul

meu combustibil. Aș fi putut reacționa... Îmi dădeam seama, însă, că este mai bine să accept situația. Mama avea nevoie de cît mai multă liniște. Era datoria mea să i-o dau. Să fiu cît mai ascultătoare. Dar consumul meu intern trebuia micșorat; și tocmai în acest scop, recurseserăm la planul de „automatizare". O mașină se „consumă"? De aici plecasem cu raționamentul. Uitasem însă esențialul: eu nu eram și nu puteam deveni o mașină. „Să nu-și neglijeze viitorul". Cuvintele lui Marcu mi-au vibrat iar în urechi. Iar!

Ființa mea trebuia să se îmbrace cu o foiță protectoare, formată din două elemente: voința și încrederea în mine însămi. Aceasta era soluția. Așa trebuia să fac, ca mai tîrziu să pot spune: „Sînt fericită"!

* * *

Peste mai puțin de o săptămînă mama se interna. În acele cîteva zile nu m-am mai trădat niciodată. Cît privește viitorul... Da: letargia dispăruse. Începusem să învăț — așa cum e normal — pentru un viitor în care ai încredere.

Am fost mulțumită cînd mi-am dat seama că mama s-a dus să se interneze cu inima împăcată în ceea ce mă privește. Ea credea oare că tratamentul cu medicamente își făcuse efectul? Poate. De fapt, propriul meu tratament fusese eficient: voința, lupta.

— Trebuie să continui, draga mea. Îmi promiți? N-o să-ți neglijezi cura?

— Nu, mami. Îți promit. Ai să vezi.

De fapt, așa era. Nu mințisem. Cura mea *de voință* eram ferm decisă să o continui.

Peste încă o săptămînă mama se afla la Reanimare. Fusese o operație grea. Tata și bunica făceau cu schimbul la patul mamei. Pe mine nu voiau să mă lase să vin decît în vizită; nu mi-au dat voie să-i înlocuiesc. Nu trebuia să-mi neglijez învățătura. Aveau dreptate, de ce să nu recunosc.

Dar n-o mai scoteau de la Reanimare. Tata — un om atît de calm şi de stăpînit — devenise nervos. Nu-l văzusem niciodată aşa.

După încă vreo săptămînă am simţit, însă, că apele se liniştesc. Mult mai tîrziu am aflat de ce tata reacţionase atît de neaşteptat în zilele imediat următoare operaţiei. Doctorii nu credeau că mai sînt speranţe ca mama să se mişte perfect normal. Nici inima nu era în prea bună stare. Primele zile erau decisive şi... şi ele au trecut, iar mama a părăsit Reanimarea. Inima mamei, care-i făcuse pe doctori să fie aşa de prevenitori cu tata, a ştiut să-şi facă datoria. Voia să mai bată încă mult timp.

A venit în sfîrşit acasă. Eram fericită. Fericită? Da. Totuşi. În măsura în care gîndul la Marcu mi-o permitea. Era însă posibil aşa ceva?

* * *

Luasem „treapta a doua" de liceu. Urma clasa a unsprezecea. Am plecat cu toţii la bunici. Mama nu avea voie să meargă în vara aceea la mare. Dar la urma urmei, unde e mai bine ca la bunici?

Da, anul acesta cel mai bine este la bunici. Anii trecuţi? La fel a fost, în toţi anii. Cu o singură excepţie. Anul trecut... Marcu... „Stop! Iar trecutul? *Prezentul !* Pricepi? PREZENTUL!"... Şi acesta însemna o mare dorinţă de tandreţe, de dragoste maternă. Aş fi stat toată ziua lîngă mama. Curios. De mult nu mai avusesem acest sentiment — şi iată, aş fi stat toată ziua lîngă ea. I-aş fi îndeplinit orice dorinţă. Eram bucuroasă cînd mă săruta pe vîrful nasului, spunîndu-mi că am un nas obraznic. Îi făcea şi îi face şi azi mare plăcere să pomenească de „nasul meu obraznic". E singurul atribut fizic pe care l-am moştenit de la ea.

Și... cu toate că aș fi vrut ca vacanța să treacă încet, cît mai încet, parcă a zburat. Călătoriile, excursiile, distracția — toate s-au sfîrșit.

Amintirea cea mai puternică a acelor zile de vară este leșinul. Adică momentul *dinainte* și *după*. O albină afurisită m-a înțepat și pur și simplu am leșinat. Cînd m-am trezit, pe locul înțepăturii îmi pusese cineva o bucată de fier. Bunica se mișca agitată în jurul meu. Se pierduse cu totul cînd m-a văzut leșinată dintr-o simplă înțepătură. „A fost durerea chiar atît de mare?" Nu mai știu cît a fost de mare, dar așa s-a întîmplat. Și a doua zi trebuia să-mi iau rămas bun de la bunici. Plecam spre casă.

M-am dus să-mi iau rămas bun și de la „grupul vesel". Cu toate că de la Mihaela aflaseră despre existența lui Marcu, nu le-am spus că el... nu mai era printre noi.

M-am îndreptat, așadar, spre „Cuibul reciclării" — așa numeau ei acum sediul lor, o terasă acoperită, unde adunaseră tot felul de buturugi, așa zise fotolii — fiind sigură că găsesc acolo pe cîțiva dintre ei. În prag m-a întîmpinat chiar „bătrîna prietenă", Mihaela.

— Vai, draga mea, ce cearcăne ai, zise. E adevărat că tu și Răzvan sînteți prieteni?

Pe moment n-am înțeles, dar imediat am intrat în joc.

— O, da, draga mea. Și cît sîntem de fericiți!

Răzvan era noul Don Juan al stațiunii. Pe la începutul vacanței încercase el să intre în vorbă cu mine, dar nu mă găsise în dispoziția cea mai favorabilă. Întrebarea „bătrînei prietene" voia să fie: „Nu-i așa că te-a părăsit și pe tine?"

Am înaintat spre centrul terasei și m-am așezat chiar în fața lui Răzvan.

— Nu mă săruți?

M-a privit contrariat.

— Ah, dar întrebarea asta cere o clarificare! rosti el — și zîmbetul îi trecea prin diverse culori și nuanțe. Cui voiai să-i adresezi îndemnul? Nu ai greșit cumva?

Încerca să se adapteze. El, cel „plin de experiență" — cum mă informaseră fetele — de data aceasta se arăta dezorientat.

— Ce-i acum în capul tău? întrebă.

„Ce-i acum în capul tău, *drăguțo?*" Da. Erau vorbele doctoriței Șoimaru. De ce a trebuit să trăiesc acea realitate?

— Ce-ai pus la cale? insistă el.

Zîmbeam cu aerul cel mai firesc din lume.

— Sărută-mă, dulcele meu admirator, în fața prietenilor noștri, ca să se bucure și ei de înțelegerea noastră!

— Înțelegere?

— Cărui fapt i se datorează asemenea... reticență, preascumpul meu?

— Domnișoară, te rog, să ne explicăm. Publicul spectator o să ne scuze.

„Tinerii mondeni" se foiau, cu rîsul înțepenit în colțul gurii, cu ochii sclipitori de curiozitate, nesiguri de evoluția scenariului.

Cu o voce pe care încerca să și-o stăpînească, Răzvan m-a întrebat, după ce coborîsem treptele:

— Ce s-a întîmplat? Te-am supărat cu ceva, încît să mă ironizezi astfel, în public?

Tăceam. Zîmbeam.

— E un dram de seriozitate în tine? S-a întîmplat ceva... E ceva cu... iubirea ta cu Marcu?

— De unde știi cum îl cheamă?

— S-a discutat în grup despre dragostea voastră.

— În zeflemea, bineînțeles.

A surîs.

— Nu. Iubiri adolescentine. Purtarea ta — se datorează lui? repetă întrebarea.

— Ce importanță are?

— Îl iubești mult, nu? Ce-i cu tine? Te-ai crispat. S-a întîmplat ceva între voi?

— Ce să se întîmple? Nimic.

— Nu glumesc. Te-ai schimbat la față.

„M-am schimbat...“ Oare? Da. Cred că mă schimbasem.

— Lasă-mă. Ce importanță are? De ce te interesează persoana mea?

— Îmi placi. Cu toate năzdrăvăniile tale. Cu toată scena pe care mi-ai făcut-o... Știi, îmi placi, zău.

— Ție îți plac multe.

— Știi cum se spune: pînă vine „săptămîna chioară“.

— Dar pînă atunci faci multe victime.

— Marcu nu prea e ca mine. Nu?

— N-a fost... (M-am dat de gol, folosind trecutul.)

— N-a *fost?* Ce vrei să spui?

— Nimic. Adică — nu *este* ca tine.

M-a întors spre el, încercînd să-l privesc calmă.

— Ce-ai vrut să spui cu „n-a *fost*“ *?*

— Ce-am vrut, ce-am vrut? Nimic. Asta-i bună. Am făcut o greșeală gramaticală.

— Nu e adevărat. Răspunde-mi.

— De ce? De ce să-ți răspund? Eu ți-am pus vreo întrebare referitoare la viața ta? Nu. Nici nu știu cum îți-e numele întreg. Știu doar că ești din București și că ai terminat medicina anul acesta. Nu? Atît. Și îmi este suficient. Tu însă prea vrei să știi multe despre mine.

— Totdeauna te interesează persoana unui om care-ți place. Ce e cu Marcu?

— Lasă-mă.

Tremurul din voce... Pentru prima oară mi-am dat seama că ochii mei îl privesc rugător.

— Ţi-am spus că-mi placi. Îmi placi şi aş vrea să te-ajut. Treci printr-un moment critic. Nu-i aşa?

— Cît cavalerism! O lance şi-o armură îţi mai lipsesc.

— Nu-ţi mai da aere şi zi-mi.

— De ce tot încerci să mă descoşi? De ce? Crezi că dacă ai spus „îmi placi", ai acum dreptul să ştii totul despre mine? Şi Brigitte Bardot poate ţi-a plăcut. Şi ai ştiut totul despre ea? Ai încercat s-o ajuţi vreodată? A avut şi ea nevoie de ajutor în viaţă. Nu?

— Numai că tu nu eşti Brigitte Bardot. Pe tine nu te văd pe o peliculă de celuloid.

— Ei şi? De ce nu vrei să priveşti lucrurile în faţă? Tu ai terminat o facultate, vei intra să lucrezi într-un spital...

Spital... Deodată mi-am adus aminte de asistentele din vremea internării mele. De L.Y., de cealaltă super-aranjată cu super-long. („L.Y.! Am lovit-o sau nu?" „N-ai lovit-o. Sigur n-ai lovit-o. Bagă-ţi minţile în cap!" Da: raţiunea se menţinea pe baricade). Vor fi oare şi în spitalul în care va intra Răzvan destule L.Y. şi super...? Poate...

— Eu mai am doi ani de liceu, am continuat, după ce tăcusem cîteva clipe. Tu vrei... să-ţi trăieşti viaţa. Eu... am spus multe, dar în joacă. Oricum: uite cîte piedici ar fi, chiar dacă nu ar exista situaţia actuală. Dar aşa... Acest prezent înlătură orice început.

— Ai terminat. Da?

Am dat din cap.

— Vei putea deci să asculţi cîteva adevăruri. Situaţia ta actuală, prezentul acesta sînt de fapt aşa: Marcu nu mai e printre noi.

Am simţit că tremur. L-am auzit continuînd:

— Iar tu, tu ai făcut un jurămînt, sau ceva asemănător, că n-o să te mai îndrăgosteşti de nimeni. Şi ca să te aperi de o posibilă tentaţie, vrei să nu mai laşi pe nimeni, nici un bărbat, să se apropie de tine. Vrei să-ţi faci un fel de cochilie în care oricînd să te poţi ascunde...

Degetele lui mi-au şters o lacrimă abia apărută. Mă fixa în timp ce vorbea. Eu nu m-am putut uita la el. Buzele ni s-au unit şi surprinsă mi-am dat seama că-i răspundeam. Mă îmbrăţişa tot mai strîns. Mi-a venit să strig: „Marcu!" N-am strigat, dar am încercat să opun rezistenţă. Mîinile lui erau însă prea puternice. Degajau prea multă forţă şi căldură. M-a tras în jos, pe iarbă... Nu mă mai puteam împotrivi şi nici... nici nu mai voiam. Buzele noastre s-au unit iar, apoi deodată s-au despărţit.

Se ridică şi mă trase şi pe mine sus.

— Claudia, am vrut să-ţi arăt că nu toţi bărbaţii sînt „la fel". Că există o categorie, dacă nu mare, cel puţin însemnată şi de „bărbaţi cumsecade".

— Cum, am întrebat năucită, ridicîndu-mă, ai făcut... toate astea ca să-mi dovedeşti că nu eşti un afemeiat?

A început să rîdă.

— Claudia, poate ai dreptate. Nu neg că îmi plac fetele. Acum tu îmi placi, te doresc. Am vrut însă să-ţi arăt că oricînd pot deveni un băiat cumsecade.

— Eşti un...

— Nu ştiu ce sînt. *Nu sînt* însă un neserios.

Cuvîntul „neserios" mi-a biciuit amintirile. Aşa îl făcusem, la început, pe Marcu...

— Iar tu ai putea iubi pe unul ca mine. Nu?

Am plecat ţinîndu-ne de mînă. Cînd am trecut pe lîngă „Cuibul reciclării", cineva ne aruncă întrebarea:

— Ei, ce-aţi hotărît?

Ne-am uitat unul la altul, zîmbind.

Seara a propus să mergem la discotecă. Am fost în dubiu, dar apoi am spus: „Da". În fond, de ce nu? Era ultima mea seară acolo.

L-am așteptat în balcon. L-am văzut venind și am coborît. Era îmbrăcat în negru, neagră cămașa sport, negru pantalonul de catifea. Părea mai înalt. Nu m-am putut stăpîni să nu-i spun, cam agresivă:

— Ești în doliu după „burlăcie"?

Zîmbi. Se apropie de mine.

— Ce să-i faci! Trebuie să-i aduc un ultim omagiu.

Chipurile cunoștințelor întîlnite în seara aceea: doamne, ce chipuri de pomină! De-abia atunci mi-am dat seama că, probabil, cel puțin jumătate din tinerii localității a aflat vestea prieteniei mele cu Don Juan. Era de fapt o situație „privilegiată". Nu?

— Ce-i cu tine? Te-ai schimbat la față.

— Acum toți văd în mine o ușuratică, m-am auzit spunînd.

L-am văzut că se uită lung la mine și apoi l-am auzit adresîndu-se „discotecii". Nu mai rămăseseră mulți. Se mai golise, dar oricum... încă erau destui care puteau fi „poștașii" noutății.

— Coborîți cu noi la bar. Fac cinste.

M-a luat de mînă. După un moment de inerție un grup ne-a urmat.

— Ei, George, cîte un coniac pentru fiecare. Și pepsi... pentru fete.

„Ordinul" a fost îndeplinit.

— Să ciocnim cu toții pentru cuplul ideal pe care-l formăm noi doi, zise, luîndu-mă de umeri.

Deodată am auzit pe cineva înecîndu-se. Cînd m-am întors... Da: era „bătrîna prietenă", Mihaela, care nu mai așteptase toastul și-și dăduse paharul pe gît. Noi, „cuplul ideal", iar ne-am uitat unul la altul, zîmbind.

Au venit spre noi și ne-au felicitat. Mi-am dat seama că o făceau cam din vîrful limbii. Nu fusese încheierea scontată.

* * *

A doua zi dimineață, așadar, plecam. M-am mirat că mama nu-mi pusese nici o întrebare. Să n-o fi anunțat nimeni?... Nemaipomenit! Bun subiect de trecut în... „Cartea recordurilor". Oricum, era mai bine. Puteam să mă culc mai repede. Dimineață, în mașină, aveam destul timp să-i relatez.

Cînd m-am urcat în pat, am îmbrățișat perna, șoptind: Răzvan. Deodată am avut un sentiment de vinovăție. De ce spuneam Răzvan? De ce nu spuneam... Și, totuși, albastru — ...șopteam în continuare: Răzvan.

Lunga noastră conversație din drumul spre casă mi-era proaspătă în minte. Atîtea lucruri pe care le discutasem... Am constatat că amîndoi îl iubeam pe Jacques-Yves Cousteau, neobositul lui curaj de a descifra tainele acelui tărîm albastru... Am vorbit despre celălalt tărim albastru — cerul... Zborurile interplanetare...

Într-un tîrziu, am simțit cum mă ia și mă lipește de el. Involuntar am întors capul. Mi-a venit în gînd ziua de mîine. Dar el nu mă lăsă. Buzele lui le căutau pe ale mele și pînă să le găsească, o diagonală de foc mi-a brăzdat obrazul. Am descoperit că nu mai vreau să mă desprind. Brațele mi s-au strîns mai tare în jurul gîtului lui. Îmi sărută ochii și imediat buzele ni se uneau iar. La un moment dat, de undeva din întuneric, imaginea lui Marcu mi-a apărut. Apoi, o durere nedefinită care și-a pierdut însă repede din intensitate și în curînd chipul lui s-a șters. Imaginea lui Marcu a fost totuși cea care m-a făcut să mă desprind de Răzvan, tulburată.

— Te iubesc, rosti el.

I-am spus cu o voce pe care nu mi-o recunoșteam:

— Nu știu dacă tu mă iubești. Cred însă că eu te iubesc mult.

Aveam senzația că nu vorbesc eu. Și totuși...

— Te iubesc, Claudia!

— Bine; să zicem că m-ai iubi; dar dragostea noastră nu poate avea nici un viitor, chiar dacă ne-am jucat cu vorbele în fața celorlalți.

— Prostii.

— Dar tu știi că...

— Da, știu. Iar vei începe să analizezi. Te iubesc, mă iubești. Asta contează. Și peste doi ani, cînd termini liceul, ne căsătorim.

— Nu ți se pare că te gîndești prea departe? Că te grăbești?

— Nu.

— Ești un băiat minunat...

— Și tu, încîntătoare... o păpușă.

„Păpușă". Da. Așa îmi spusese și Marcu în prima zi. Îmi displăcuse și atunci. „O păpușă? Nu cred. Cu o păpușă poți face ce vrei, ceea ce cu mine nu vei reuși." Se aseamănă? Nu... Nu... „Marcu nu poate fi comparat cu nimeni", gîndeam, în timp ce-l ascultam. Vorbea cu atita pasiune și siguranță, încît mi-am zis că ori spune adevărul — ceea ce era puțin probabil —, ori mizează pe experiența lui în relațiile cu fetele, sperînd că o să mă „ducă" și pe mine.

Ceva îmi șoptea că nu trebuie să ne mai vedem. Începea să mă cuprindă îndoiala. Ce-i drept, de dimineață, cavalerismul lui mă surprinsese plăcut. Nu mai știam ce să cred.

— Hai, lasă gîndurile (într-adevăr, aveam în cap o formidabilă „pînză de păianjen") și dă-mi telefonul tău. Eu sosesc în București peste trei zile.

— Nu trebuie să ne mai vedem, am spus, ca un automat.

Am luat-o la fugă. Casa bunicilor nu era departe.

* * *

Dimineaţa cînd m-am trezit, părinţii puseseră o parte din lucruri în portbagaj. Mă simţeam liniştită, dar în acelaşi timp eram lac de transpiraţie. Visasem ceva. Nu-mi puteam aminti ce anume. Parcă o întîlnire cu cineva, cu cine?

Dintr-odată mi-a venit în minte Răzvan. Am vrut să alung gîndul. Cînd am ieşit însă afară, Răzvan vorbea cu tata lîngă maşină. Am încercat să evit situaţia de a rămîne singuri, dar totuşi, la un moment dat, am rămas.

— Claudia, trebuie să-mi dai numărul tău de telefon sau adresa, au fost primele lui cuvinte.

N-am spus nimic.

— Claudia, ce-i cu tine? De ce să se termine totul, cînd a început aşa de frumos?

— Nu. Te rog. Nu trebuie să ne mai vedem.

Am simţit că-mi pune în mînă o hîrtie. Adresa şi telefonul lui. De ce-mi scrisese şi adresa? Nu ştiu. Dar mi-o scrisese. Am strîns hîrtia în palmă. Cred că a observat gestul.

În curînd am „ridicat ancora". Le lăsasem vorbă bunicilor să nu-i ajute lui Răzvan să-mi ia urma. Îmi era frică să continui. Îmi era teamă să nu devin iar o „victimă a vieţii". Văzusem doar ce efort trebuie să faci, după ceea ce se numeşte în cărţi o „încercare a sorţii", ca să fii iar om, să-ţi redobîndeşti echilibrul interior.

Şi, ca să vorbesc tot ca în cărţi, ştiam că după ce cazi în „adîncuri" şi te trezeşti din „şocul loviturii", primul lucru pe care îl faci este să inspectezi cu ochi nesiguri „întunericul". De ce? Pentru că numai „întunericul" poţi

să-l mai vezi atunci. Iar ochii-ți sînt nesiguri pentru că... pupila nu s-a acomodat încă la trecerea de la zi la noapte. Începi astfel să cunoști cealaltă față, a doua față a lumii. Încet-încet prinzi mai mult curaj în orbecăială și atunci cînd vei atinge cu degetele o scară aflată deasupra capului, va izbucni din tine cuvîntul hotărîtor: TREBUIE. Voi ajunge la scară și o voi urca. TREBUIE să ies de aici. Voi învinge. TREBUIE să învinge.

Singurătatea te va încorda. Singură va fi nevoie să înveți să-ți croiești drum prin mărăcinișuri. Te vei întări. Ființa ți se va îmbrăca cu o foiță protectoare formată doar din două straturi: VOINȚA și ÎNCREDEREA ÎN TINE ÎNSĂȚI, care te va ajuta să ieși la liman, fără daune considerabile.

Cînd vei fi ajuns, vei fi aflat că viața nu înseamnă numai soare, dar vei cunoaște secretul, formula prin care vei putea să păstrezi soarele cît mai mult deasupra creștetului tău. Și-l vei păstra. Toți cei care au făcut o asemenea călătorie, vor arunca spre soare „harpoane", pentru a nu-l lăsa să fugă. Da. Vor ține soarele deasupra capului chiar cu prețul palmelor rănite.

Cu orice preț voi ține soarele deasupra capului. Așa învățasem să gîndesc. Mă educasem pentru a putea alunga orice înveliș ocrotitor — orice *alt* înveliș decît propria-mi voință — ce ar fi încercat să se formeze de-acum înainte în jurul meu. Nu mai aveam nevoie de așa ceva. Doar de voință aveam nevoie, doar de încredere. Ele trebuiau să crească în mine. Voința trebuia să fie ghidul meu. Cu ea trebuie să-l învîng pe Răzvan. Datorită lui Marcu devenisem stăpînă pe mine și proba focului era: Răzvan. Uitarea lui. „Viața te pune de multe ori la încercare, dar totdeauna trebuie să o privești ținînd fruntea sus și să lupți. Pînă la urmă învingi." Cuvintele lui Marcu erau deviza mea. Simțeam însă... în cazul de față simțeam

că nu sînt potrivite. „De ce să-l uit pe Răzvan? Trebuie?“ și o voce interioară: „Ai voință. Da: *trebuie*.“ Chiar trebuia oare?

* * *

În curînd am intrat în penultimul an de liceu. Mergeam pe șaptesprezece ani. Mă hotărîsem să urmez matematica. Ei mă consacrasem definitiv. Luasem această hotărîre datorită lui Marcu? Poate. Mai exact spus, el îmi îndrumase primii pași spre noua mea pasiune. Apoi însă începuse să mă intereseze obiectul în sine. Venise cercul de matematică. Veniseră schimburile de idei cu cei de acolo. Mă atrăgea rigoarea admirabilă a acestei științe. Teren ferm. Certitudini. Și de ele aveam mare nevoie.

Mă recream înotînd, jucînd tenis sau făcînd lungi plimbări cu bicicleta. Eram însă aproape întotdeauna văzută singură. Conform ipotezei lui Răzvan, într-adevăr nu lăsam pe nimeni să se apropie de mine. Dar pe Răzvan însuși nu-l puteam uita. Era clar. Prea clar. Hîrtia pe care mi-o strecurase în mînă la plecare n-o mai aveam. Într-un moment de: „Ai voință. Trebuie să-l uiți“, o aruncasem, chiar în drum spre casă, pe geamul mașinii. Și totuși... Mi-era dor de Răzvan. Mi-era dor de cuvintele lui. De îmbrățișarea lui. Voiam măcar să-i aud glasul. Atît. Dar se putea?... Simțeam o nevoie acută să stau de vorbă cu Răzvan. Uneori aveam impresia că această nevoie echivala cu a dori luna de pe cer. „Pînă o ajunge Răzvan o «lună plină» mai e. Și la drept vorbind, poate n-o să ajungă niciodată.“ Ah, glumeam. Totdeauna e mai ușor să treci peste obstacole glumind. Ce simplu ar fi totul, dacă ai avea puterea să glumești de cîte ori ți-e greu...

* * *

Timpul trecea. A venit iarna și am plecat din nou la schi. Eram pe pîrtie zi-lumină. Trebuia să mă fortific,

astfel încît ajunsă acasă să pot învăța tot zi-lumină. Matematica nu era făcută decît în parte pentru mine, iar eu voiam să mi se supună toată.

Veneam așa de frîntă de pe pîrtie, încît adormeam imediat. Și acesta era un punct cîștigat. Nu mai aveam putere să mă mai gîndesc la nimic. Adormeam, cum s-ar zice, în drum spre pernă, căzînd într-un somn fără vise. Dimineața o luam de la capăt. Întrerupeam schiul doar pentru masă. Era așa de bine!

* * *

Am ajuns acasă bronzată. Iar „emanam sănătate", iar se bucurau ai mei. În afară de buna condiție fizică, vorbele lui Marcu: „Ține fruntea sus" îmi formaseră un reflex care mă făcea să privesc înainte și, cum dorise el, „în sus". Nu mai puteam privi altfel decît rar. Foarte rar: din cînd în cînd gîndul îmi fugea hoțește în urmă. Îl chemam repede la ordine.

Eram oare „copilul ideal"? Chiar așa mă schimbasem peste noapte? Greu de crezut. Doar eu știam ce se petrecea cu mine, ce luptă trebuia să duc și ce greu îmi era uneori.

Probabil, impresia pe care o lăsam asta era — că devenisem, redevenisem „copilul ideal". Oamenii sînt grăbiți, se judecă între ei după imaginea pe care au memorat-o în fugă. Acum puteam deci să-mi „dozez" cu mai puțină precauție bulinele care intraseră demult în familie. Ele erau un musafir pe care părinții, cu peste trei ani în urmă, îl invitaseră să locuiască la noi. Tot părinții insistau mereu ca el să nu ne părăsească. Găsisem o modalitate acceptabilă de a conviețui cu musafirul nepoftit. Totul era: părinții să fie mulțumiți. Iar părinții... păreau a fi. Și acesta era un factor important pentru calmul meu. Pentru a-mi asigura o bună ambianță de lucru. Nu trebuia să uit asta nici o clipă.

* * *

A venit primăvara. M-a găsit învățînd la fel cum făceam cînd ne părăsise toamna, apoi toată iarna.

— Stop!

Am auzit-o într-o zi pe mama, lîngă biroul meu.

— Ai învățat destul pentru azi. Hai, urcă-te pe bicicletă și șterge-o. Ai nevoie de puțin aer, de mișcare. Nici să nu exagerăm.

Da. Eram foarte obosită. Avea dreptate. Nu mai puteam da randament. Îmi vîjîia capul.

Era o superbă după-amiază de mai. În cîteva minute devenisem iar Eddy, bicicleta devenise iar un *hobby*.

Rulam în viteză. Totdeauna am dorit să alerg liberă prin viață. Să nu fiu ținută de mînă, încătușată. Liberă? Dar medicamentele? Tratamentul? Încercam să-mi insuflu curaj: „Toate astea țin de trecut. Acum alerg, sînt liberă."

Traversînd o străduță, nu m-am asigurat. Am auzit un scîrțîit de pneuri și motorul unei mașini s-a oprit înăbușit. Am întors capul. Stupefacție. De la volan cobora... Da. Era chiar Răzvan. Nu-mi venea să cred... Înainta spre mine, zîmbind.

Bicicleta era între noi, dar ce mai conta. Un milițian a trecut fluierînd. „Fluieră liniștit, nu ne deranjezi", i-am zis în gînd.

— Vezi că soarta a vrut să ne reîntîlnim?

— Ce faci, la ce spital lucrezi?

— La „Urgență". Vreau să devin un chirurg de prima clasă. Dar tu? Tu ce-ai mai făcut? Ce-ai făcut în toate lunile astea?

— Am învățat și apoi (arătînd spre bicicletă) ea; și tenisul, înotul. Iarna am schiat. Nimic deosebit.

M-a privit îndelung. Eram stînjeniți amîndoi.

Într-un tîrziu s-a decis:

— Am încercat să dau de tine, dar n-am reușit. Am tot sperat că-mi vei telefona, că mă vei căuta. De multe ori, cînd erau zilele de vizită, stăteam pe culoare, parcă așteptînd să te văd venind. Acum ai venit.

— Da. Dar nu la spital.

— Mai bine. E mai plăcut aici.

— Deci nu-ți pare rău că m-ai întîlnit mai tîrziu.

— Îmi pare bine că *te-am întîlnit*... Spune-mi: Ce crezi că am făcut eu toate lunile astea?

— Le-ai înnebunit pe asistente.

— Grozavă impresie ai despre mine. Ce zici, trebuie să continuăm discuția aici, în mijlocul străzii?

Parcase mașina și ne așezasem pe o bancă, la cîțiva pași. A urmat o altă tăcere. Am simțit cum îmi ia mîna.

— Mai ai ... ideile din vara trecută?

Voia să pară că pune întrebarea glumind.

— Da, am răspuns cu seriozitate, de parcă n-aș fi înțeles unde bate. Învăț pentru admiterea la Matematică. Trag tare.

— Te iubesc, Claudia!

Simțeam cum îmi strînge mîna mai tare. Mă întoarse spre el. Clipele aș fi vrut să nu se mai sfîrșească. Marcu apăru la orizont. Da, apăru, dar numai pentru o fracțiune de secundă. El, Răzvan, era mai puternic. Era viu... Pusese stăpînire pe mine.

Se înserase, dar noi tot mai eram pe bancă. La un moment dat se uită la soarele ce apunea și apoi la ceas.

— Tu trebuia să fii de mult acasă, nu?

— Ce importanță are? Important e... că stăm pe aceeași bancă.

— Ești deșteaptă!

— Știam.

— De unde?

— De la tine, de data trecută.

— Numai de la mine?

— Pentru tine-i: numai de la tine.

— Deci pentru mine-i: numai de la mine. Pentru *el*, zise, desenînd în aer o siluetă: numai de la *el*.

— Sigur. Vezi c-ai învăţat regula supravieţuirii?

— Dar tu de unde ai învăţat-o?

— Eu... am învăţat-o de la Mama Natură. Din cartea ei mare şi veche. Dar mai bine spune-mi ce crezi tu despre mine. Deschis! Mie-mi place adevărul.

— Aşa... acum...?

— Da.

— Ştii ce-mi ceri? Imposibilul.

— Cum adică...?

— Eu niciodată nu am fost în stare să spun *numai* adevărul. Nici nu trebuie.

— Şi atunci...?

— Nu. Nu *mint*. (Îmi surprinsese ironia din privire.) Pun adevărul între două felii de pîine. Fac un sandviş.

— Gustos?

— Îl „condimentez" cu lucruri agreabile. Gustos, da.

— Deci ăsta-i „condimentul" la modă. O ipocrizie plăcută.

— Cam aşa. Dar nu-i bun de folosit vreme îndelungată. Strică stomacul. Faci o gastrită.

— Şi ce propui atunci pentru vindecare?

— Propun ca între noi doi să nu-l mai folosim. E mai uşor să te fereşti la timp, decît să te vindeci.

Am izbucnit în rîs.

— Răzvane, Răzvane... Eşti o comoară.

— Ehe! Şi tu nu m-ai cunoscut în perioada de glorie.

— Perioada de glorie?

— Da. Am douăzeci de logodne la activ...

— Da? Şi... cum arăta logodnica de la trei ani?

— Nu mai ţin minte. Ştiu doar că avea scutece.

— Eh, tot ai memorie bună. Dar de cîțiva ani, de ce ai întrerupt „șirul indian"?

— Pauză. Monotonia mă plictisește.

— Pricep eu cu-adevărat ce se ascunde în pielea ta, am rîs, necrezînd nimic din teribilismele lui.

— Cam greu. Toți cei care au încercat să mă analizeze au zis că sînt urmașul cel mai evoluat al cameleonului. În astă-seară sînt același...

— Da. Numai că nu mai e seară. E noapte. Mă conduceți, domnu'?

— Sigur, Milady.

— Te-am dus cu gîndul la frumoasa lui Dumas?

— Da. Era într-adevăr frumoasă. Și... Și tu ești. Trăiască cinci mai, ziua revederii!

Mi-a luat bicicleta, a pus-o în portbagaj și am pornit cu mașina.

— Ce faci mîine după-masă?

— N-am nimic aranjat.

— Atunci vin să te iau. Bine?

— De unde?

— De unde o să văd că locuiești.

* * *

În noaptea aceea aproape că n-am putut să dorm. Îl regăsisem pe Răzvan! Tot orizontul meu se schimbase. Gîndeam că orice piedică a viitorului nostru dispăruse. Eram fericită. Mi-am dat seama încă o dată că mă îndrăgostisem de el. Nu mai aveam nici o îndoială.

Săptămînile următoare ne-am întîlnit aproape zilnic. Ne plimbam, ne sărutam, discutam. Atît. Și totuși, nu numai atît. Ne mai și ciondăneam. Uneori aveam impresia că sîntem două săbii într-o teacă. Dar erau lucruri minore pe lîngă bucuria de a fi împreună. Ne făceam planuri. Mereu ne făceam planuri. Eram adevărați călători în viitor.

* * *

Imediat după regăsirea noastră părinții aflaseră de Răzvan. Nu-mi permiteam să le mai ascund existența lui. Mă așteptam să aud din partea mamei ceva care putea fi sintetizat într-o singură replică: „Fii atentă!“ Aceasta era recomandarea, atunci cînd se întîmpla să se învîrtească cineva în jurul meu. Trebuia să fiu atentă pentru ca să nu mă zăpăcească cercurile concentrice, care s-ar fi putut strînge.

— Cum te-ai putut îndrăgosti de acel fluşturatec? Sper că nu-l iubeşti cu adevărat. Trebuie să termini cît mai repede cu el.

— De ce?

— Auzi, dragul meu — zise, făcînd apel la sprijinul tatei, care era în camera alăturată — cine este acum prietenul fiicei tale?! Cum, de ce? Nu ştii ce reputaţie îşi dobîndise? Se zicea că...

Am zîmbit. Mama ascultase deci „radio-şanţul“ localităţii unde stăteau bunicii, vara trecută. Atunci, cum de nu dăduse şi de emisiunea cu mine?

— Totuşi e preferabil unui „bebe“, se auzi glasul tatei. (Tata are cîteodată un umor „delicat“.) Nu-i aşa, draga mea?

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în rîs.

— Frumos! Frumoasă educaţie îi dai tu Claudiei. Numai părţile rele le-a luat de la tine. Iar acum, în loc să-i interzici să se mai vadă cu acest afemeiat... ordinar, tu îmi vii cu poante.

— De ce-l faci ordinar? am întrebat-o iritată pe mama. Că îi plac fetele nu neg. Mi-a spus-o în faţă, dar de ce-l faci ordinar...?

— Auzi, Marcele, i-a spus în faţă că-i un afemeiat şi ea mă întreabă de ce-l fac ordinar. Simt că mă lasă inima. Dar stai... Te pomeneşti că s-a întîmplat ceva mai grav? Spune-mi?!? Ultimele cuvinte au fost „allegro forte“.

— Nu, mama!

— Minți! Minți! De asta te-a înnebunit complet. Așa-i? Așa-i?

— Nu, mama. Nu s-a întîmplat nimic. Liniștește-te.

— Sigur?

— Da, mamă! Ai cuvîntul meu.

— Bine. Te cred. Oricum, trebuie să termini definitiv și cît mai repede cu el. Altfel, în curînd n-o să mai poți spune: „Da, mamă! Ai cuvîntul meu.“ Ai înțeles?

— Am înțeles, mamă. Dar n-o să termin. Îl iubesc și la vara viitoare, cînd termin liceul, ne căsătorim.

— Marcele, tu ai auzit?

— Da, draga mea. Absolut totul.

— Și nu ai nimic de spus?

— Ba da. Dacă-l iubește, n-are rost...

— Cum n-are? După ce-o avea-o și i-o da cu piciorul, o să se îmbolnăvească mai rău cu nervii. Poate o să și-nnebunească iar.

— Amelia, taci.

— Ce să tac? Nu vezi că și acum e nebună! Auzi, să se îndrăgostească...

— Amelia, nu ai dreptate. E un tînăr foarte drăguț, care, ce-i drept, își trăiește viața cam prea din plin.

M-am întors amuzată spre tata.

— Și Claudia o să intre și ea în curînd în acest „prea plin“, așa-i? nu se lăsă mama. Doar nu-ți închipui că e îndrăgostit de ea. Pentru el, e o puștoaică cu care are o mică aventură!

Destulă uimire am trăit însă a doua zi, cînd, venind mai devreme acasă de la școală, am auzit întîmplător o replică a tatei, dată mamei, obsedată de același subiect:

— Și tu ai fi putut fi pentru mine o puștoaică, Amelia. Aveai nouăsprezece ani, continuă el. Aveam douăzeci și opt și eram arhitect. Dar m-am însurat cu tine.

Am ciulit urechile, ca să pot prinde toată discuția.

— Ei lasă, Marcele — am văzut că mamei nu-i plăcuseră amintirile tatei — tu întotdeauna ai fost un om serios.

— Ei, da... De aceea ți-a zis maică-mea după nuntă cam așa: „Sper că Marcel s-a potolit, odată cu tine. Ești o fată bună și mi-ar părea rău să nu dureze căsnicia voastră. A fost un crai... Oricum, cred că-i ajunge, că și-a trăit viața din plin. Așa-s bărbații, iar cei din familia noastră sînt clocotitori în tinerețe..."

— De unde știi tu toate astea? îl întrebă mama, stupefiată, pe tata. Totuși, se mai îmblînzise.

— Uite că știu...

— Și atunci, tu ce propui?

— Să-i lăsăm în pace, dacă se iubesc.

— *Ea* îl iubește. Dar el?

— Să fie atentă, atît. Tata „împrumutase" cuvîntul mamei.

Deci, așa stătuseră lucrurile. Totdeauna avusesem impresia că în tinerețe tata fusese cam mototol. Și cînd colo... Ei, cum se scrie istoria...

Discuția cu părinții ar fi trebuit să-mi dea de gîndit. Dar cînd ești îndrăgostit, mai poți medita la altceva? Mă gîndeam numai la Răzvan. Eram geloasă pe părinții lui, pe pacienții lui, pe toți cei care nu-i permiteau să fie mereu lîngă mine. Mereu!

Puterea de concentrare la învățat? Îmi scăzuse mult în acele săptămîni. Luam o culegere, citeam o problemă, dar... degeaba. Deodată chipul lui Răzvan îmi apărea surîzător pe filă. Și atunci... Da. Roșu pentru matematică, verde pentru Răzvan. Semaforul funcționa cu precizie. Verde pentru Răzvan... Irișii verzi îmi mai apăreau din cînd în cînd. Din ce în ce mai rar, mai șterși. Răzvan învinsese? Cert era că închisesem toate cărțile cu grijă

într-un dulap, iar cheia dulapului o încuiasem într-un sertar.

Oricum mai era un an pînă la facultate și vacanța venise. Împlinisem șaptesprezece ani.

* * *

Era o vară caniculară. Mă pregătisem să plec cu părinții la mare. Nu le spusesem că Răzvan va veni și el. Aranjasem totul. Inclusiv că avea să stea la o vilă vecină cu a noastră.

Eram fericită. Simțeam că Răzvan mă iubește. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să-mi pun întrebarea dacă mă iubește sau nu. Eram sigură: „Răzvan mă iubește."

Tot drumul l-am petrecut cîntînd. În primele zile, în acele zile de așteptare, eram așa de veselă, de surîzătoare, încît părinții au crezut că m-am reîndrăgostit de mare. După ce plecase Marcu dintre noi, a fost o perioadă cînd amintirea mării mă torturase. Farul, devenit în viziunea mea o enormă lumînare, ardea mereu. Nu se mai stingea. Îmi ardea bucuriile, amintirile minunate, mă ardea toată pe dinăuntru.

În vara aceea însă îl aveam pe Răzvan, eram într-o altă stațiune, iar viața... Ea merge înainte. Mersese mereu, făcîndu-mă din nou fericită. Aș fi vrut să pot striga întregii lumi: „Sînt fericită! Sînt fericită! Răzvan trebuie să sosească". Și...

Țin minte privirile părinților cînd l-au văzut. Mama dintr-odată s-a crispat și s-a închis în ea. I-a răspuns rece la salut, iar apoi s-a uitat spre mine. Cred că abia atunci a înțeles euforia mea din zilele anterioare. Tata încerca să salveze aparențele. Nu știu ce gîndea.

— Rămîi în stațiune, sau ai venit doar să ne faci o vizită? începuse „sondajul".

— Rămîn în staţiune. Sînt vecinul dumneavoastră. Locuiesc alături.

— Daaa? i-a scăpat tatei.

— Mi-a spus Claudia că veţi veni aici şi am făcut tot posibilul ca să putem petrece cît mai mult timp împreună... Sper oă nu aveţi nimic împotrivă?

Cred că observase expresia de pe chipul mamei şi şi-a zis că-i mai bine să facă politicoasa completare. Dar păcat...

— Nu, Răzvane, l-am auzit pe tata, dar ce-ar fi să ne spui care sînt adevăratele tale intenţii în legătură cu Claudia?

M-am întors „trăsnet" spre tata. Pînă atunci îl sorbisem aproape tot timpul din ochi pe Răzvan.

— O iubesc pe Claudia. Vara viitoare, pe vremea aceasta, doresc să ne căsătorim.

— Mai e un an pînă la vara viitoare.

Pe moment nu am înţeles ce a vrut să spună tata. Era doar un adevăr elementar...

— ...Şi într-un an se pot întîmpla multe. Intrase şi mama în discuţie. Şi au să se şi întîmple. Bacalaureatul, examenul la facultate. Va fi un an greu pentru Claudia. Va avea nevoie de linişte ca să se poată pregăti. De cînd al apărut tu, n-a mai prea învăţat. Ţi-a spus, sau a uitat s-o facă? În ultimul timp i-a cam slăbit memoria, uite, nu şi-a adus aminte să ne aducă la cunoştinţă că vei veni aici.

Mama îşi vărsa amarul. O înţelegeam. Trăsese mult cu mine şi nu mai voia.

Răzvan nu se lăsă intimidat. Răspunse calm:

— Îmi pare rău, doamnă. Nu pot însă renunţa la Claudia. V-am spus: o iubesc. Voi găsi o modalitate ca învăţătura ei să nu aibă de suferit de pe urma mea.

— Da? îl întrebă ironică mama, fixîndu-l cu duritate.

— Da, răspunse Răzvan, de data aceasta pe un ton ceva mai timid.

Ne-am luat la revedere şi am intrat în casă.

Eu m-am culcat. Trebuia să-mi fac somnul obligatoriu de după prînz. Ce amare mi se păreau atunci acele ore! Îmi biciuiau amintirile.

Seara ne-am dus și ne-am plimbat pe faleză. Undeva, departe, luminile care veneau de la un vas m-au dus cu gîndul la far. Da. Iar am avut acel coșmar. Farul se preschimba în lumînare, iar cei doi irișI verzi mă priveau cum nu mă mai priviseră de mult. Mă fixau.

Am întors capul și am întîlnit pieptul lui Răzvan. Lacrimile mi-au umplut ochii. Simțeam o mare nevoie să plîng. Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut că în acea seară se va întîmpla așa ceva. Și totuși... Plîngeam. Plîngeam mereu. Mîinile mele se crispaseră de umerii lui, iar valurile sparte aveam impresia că sînt pescărușI pe lîngă sufletul meu. Nu mai țin minte ce mi-a spus. Știu doar că încerca să mă liniștească. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea mea. Eu mă așteptasem?... Marcu... Da. Era încă foarte aproape. Cînd m-am oprit, eram în continuare în brațele lui Răzvan.

— Iartă-mă, dar..., am vrut să-ncerc o explicație.

— Nu spune nimic. Te înțeleg.

— Unele amintiri cînd vin...

— Da, știu, cer să fie "descărcate".

— Vreau, vreau să coborîm pînă pe plajă.

Am coborît în goană treptele falezei. Mi-am dat seama că prin această fugă... voia să facă să pulseze în mine iarăși prezentul.

Căutam să fac ceva nou. Ce nu putea chema nimic din trecut. M-am descălțat și am început să merg pe nisipul ud. La fiecare pas valurile se spărgeau în tălpile mele. Simțeam că „îmi ung rănile cu elixirul vieții", cum ar zice un scriitor prețios, unul din secolul XIX. Răzvan m-a urmat. Încercam să fredonez o melodie la modă. De ce? Cum, de ce? Și din discreție. Amintirile *mele* nu aveau nevoie de martori.

Deodată, am văzut în noapte, la cîțiva pași, două umbre pe nisip. Am simțit că mă trec fiori și primul impuls a fost să fug. Mîna lui Răzvan nu mi-a dat însă voie. M-a strîns spre el, spunîndu-mi:

— Nu te speria! Sînt infractori *în dragoste*.

M-am lipit mai tare de el, tăcînd.

— Te-ai liniștit, păpușă computerizată?

— De ce-mi zici așa?

— Pentru că nimeni, cînd se uită la tine, nu-și dă seama, la început, cît de complexă ești.

— E mai bine să fii necomplicat. Trăiești mai ușor.

— Da, dar atunci ești și sărac. Nu ai parte de aproape nimic din viața lăuntrică hărăzită omului.

— Așa... Răzvane, ce crezi tu despre mine?

— Că te iubesc.

— Nu ce sentimente ai față de mine, ci care este părerea ta despre omul care sînt?

— Cum să-ți spun eu... Ești prea exigentă cu tine. Asta nu-mi place. Te subestimezi și nu e bine.

— Atunci e bine să te supraestimezi, cum faci tu?

— Da, cred că e mai bine. Pînă la un punct rezonabil. Cel care zice: „sînt deștept" ajunge mai sus decît cel care zice „sînt prost".

— Valabil pentru doi de aceeași valoare?

— Exact.

— Și-atunci ce zici: e bine să te caracterizeze modestia?

— Nu prea.

— Nu prea? l-am întrebat ironic.

— Ascultă, zise, neluînd în seamă ironia, atunci cînd ești bun — luăm bineînțeles cazul acesta — trebuie să te pricepi să-ți pui în lumină calitățile și meritele. Altfel se așează praful pe ele și nu le mai descoperă nimeni, niciodată.

— Deci, chiar dacă ești adeptul modestiei, e bine să tii să renunți la nevoie la această „suavă doamnă".

— Exact.

— Adică să zici: eu sînt totul?

— Nu: dar *pot* totul.

M-am întors spre el.

— Ciudat raționament.

— De ce? Da, *pot totul !* Cînd cei mai puțin dotați cred asta, nu e păcat ca unii cu merite să gîndească altfel?

Surîse, aținîndu-mi ochii. Ceva m-a făcut să mă întorc, dar îmi înlănțuise mijlocul; ne-am așezat pe nisip. Aveam impresia că nu-i mai recunosc vocea, în timp ce-mi șoptea:

— Te doresc. Te doresc, Claudia. Trebuie să fii a mea.

— Nu... Nu, lasă-mă!... Te rog.

Mai puteam spune nu? Simțeam că buzele lui, mîinile lui, el tot, trebuie să se contopească cu mine. Și totuși... irișii verzi mi-au apărut iar și m-au fixat. Mi-au dat putere să mă desprind. Mai puteam spune nu.

— Condu-mă acasă. S-a făcut frig.

S-a ridicat și mi-a întins mîna. N-a mai scos un cuvînt.

A doua zi urma să facem plajă cu părinții.

* * *

Trecuseră cîteva zile. Într-o dimineață, țin minte, și-a epuizat toate resursele de convingere, dar degeaba. Eram — zicea el — „o încăpățînată și o fricoasă fără pereche". „De ce?" „Pentru că așa m-a făcut mămica mea." Cu acest răspuns l-am enervat. M-a luat de mînă și a dat verdictul:

— Gata. Nu mai accept nici o scuză. Vei învăța schi nautic.

— Dar...

— Lasă mofturile. Din moment ce schiezi bine, nu are nici un rost să-ți faci probleme.

— Dar ți-am spus, totdeauna mi-a fost frică de schiul ăsta nautic.

— Nu-i nimic. Acum n-o să-ţi mai fie.

— Cum n-o să-mi mai fie?

— Aşa, bine. O să ţi-o alung eu. Hai, am închiriat o barcă. Azi faci iniţierea.

— Chiar azi? Nu s-ar putea...

— Nu.

— Dar ei? am zis, arătînd spre părinţi.

— Mama ta e foarte simpatică, zise, zîmbind. Cînd i-am expus planul meu, a ridicat ochii de pe lectură şi a spus doar: „Vezi să nu-i rupi gîtul."

Am început să rîd. Îmi imaginam figura mamei. De cînd văzuse că nici aici, la mare, nu mă poate scăpa de Răzvan, se resemnase. De fapt, era o resemnare doar aparentă. Îţi dădea impresia că nu vede şi nu aude nimic. Că n-o interesează nimic din ce se petrece în jur. Dar adevărul... se situa exact la antipod. Era la curent cu totul; cu absolut totul.

Am ajuns la barcă. Cînd am zărit schiurile, m-a luat cu frig. N-am îndrăznit să mă urc pe ele. La munte era altceva. Ce? Nu ştiu, dar era altceva. Întotdeauna mi-a fost frică de schiul nautic...

— Răzvane, n-am putea amîna?...

Nu zise nimic. Mă luă de mînă, încercînd parcă să-mi arate că nu am de ce mă teme şi îmi aranjă schiurile la picioare. Făcu la fel şi pentru el — şi...

— Dă-i drumul!

Fusese semnalul de plecare. Apoi, întorcîndu-se spre mine:

— Relaxează-te şi încearcă să cochetezi cu soarele.

— Mai bine cu val... Da. Pornisem. Pornisem!

— Nu. Nu te gîndi la ele, ţipă la mine.

Am căzut doar de două ori. Ultima dată am ajuns la mal înot. Eu mă pierdusem de barcă şi el mă urmase.

Ieşisem din apă pe o porţiune de plajă nepopulată. Ne întinsesem pe nisip, şi...

— Uite, vezi — i-am zis, simţind că mi se închid ochii — mi-ai spus să cochetez cu soarele şi el vrea să mă adoarmă.

S-a uitat lung la mine.

— Glumeşti. Hai sus. Gata.

— De ce?

— Scumpa mea, eu n-am nici suliţă, nici arc să te păzesc.

— Nu, dar ştii jiu-jitsu şi e suficient. Te rog... lasă-mă să dorm puţin. Un sfert de oră, măcar.

Nu ştiu dacă a mai zis ceva. Am adormit. Dormisem foarte prost cu o noapte înainte.

Cînd m-am trezit, am văzut întîi ochii lui. Stătea lîngă mine, sprijinit într-un cot. De cît timp mă privea aşa?

— Bună, i-am zis zîmbind, punîndu-mi palma pavăză la ochi. Am dormit mult?

— Curînd apune soarele.

Mi-am luat palma de la ochi. Mi-am dat seama că a glumit.

— Nu eşti supărat pe mine, nu? Noaptea trecută a fost albă pentru mine.

— Cauza, bineînţeles, fiind eu, zise, în timp ce se apleca spre mine.

— Bineînţeles, i-am confirmat surîzînd, dar ca răspuns n-am întîlnit decît ochii lui ce se apropiau. M-au fascinat flăcările din ei, dar am simţit dintr-o dată cum mă cuprinde teama. Ceva mă ţintuia, ceva îmi spunea să mă trag într-o parte. Am dat să mă ridic, dar mi-am dat seama că nu mă lasă. O spaimă ciudată pusese stăpînire pe mine şi-am început să mă zbat în braţele lui. Sărutările lui încercau să mă liniştească, dar revolta din mine mă făcea să nu-i

dau ascultare, să ţip. Îl zgîriam, îl loveam, dar gesturile mi-au fost încătuşate. M-am simţit frîntă şi pămîntul a început a se învîrti cu mine.

Într-un tîrziu, cînd ne-am desprins din îmbrăţişare ochii mei cu lacrimi uscate erau singura mărturie a reproşului.

Cînd am ajuns acasă, nu le-am spus nimic părinţilor. Nu aveam putere să vorbesc. Eram fericită, dar... pustiită.

* * *

În zilele care au urmat, am tot furat clipe de dragoste. Ne iubeam. Aveam viitorul în faţă. Şi viitorul... Da. Atunci credeam că nu poate fi decît roz, decît strălucitor. Că nu se poate compara decît cu strălucirea sentimentelor din noi, gîndeam, patetică.

Vacanţa însă a trecut. După ce m-a lăsat să mai fac o escală la bunici, s-a terminat.

Intrasem în ultimul an de liceu. Întîlnirile cu Răzvan au reînceput. Eram aşa de fericită încît, cu surprindere, dar şi cu mare bucurie, am constatat că el nu mai reprezenta o piedică în calea învăţăturii. Ronţăiam matematica cu atîta poftă, încît părinţii erau din nou liniştiţi. Pofta de matematică îmi venise şi la gîndul: „Intri la facultate şi apoi te măriţi cu Răzvan". Ca să mă mărit, trebuia mai întîi să fiu studentă. Nimeni nu-mi pusese această condiţie, dar eu simţeam că aşa e mai bine. Dar reîncepuse să-mi placă, să mă atragă, să mă pasioneze şi matematica însăşi — cea riguroasă, cu zilnicele, scormonitoarele ei exerciţii.

Lunile care au urmat au însemnat pentru mine, de fapt, două cuvinte: matematică + dragoste sau dragoste + matematică. Din punct de vedere cronologic, prima adunare ar fi trebuit luată în seamă. Dar cum dragostea... Ei,

ce mai conta ordinea, cînd se ştie că termenii adunării sînt comutativi.

Au trecut lunile şi a venit iarna. Nu le spusesem încă nimic părinţilor. Nu avusesem încă puterea la gîndul că o să declanşez o reacţie în lanţ. Reacţiile în lanţ ale dominourilor nu ştii niciodată cum se termină. Nici eu nu-mi puteam da seama ce avea exact să urmeze după ce „bomba adevărului" avea să explodeze în faţa părinţilor.

Răzvan îmi spusese că reţinuse locuri la o cabană, ca să putem merge la schi împreună. Aş fi putut să nu mă duc? Nu. Nu cred. Atunci însă, nici nu mi-am pus întrebarea. Prima „mutare" urma să fie deci „luatul inimii în dinţi". Trebuia să le spun părinţilor.

— Plec la schi cu Răzvan.

Eram cu toţii în sufragerie.

— Ai...

Biata mama n-a mai putut articula nimic. Era şocată.

— Da. Îl iubesc atît de mult, încît nu mă puteţi împiedica să plec.

— Marcele — mama începuse să ţipe, iar tata devenise ţapul ispăşitor — ţi-am spus că aşa o să se întîmple? Ţi-am spus că e nebună şi nu ştie ce face? Vezi? Nu trebuie întărit tratamentul?

— Chiar crezi că eu mă mai pot face bine vreodată? nu m-am putut stăpîni. Mă trataţi de aproape patru ani, spunîndu-mi „eşti nebună". Numai eu pot fi aşa în casa asta?

— Claudia! Era somaţia tatei.

— Cît credeţi c-o să mai înghit buline şi înţepături? Cît o să mai aud vorbe rele despre „nebunia mea" — doar aşa, ca să fiu cobai pentru medicamentele ce se poartă?

— Uite, Marcele, pe cine am crescut! Vezi? Îţi dai seama acum că măcar şi din încăpăţînare a lovit-o pe fata aceea, pe asistentă...

Eram obişnuită cu limbajul mamei din perioadele nervoase. Şi cu aducerea pe tapet a problemei L.Y. Nu mai voiam însă să rabd în tăcere:

— V-aţi întrebat vreodată, cît...?

— Claudia, taci! Ai spus destule. Tata deschisese gura.

— Nu tac. Nu mai pot. Voi pleca cu Răzvan la munte.

— Da, vei pleca. Dar cu noi.

Glasul tatei era potolit, dar răspicat. Mi-am dat seama: nu mai avea rost nici un comentariu. Cel mai bine era să tac. Să tac şi să acţionez. Trebuia să plec cu Răzvan. Dar cum?

Toată noaptea n-am dormit. M-am tot gîndit. Trebuia să găsesc o soluţie. Trebuia să plec cu Răzvan. Simţeam că nu pot altfel. Că trebuie să fiu lîngă el. Era prea puternică chemarea. Nici nu m-am gîndit că aş putea renunţa. Din cameră de la mine am auzit cum în casă se face linişte. Părinţii se culcaseră. Trebuia să acţionez. Să plec. Mai aveam o noapte în faţă. M-am ridicat din pat şi cu ajutorul unei lanterne mi-am făcut bagajul. Mi-a fost frică de lumina ce s-ar fi putut zări pe sub uşă. „Dacă se scoală şi văd lumină? Umblă încet.“ Tot timpul gîndeam asta, numai asta. Îmi simţeam bătăile inimii şi aveam senzaţia că sînt un hoţ ce foarte uşor poate fi demascat. Cu auzul încordat eram atentă ca liniştea din casă să nu fie tulburată.

Noaptea însă a trecut. Zorile s-au ivit şi sculîndu-mă din pat am fost hoţ pentru a doua oară în viaţă. Nu mi-a trecut deloc prin cap că poate greşesc. Simţeam că nu pot altfel. M-am îmbrăcat şi, luîndu-mi geanta, am ieşit tiptil din casă. Eram stăpînită de spaimă, dar şi de dorinţa fermă de a merge la Răzvan. Am sunat la uşa lui. Nu se luminase bine cînd părăscam Bucureştiul, gonind amîndoi, în maşină, spre munte.

Era o cabană mică şi bătrînă, în care însă te simţeai admirabil.

Mă mîngîie şi mă strînse în braţe.

— Pisico.

— Ţi-am spus să nu-mi spui...

— Ba da. Semeni perfect cu o pisicuţă de angora. O mică felină, care are nevoie de ocrotire.

— Da. Chiar că voi avea nevoie de ocrotire cînd mă voi întoarce acasă şi voi da...

— ...nas în nas cu părinţii. Voi merge cu tine.

— O să mă ocroteşti mai mult de-o grămadă. Amîndoi au cîte-o armură şi nu ştiu dac-o s-o pot scoate la capăt

* * *

A fost o săptămînă superbă. Pe pîrtie era foarte puţină lume. Ne simţeam aşa de bine singuri, numai noi!

Într-o zi însă, aşteptînd să urcăm cu telescaunul...

— Ei, Răzvan, Răzvan Teodorescu!

Am întors amîndoi capul. Era un tînăr.

— Dane! l-am auzit pe Răzvan.

S-au îmbrăţişat.

— Ţi-o prezint pe logodnica mea, zise Răzvan, arătînd spre mine.

— Claudia.

— Îmi pare bine că vă cunosc, domnişoară.

— Dan e un fost coleg de facultate, un bun prieten, îmi explică Răzvan. Şi către tînăr: Ai fost repartizat la Mediaş, nu?

— Ba da, aşa-i! Acolo „activez"... Dar pîrtia asta ştii că n-are egal...

Mă tot fixa. M-am enervat. M-am gîndit că trebuie să fie locul unde veneau ei în timpul studenţiei, cu tot felul de fete. Da. Am roşit, dîndu-mi seama în ce categorie m-a inclus. „Logodnică! O fi o formulă stas de prezentare."

Se uita în continuare fix la mine. Văzînd că Răzvan îl priveşte contrariat, spuse:

— Mă scuzi... mă scuzi, Claudia, că te privesc așa — s-a uitat și spre Răzvan — dar am impresia că te-am mai întîlnit.

— Nu. Nu te cunosc. Mă confunzi.

— Nu cred... undeva, mai demult.

„Asta-i bună! Ce vrea individul?... Să-l facă pe Răzvan să creadă că...? Ce rost are?" I-am răspuns, cu o iritare crescîndă:

— Nu țin minte. Mă confunzi.

— Da, poate, cu toate că...

— Mai lasă naibii, Dane, discuția asta. Răzvan văzuse că m-am înfuriat.

— Bine. Mă scuzi, Claudia. Și totuși...

Părea sincer intrigat. Nu i-am mai dat importanță și, pentru că ajunsesem sus, am început să alunecăm iar la vale. Aveam totuși o senzație de apăsare. Ce fusese oare circul ăsta?

De fiecare dată cînd mă întîlneam cu Dan... se uita cu atenție la mine. Încerca parcă să dezlege un mister. Ce putuse însă exista între mine și un necunoscut?

Într-o zi a venit direct la mine, cînd m-a văzut.

— N-ai fost internată la spitalul...?

Întrebarea mi-a pleznit obrajii.

— Nu erai tu, cea care a luat-o de cîteva ori peste picior pe doctorița Șoimaru?

Privirile mele s-au pierdut în zare.

— Da. Eu eram.

Ce sens ar fi avut să mint? Mi-am dat seama că îmi cunoștea „istoria".

„Cine o fi fost el atunci?" Cert era că mă ținuse minte și că... Da. Mă vedeam descoperită.

— Tu cine erai?

Voiam măcar să aflu.

— Eram student și făceam practică. (Se înveselise. Gesticula). Te-am ținut minte: comportarea ta era un fenomen unic. De multe ori, noi studenții ne amuzam, comentînd replicile „condimentate" pe care le serveai doctoriței Șoimaru și unor asistente... Ai cunoscut-o și tu, Răzvane, nu, pe doctoriță? Claudia ne „ungea inimile" cu replicile ei. Știi ce orgolioasă era doctorița.

Și tot așa vorbea. Nu părea să știe nimic despre L.Y. și despre cămașa de forță. Pentru el, acest episod din viața mea fusese strict ceva amuzant. Și cum orice amintire plăcută te grăbești s-o scoți din sertar cînd ai prilejul, e firesc că și el proceda la fel. Ce conta ce-i putea produce istorisirea persoanei alăturate!? Nu-l interesa în nici un fel.

M-am uitat la Răzvan. Se întunecase la față. Era normal. Oare? Cert era însă că el nu cunoștea nimic din acest aspect al trecutului meu. Și pentru a duce la capăt lovitura de grație...

— Apropo, te-ai făcut bine? Doctorița spunea că ai o serioasă tulburare, anxietăți de pubertate etc. Cred însă că tocmai ea nu stătea prea bine cu sistemul nervos. Te-a ținut mult, nu?

Încet, încet, zîmbetul îi dispăruse. Își dăduse seama că făcuse o gafă sau totul fusese aranjat dinainte?

— Mai ai de pus vreo întrebare, Dane? am murmurat.

M-am uitat din nou spre Răzvan. Își frămînta o mănușă. Dan n-a răspuns.

— Eu mă duc la cabană, am continuat. Răzvan, vii și tu?

— Da, sigur. Salut, Dane.

— Salut.

Pe drum n-am scos o vorbă. După ce am intrat în cabană...

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Nu m-ai întrebat de trecutul meu. Nici eu nu te-am întrebat de al tău.

— E cu totul altceva... să fii bolnav de nervi...

— De ce nu spui scurt: nebună.

— Ei, să n-o luăm nici așa. Dar...

— Dar ce? Trebuia să-mi pun o plăcuță pe spate cu: „Am fost bolnavă de nervi"?

— Sau poate..., l-am auzit.

Am întors brusc capul. Pînă atunci privisem flăcările din sobă.

— Sau poate cu: ...*sînt* bolnavă, a spus, dur.

— Bineînțeles, „don" doctor", delirul urmează.

A ieșit, trîntind ușa cabanei. Eu m-am aruncat pe pat, invadată de lacrimi. N-a venit toată noaptea. S-o fi întreținut cu Dan și însoțitorii lui. Eram convinsă că Dan nu venise singur.

Dimineața mi-am făcut bagajele și am închiriat o sanie să mă ducă la gară.

Tot drumul am plîns. Compartimentul era gol. Cînd a venit controlorul, am bănuit ce gîndește, văzîndu-mi ochii uzi într-un asemenea sezon vesel de vacanță, de vacanțe în doi... Dar ce importanță avea?

Simțeam că totul se prăbușise în jurul meu. Răzvan reprezentase totul? În orice caz, el fusese factorul motor. Cînd era el, totul funcționa normal. Funcționa minunat — mai mult decît normal! Sau aproape totul? Niciodată nu poți spune: Am chiar totul. Iar acum... Răzvan mă trădase. Și deodată, irișii verzi mi-au apărut la orizont. M-am auzit strigînd: „Marcu"! și lacrimile mi-au țîșnit mai tare. „Oh, Marcu, dac-ai mai fi tu lîngă mine!" Plîngeam. Plîngeam mereu. Ochii lui mă tot fixau. Iar vorbele lui: „Să lupte să învingă trecutul" mi-au răsărit firesc în minte. În fond, tot ce era legat de Răzvan devenise trecut. Un trecut pe care cei doi irișI verzi îmi cereau să-l învinG.

„Să-l învinge"! Ce uşor era de spus! Dar cum? Cum aş fi putut? Totul era încă prea aproape, atît de palpabil. „Să lupte să învingă trecutul." Cuvintele aşteptau parcă un ecou de la mine. „Dar voi mai putea fi fericită vreodată? Am fost aşa de lovită!"

Începusem să plîng mai tare. Mă încerca un sentiment de autocompătimire, mă simţeam umilită. Ei şi? Trebuie să am curajul să merg înainte, mi-am zis, ridicînd capul.

Trenul ajunsese în gară. În jumătate de oră eram acasă. Descuind, am auzit mag-ul cîntînd. Am intrat încet, dar văzînd-o pe mama... în mine s-a rupt parcă un resort. M-a privit lung, pătrunzător. S-a ridicat din fotoliul în care şedea, spunîndu-mi:

— Văd că ţi-a mers din plin.

Am văzut-o ducîndu-se şi tăind o fiolă. M-am cutremurat. Iar „fiola liniştirii". Acesta era cuvîntul de ordine. Totdeauna într-o „criză nervoasă", „fiola liniştirii" avea întîietate. Aş fi putut să mă împotrivesc? Da. Dar nu dobîndisem obişnuinţa să-i spun pînă la capăt ce aveam pe suflet. Nu avea rost. Am acceptat tratamentul, absentă.

Venind spre mine, mi-a luat braţul şi... gata. Plecă după ce-mi spuse „urcă-te-n pat" şi de fapt mă şi ajută. Eram fără vlagă.

Cînd m-am trezit, era seară. Mama se afla lîngă mine.

— Vezi, Marcele..., i se adresă tatii.

Tata era în cameră? Am întors capul. De cît timp o fi fost...?

— Şi zicea că-i sănătoasă...

Un ropot de plîns mă invadă.

Mi-a fost greu în săptămînile ce-au urmat. Îmi petreceam multe ceasuri plîngînd. Lacrimile nu erau însă pentru Răzvan. Erau pentru mine. Cei doi irişi verzi... Nu mă mai puteau „lumina" ca atunci în tren. Nu! Se îndepărtaseră prea mult în ultima vreme. Simţeam un imens gol în inimă.

„Ce să fac? Ce mai pot face?“ Amintirile mă invadau și durerea din piept se amplifica. Credeam atunci că omul cel mai nefericit de pe Pămînt e mai fericit ca mine. Nu mai credeam să fiu în stare să lupt. Și totuși trebuia. Undeva în mine, irișii verzi mai existau. Dar erau departe. Luîndu-l pe „trebuie“ drept scut, mă mai puteam întoarce la viață?

* * *

Primăvara a venit iar. Pentru toți, sau pentru foarte mulți era primăvară. Pentru mine? Eu nu mă simțeam din categoria celor foarte mulți.

Într-o zi...

— Las-o în pace pe Claudia! Te-ai purtat execrabil. Iresponsabil!

Era glasul mamei.

— Să nu mai dai telefon.

A trîntit receptorul. Mi-am dat seama că Răzvan fusese la celălalt capăt al firului. Răzvan! Mi se făcea frig cînd mă gîndeam la el. ...N-am însemnat nimic pentru el, după felul cum m-a părăsit. M-a considerat nebună și... pe-aici ți-e drumul.

Îmi ziceam că a dat telefon să-mi ceară să-i restitui cartea împrumutată. Și totuși nu credeam că doar acesta putea fi motivul pentru care sunase. Simțeam că e vorba despre altceva, dar ce importanță mai avea? Ce importanță? Gata! Era o chestiune terminată. Una dintre acelea cărora numai din prostie le mai dăm atenție, pentru a ne amări viața cu fleacuri inutile.

* * *

Era o amiază însorită de-nceput de mai. Ieșisem de la școală mai devreme și plecasem să mă plimb puțin. Era atîta soare încît nu putusem rezista ispitei.

Copacii plini de flori... Dar primăvara pentru mine era foarte departe. Cînd mă gîndeam la Răzvan, mă

supăram pe mine. Mă revolta gîndul că fericirea mea a depins atît de mult de el.

...O doamnă venind din sens opus a avut o tresărire cînd m-a văzut:

— Scuzați că vă opresc, mi s-a adresat puțin stingherită. N-ați fost acum vreo patru ani internată în spitalul...

Pe moment mi s-a tăiat respirația. Iarăși... „Ce vrea să mai însemne asta?"

— Nu, am mințit, crispată. Cine sînteți și ce doriți?

— Mă scuzați...

Am privit-o lung.

— Eu... am fost asistentă acolo și am avut impresia că dumneavoastră sînteți o fostă pacientă, căreia aveam să-i spun ceva... cred că important...

— Da. Am fost acum vreo patru ani internată, i-am zis, într-un impuls. Dar nu-mi place să-mi amintesc...

Zîmbi.

— Vă cred!... În ziua în care trebuia să plecați, n-ați fost băgată în cămașă de forță, spunîndu-vi-se că ați lovit o asistentă... într-o criză?...

— Da. Am fost.

— Tocmai. Văzîndu-te, am avut aproape certitudinea că dumneata ești — renunțase la politicosul și distantul „dumneavoastră" — pentru că ai crescut, dar nu te-ai schimbat prea mult... Am vrut să-ți spun adevărul: a fost atunci ceva nedrept și... urît...

— Urît? Ce vreți să spuneți?

— O mai ții minte pe Angela, asistenta?

— Da.

— În perioada cînd ai fost internată voia să divorțeze. Știai?

— Cum aș fi putut să știu? Eram atît de izolată... Și n-aveam decît paisprezece ani și cîteva luni...

— Aştepta un copil. Voia să scape de sarcină şi aranjase cu un doctor — unul din afara spitalului — intervenţia, dar îi trebuia un motiv. A spus că dumneata ai lovit-o, i-ai provocat sîngerări şi astfel a reuşit să scape de sarcină. A mimat regrete, s-a văitat că atît aşteptase acest noroc, să rămînă însărcinată... Minciuni. Iar dumitale ţi-au pus cămaşă de forţă.

Ascultasem cu atenţie şi, spre marea mea mirare, primisem vestea foarte calmă. Ţin minte că analizînd „lipsa valurilor din acvariu", mi-am zis: „Se vede că anticorpul indiferenţă a prins rădăcini zdravene!"

— Şi cum de m-a ales tocmai pe mine, pentru înscenare?

— Gîndea că doctoriţa Şoimaru nu te prea avea la inimă din cauza... gurii dumitale afurisite.

Zîmbi iar. Am surîs şi eu.

— Scuzaţi că vă întreb: dumneavoastră cum de v-aţi hotărît să-mi spuneţi?

— M-am gîndit că poate te-au chinuit întrebările... Era nedrept să nu afli niciodată. Angela era o femeie egoistă, lipsită de scrupule. Din cauza ei m-am transferat la alt spital... Se încălzise: M-am pripit însă. Doctoriţa Şoimaru a intrat la bănuieli. Se pare că — deşi nu te prea simpatiza — a crezut în mărturia dumitale. Fostele mele colege mi-au povestit totul... Te reţin cumva? Te plictisesc?

— Nu, nu... Spuneţi...

— Doctoriţa a izbutit să afle adevărul şi a fost teribil de mînioasă. Nu avea probe concrete împotriva Angelei, dar nu s-a lăsat pînă cînd n-a determinat-o să părăsească spitalul. ...Se spune că i-ar fi vorbit cu extremă duritate Angelei. Că a somat-o să nu mai lucreze niciodată în domeniul psihiatriei şi al bolilor nervoase. Se afirmă chiar că i-ar fi sugerat să renunţe la profesiunea de cadru medical... „la care nu are dreptul cineva lipsit de omenie" — aşa i-a spus, cică, doctoriţa... În fine, Angela se pare că s-a

plîns unei amice de toate acestea... iar amica a povestit şi altora... Acum nu mai ştiu despre ea nimic... Eu lucrez de la transfer la un cabinet de Pediatrie şi sînt mulţumită... Doctoriţa Şoimaru însă e tot acolo... la spital... Acum, trebuie să plec. La revedere. Sper că n-am făcut rău că...

— Nu, deloc. Mulţumesc mult. La revedere.

Am mai stat cîteva clipe pe loc. „Întîmplarea e cel mai sincer jurat", mi-am zis apoi, în drum spre casă. „Dar... să le spun părinţilor? M-ar crede? Ar putea să mă creadă?.. I-aş putea convinge? Ce dovezi palpabile am? Ce bine era să-i fi cerut telefonul asistentei, interlocutoarea mea. Of, cît am fost de proastă! Am lăsat-o să plece în necunoscutul din care s-a ivit. Am fost bucuroasă că anticorpul indiferenţă a prins rădăcini. Mi s-a întins un colac de salvare, iar eu am răspuns că « m-am obişnuit » şi că « pot înota ca pînă azi, toată viaţa ». Grozav răspuns! Grozav...! Dar ... mai bine tac..."

M-am îndreptat spre casă. Detaşarea de la început se transformase în revoltă.

„După atîţia ani... Acum se vede că e prea tîrziu!" mi-am zis, mestecîndu-mi amarul.

Cînd să intru în curte... Am iuţit pasul, vrînd să trec cît mai repede pe lîngă *el*. Dar nu. Se postă în faţa mea şi mă imobiliză, luîndu-mă de mînă.

— Iartă-mă, Claudia! Am procedat prosteşte.

— Lasă-mă!

— Claudia, te iubesc. Zi-mi ce vrei, dar hai să ştergem cu buretele tot ce a fost urît şi tulbure.

Îmi strînge a mîna din ce în ce mai tare.

— Lasă-mă!

— Nu pot trăi fără tine.

— Cum ai putut patru luni... aşa ai să poţi şi de-acum înainte.

— Tocmai că... am încercat, dar n-am putut.

— Pentru ce, Răzvane? Mi-am îndreptat privirea spre el. Pentru ce să-ţi pierzi timpul cu o nebună?

— Termină cu prostiile. Înţelege că sentimentele mele pentru tine...

— Nu mai are nici un rost. Faptele sînt consumate. Consider că totul s-a terminat.

Încercam să mă desprind şi să plec.

— Nu spune asta, Claudia. Te iubesc şi vom fi fericiţi. Sînt medic şi voi avea grijă de tine.

— Dar pe mine m-ai întrebat dacă te mai iubesc? Dacă vrei să faci pe filantropul, îndreaptă-ţi elanurile în altă direcţie.

— Am nevoie de tine. Te voi face fericită.

„Să trăiască şi să fie fericită." Cuvintele lui Marcu îmi vibrau în urechi. „Fericită". Mai pot fi eu fericită alături de Răzvan? Mai pot avea încredere în el? Nu. Sau...

— Ai, tu, Răzvane, nevoie de o bolnavă de nervi?

— Încetează, Claudia! Ştiu că te-am jignit, dar te iubesc şi ştiu că mă mai iubeşti şi tu.

— Crezi tu asta?

— Da.

— Ai tupeu. Nu are rost să-ncercăm să cîrpim ceva. Aţa cedează. Şi lumea-i plină de fete, Răzvane. E plină de fete cu trecutul imaculat.

— Claudia!

Plecasem. Pînă să ajung la uşă, două lacrimi rebele mă făcură să simt un gust sărat în gură. Mi-am dat seama că mai ţineam la Răzvan. Atît de mult, încît m-aş fi aruncat în braţele lui, dacă n-ar fi fost raţiunea. Raţiunea!... Cît de amară este ea uneori! În fond... De ce mă supuneam ei? De ce? Simplu. Mîndria mea rănită îşi ceruse drepturile. Duel stupid poate... dar necesar. A fost necesar cu-

adevărat? Pentru salvarea onoarei pune-ţi inima în faţa trăgaciului. Da. Aceasta era logica duelurilor.

Am vrut să mă duc la geam să văd dacă mai e în stradă. M-am răzgîndit însă. Ce rost mai avea? L-am pierdut. Dar... poţi pierde ceva ce nu ai avut?

Ştiu că bunica a deschis uşa. Era iar la noi. Fusese anunţată că nu mă simt bine şi...

— Claudia, hai, dragă, la masă! Se răceşte mîncarea.

— Da, buni, vin.

Hrana nu-mi intra însă pe gît. Sistemul de alimentare se defectase şi nu mai aveam nici un chef să-l repar. Cui i-ar mai fi folosit „maşina"?

— Haide, puiul bunicii. Nu vezi ce-ai slăbit!

— Da. Dar nu prea mi-e foame. De fapt nu mi-e foame deloc.

— Lasă, pofta vine mîncînd. Hai mănîncă. Uite, am făcut şi ruladă cu ciuperci.

— Mulţumesc, dar nu pot.

— Claudia!

Bunica se uită rugător la mine.

— Mănînc mai tîrziu. Îţi promit, i-am zis, îmbrăţişînd-o.

— Felină ce eşti! Nu te mai lipi aşa de mine, se vede că minţi...

„Felină"... Răzvan. Cabana... Muntele plin de zăpadă... Diapozitive de foc se derulau prin faţa ochilor minţii; am fugit din sufragerie.

„O, Răzvane! De ce a trebuit să plăteşti tribut unor mentalităţi nenorocite? Pînă a afla că am fost internată, văzuseşi la mine vreun simptom anormal? Nu. Comportarea mea nu a fost o garanţie că sînt absolut normală? De ce ai refuzat să o vezi? Ai zis să ştergem cu buretele. Am face-o dacă am fi plămădiţi numai din pasiune. Dar nu-i aşa. În mod normal trebuie să existe în noi un «ter-

mostat». Raţiunea este acela — sau ar trebui să fie. Termostatul tău a fost blocat de prejudecăţi...“

Bunica a deschis uşa camerei mele.

— Claudia! Ce-i cu tine? De ce-ai plîns? Ce s-a întîmplat? zise, venind lîngă mine.

Respiram sacadat.

— Hai! Hai, spune-i bunicuţii ce s-a-ntîmplat.

Îmi mîngîia părul. Degetele bunicii mă linişteau.

— Buni, vreau să trăiesc.

Bunica s-a uitat lung la mine.

— Sigur, Claudia. Toţi vrem să trăim. O să am cu cine mă mîndri.

— Acum însă nu prea ai cu cine te mîndri.

— Claudia!

— Da, buni, i-am zis, ridicîndu-mă şi începînd să mă mişc prin casă. Acum nu ai cu cine te mîndri! În afară de fizic, care ce-i drept e reuşit, nu mai am nimic. Forţa... forţa-mi lipseşte!

— Claudia, la vîrsta ta am suferit şi eu din dragoste... Ai să vezi: trece.

— Iartă-mă, buni... Poate... ai dreptate...

Biata bunica! Ce bunic ar fi fost vesel? Ce-ar face orice bunic într-o asemenea situaţie? I-ar da curaj nepotului, voinţă, l-ar ajuta să privească viaţa iar în faţă. Dar nu... Cu mine era altfel. Eu nu aveam voie să fiu tristă. Să fiu o fată obişnuită, cu bucurii şi tristeţi. La mine tristeţea însemna reînceperea tratamentului. Însemna iar „un simptom anormal“. Nu. Nu trebuie să se mai întîmple aşa.

— Am să-mi revin, buni!

* * *

Mă urcam pe bicicletă şi luam direcţia Băneasa. Îmi plăcea tovărăşia pădurii. Simţeam că prind puteri. Lent. Dar ce conta? Important era că reveneam la viaţă. Şi

printre „perfuziile“ care îmi susţineau drumul era şi sticla de pepsi, pe care o luam obligatoriu, de fiecare dată cînd treceam pe lîngă restaurantul Băneasa.

Nu prea obişnuiam să merg duminica. Era atît de multă lume — nu mă simţeam în largul meu. Dar într-o duminică n-am rezistat tentaţiei pădurii.

Am intrat în restaurant. În timp ce-mi luam porţia de pepsi, am întors capul. O voce ... cunoscută, sfîşietor de cunoscută... Tatăl lui Marcu! Chiar tatăl lui, avînd lîngă el un băieţel de vreo zece ani. Nu mă văzuse, aşa că i-am urmărit în tăcere. Un gînd m-a fulgerat. „Un tablou de familie. Ce-i drept incomplet, şi totuşi... Tatăl lui Marcu, pe care l-a apucat iarăşi dorul paternităţii?“

Dintr-o dată s-a uitat spre mine. M-a recunoscut. S-a ridicat şi ne-am îndreptat unul spre altul. Nu ştiam cum să încep.

— Ţi-l prezint pe nepotul meu, Ştefan.

— Îmi pare bine... Băieţelul se ridicase politicos în picioare şi-mi întinsese mîna.

— Spune-mi Claudia.

Stînjeneală. Nici unul din noi nu voia să evoce trecutul. Ce rost ar fi avut cuvintele, cînd el ne invadase lăuntrul!

— Ai crescut mult, Claudia. Te-ai făcut o adevărată domnişoară. (Avea în glas o nostalgie.) O foarte frumoasă domnişoară.

— Da, am crescut. Am crescut şi ... N-am mai continuat. N-am ştiut cum să-mi termin fraza. L-am întrebat, după ce mi-am stăpînit, cît de cît, nodul din gît: Tot la Sibiu staţi?

— Da. E un oraş plăcut şi liniştit.

Am ieşit să ne plimbăm puţin. N-am vrut să mai rămînem în restaurant. Ne-ar fi trezit amintiri dureroase. Masa cu omletă şi şuncă îmi apăruse în faţă. Parcă-l revedeam, nebărbierit, de-abia ducînd mîncarea la gură.

Iar lui... desigur îi apărea faţa mea plînsă... Aşa că era mult mai bine afară — printre pomi şi oameni în tricouri pestriţe, sub soare.

Micul Ştefan era înaintea noastră, călărindu-şi bicicleta. Eu mergeam lîngă tatăl lui Marcu, ţinînd-o pe a mea de ghidon.

— E băiatul uneia din surorile mele. Îţi place?

— Da. E un puşti dezgheţat.

— E minunat... Pe el îl mai am.

Am plecat capul.

— Părinţii lui au murit într-un accident de automobil. Nu mă mai are decît pe mine. Şi eu... Eu pe cine mai am în afară de el? Pînă să se întîmple nenorocirea, eram unchiul ideal. Îi făceam toate hachiţele. Şi Marcu-l iubea. Temperamentele lor se asemănau... Sora-mea era o fiinţă mai aspră. Îi era tare drag, bineînţeles, dar avea mentalitatea: „Copilul trebuie sărutat doar în somn.“ Soţul ei îi semăna. Aşa că .. la cine să se alinte Ştefăniţă?... Acum îl cresc eu... Vezi, Claudia? Viaţa merge înainte. Nu credeam că voi mai fi capabil de aşa ceva, dar iată... o şi spun: mi-a fost inima goală, pustiită şi totuşi bate în continuare.

— De ce-a trebuit să se întîmple aşa? am spus dintr-o dată, izbucnind în lacrimi. De ce?

Irişii verzi îmi apăruseră iar pe ecranul gîndurilor. Îmi apăruseră şi se dilataseră. Se dilataseră, invadîndu-mă toată. Durerea. Nu o mai simţeam demult... Imaginea lui Marcu era aici şi mă tortura.

— De ce?...

Eram la pieptul tatălui lui Marcu şi ca altă dată, îl prinsesem de reverele hainei. Plîngeam. M-a luat de umeri şi...

— Uită-te la mine, Claudia!

Nu puteam.

— Claudia, uită-te la mine.

Țineam în continuare capul în piept. Nu voiam să mi se destrame imaginea lui. Marcu spunînd colegilor că noi sîntem guguștiuci. Marcu alături de mine la șosea. Zîmbetul lui din ziua terminării anului școlar. Mînia lui din ziua plonjării pumnului... Imaginea lui Marcu. De ce? De ce numai *imaginea* chipului drag?

Am simțit că tatăl lui Marcu mă ia de bărbie.

— Claudia! Ești tînără. Trebuie să înțelegi. Înțelege, ai un viitor...

„Spune-i să mă uite. Să lupte să învingă trecutul. Să trăiască și să fie fericită. Să nu-și neglijeze viitorul.“ Da. Cuvintele lui Marcu.

Uitîndu-mă în sfîrșit în ochii tatălui lui, i-am spus:

— Aveți dreptate.

— Mi-a zîmbit.

În timp ce-mi puneam bicicleta în portbagajul lui, mă gîndeam că seamănă la zîmbet cu Marcu. Se oferise să mă ducă acasă. Puteam să fac drumul pe bicicletă, cum venisem. Mai luam aer și mai făceam mișcare. Dar nu. Voiam să mai stau alături de el. Mă simțeam aproape de Marcu, cînd stăteam lîngă tatăl lui. Trecutul... Și totuși... Tatăl lui Marcu făcea parte din prezent. Din prezent și din viitor. Din viitorul pe care trebuia să-l aduc în prim plan totdeauna. Totdeauna.

— Am văzut un porumbel mic. Putea fi un pui? întrebă Ștefăniță, urcîndu-se în mașină.

— Sigur. Primăvara a trecut. E vară.

Cînd coboram din mașină în fața casei, aveam în buzunar adresa lor de la Sibiu.

* * *

Mi-am dat seama; calmul, inexistent în ultimele luni, pusese din nou stăpînire pe mine.Eram pe drumul cel bun. Întîlnirea cu tatăl lui Marcu fusese valul care mă puri-

ficase. Aşadar, viitorul... Trebuia să mă gîndesc la viitor. Să reîncep să-nvăţ. Avea să fie un efort mare. Din iarnă numai învăţat nu se putea numi ceea ce făceam. „Voi putea recupera? E foarte mult... Sper că voi putea."

„Nu spune *sper*. Nu spune niciodată: *sper* că voi putea, *cred* că voi putea. Spune: *ştiu* că voi putea. Dacă vrei să faci ceva în viaţă, elimină-ţi nesiguranţa din vorbe. Doar aşa ţi-o vei elimina şi pe cea din gînd." Iată un lucru bun pe care l-am învăţat de la doctoriţa Şoimaru. Şi nu numai eu. Toţi colaboratorii ei cred că l-au învăţat. E mare lucru să cunoşti formula eliminării nesiguranţei. Un adevăr care de cele mai multe ori îţi poate folosi. Treci mai blindat prin viaţă. Armura e anti-acvatică, anti-magnetică şi anti-şoc.

Şi m-am aşezat la birou. Notiţele, manualele. Înainte însă, cîteva versuri mi-au ordonat să le scriu, lîngă altele, în vechiul caiet.

Cred c-am să-ncep
să fluier.
E un bun tovarăş de drum
fluieratul.

Cred c-am să-ncep
să privesc cerul.
Linia orizontului îmi va părea
mai aproape.

Cred c-am să-mi pun ceasul
în buzunar.
Cred... Ştiu:
să nu plec la drum
filozofînd.

Nu-i așa, cunosc
tragerea la țintă?

Într-adevăr, am început din nou să învăț. Părinții erau fericiți. Eu nu știu dacă aș fi putut spune: „Sînt fericită", dar simțeam că viața pulsa iar în mine. Irișii verzi îmi dădeau mereu curaj. Totdeauna cînd îmi apăreau, mă învățau să fiu mai dîrză. „... Să nu-și uite viitorul". Vorbele lui Marcu mă făceau să ridic capul sus.

Din cînd în cînd chipul lui Răzvan se intersecta cu „irișii verzi". Se intersecta, dar fără rezultat. De fapt, *cu* rezultat. De fiecare dată irișii verzi erau victorioși la sfîrșitul turnirului.

* * *

Cald și frumos. Așa a fost în acea zi de iunie cînd am plecat la mare. Tata avea o delegație de cîteva zile și ne-a luat, pe mine și pe mama, să-i ținem de urît.

— Plec la Institut. Pe la patru sînt înapoi. Voi ...

— Ne descurcăm noi, tati, nu-ți fă grîji. Nu ne pierzi, dar nici nu dai ușor de urma noastră.

Mama îmi zîmbi somnoroasă.

— Claudia, vezi că eu mai ...

— O.K., mami. Vrei să le mai sfîrîi și mă sfătuiești să-mi iau tălpășița.

— Nuuu. Să te apuci de matematică.

— Cum ? Din prima zi de evadare?

— Prima zi. Prima zi. Pentru tine totdeauna prima zi înseamnă leneveală?

— Am înțeles, don' colonel: Să trăiți. După administrarea „marșului forțat", începe halitul științelor exacte.

— Vezi că ...

— Da. Știu. Știu. Mai ai ceva să-mi recomanzi?

Adormise.

Era bine că puteam face o baie, liniştită.

Apa era însă foarte rece; vorba vînzătoarei de la chioşcul de răcoritoare — că mai bine vindea „încălzitoare": „Apa asta e-n stare să trezească şi-un cadavru azvîrlit în ea", adăuga. Ce-i drept, n-am văzut nici unul ieşind din valuri, dar, pe moment, m-au trecut fiori.

„Ce-nseamnă să ai imaginaţie! Mîine, poimîine o s-aud că tipa de la chioşc a învins recordul Agathei Christie!"

Bravam, dar nu reuşeam să mă detaşez. Gluma ce mi-o administrasem nu-şi făcuse efectul. Trecuse pe lîngă mine. Ştiam de ce.

Noaptea avusesem un vis. Se făcea iar că farul digului se transforma în luminare. Iar luminarea . . Luminarea se transforma într-un cimitir pe care-l străbăteam pas cu pas, citind numele de pe fiecare placă. Şi deodată ... Da. Deodată am găsit placa Bunicului, apoi pe cea a mamei lui Marcu, iar apoi ... Pe o placă de marmură albă era încrustat: Marcu Moraru. M-am trezit ţipînd: „Nuuu ..."

Pe plajă bate vîntul. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de pumnii de nisip azvîrliţi în faţă. Nu-mi pasă că obrajii-mi ard ... Lacrimi rebele curg. Nu-mi pasă de nimic. De nisipul ce-mi răneşte picioarele în sandale. De nimic. Marcu ... Atît. Irişii verzi au invadat marea. Mi-au invadat sufletul. Şi totuşi ... merg înainte. TREBUIE!... Trebuie.

Pe mama n-am mai găsit-o în cameră. Îmi lăsase un bilet:

„Am plecat să inspectez plaja. Tu apucă-te de învăţat. Cel mai tîrziu vin acasă la prînz. Te sărută

mama."

Dar nu alături de matematică simţeam eu nevoia să-mi petrec orele următoare. M-am îndreptat spre geamantane. Am căutat iar caietul cu coperţi „ruginite de vreme"-

Îl camuflasem cu grijă în prosopul mare de plajă. N-avusesem ce face, voisem să-l iau cu mine şi îl scosesem din sertarul de acasă, unde îl ţineam încuiat.

Era atît de bun! Puteam să-i destăinui orice gînd, să-mi deschid sufletul fără nici un ocol, era prietenul meu tăcut şi înţelegător. Şi, ca şi altă dată, pagina albă a început să se acopere. Aş fi vrut să fie o poezie. La urmă mi-am dat seama că seamănă doar c-o poezie:

Ce pot să-ţi spun cînd
vîntul încă bate, cînd
pomii ce-nfloreau în mai
întîrzie bobocii
să-şi desfacă...
Ce pot să-ţi spun cînd
pe faleza nisipoasă
al valurilor vuiet mă asurzeşte-n
simfonia lui, dar eu
continui totuşi să-naintez, călcînd
pe universuri plutitoare, izbindu-mă
de munţii de nisip ce-apar, dispar,
de fata ast'morgană ce
s-a mutat, din orizonturi
depărtate, acum în mine, lîngă
mine, lovindu-mă, şi
ca să scap întorc privirea
spre ai tăi irişi verzi, spre
marea ce-o închid în ei.
... Aş vrea să fiu un
pescăruş, să zbor deasupra
ta şi să te strig mereu
cu glas subţire
şi-ascuţit, de pasăre a mării,
căci poate astfel strigătu-mi

putere ar avea
ca să pătrundă-n universul
tău adînc, al mării,
și mi-ar curma furtuna cea
din suflet, dinspre mare, dinspre
nisip.

Închizînd caietul, mi-am zis că acum trebuie să lucrez. Dar ... încă nu puteam. Să mai ies o dată. Să văd viață-n jurul meu. Nu patru pereți. Adică trei și-un geam.

Coborînd, m-am tot gîndit la ale mele. Îmi spuneam că sînt un om rațional. Că dacă ar mai trăi bunicul — celălalt, din partea tatii — mi-ar zice: „Tu, Claudia, ești o fată rațională. O fată cu picioarele pe pămînt. Ce naiba?" Da. Ar fi încheiat sigur cu: „Ce naiba?" Era expresia lui preferată, adică „R.B." — „refrenul bunicului" (ai dracului mai sînt nepoții) și decodificîndu-l, s-ar fi înțeles: „Te-ai prostit? Ai devenit o cîrpă peste noapte?" Iar eu aș fi strîmbat puțin din nas, dar aș fi încercat să-i arăt că nu m-am schimbat. „Bei un suc, asculți cîteva « bubuituri de acorduri» și te întorci, mergînd cu picioarele pe pămînt." Acesta fusese planul de atac.

Cînd m-am întors în cameră, amintirile îmi dădeau pace. Asta nu însemna că uitasem... Și nici nu mai doream să uit.

Mama a venit pe la unsprezece, foarte bine dispusă. Făcuse baie.

— Și cum ți s-a părut plaja, mami?

— Cum să mi se pară? Ca de obicei, zise, așezîndu-se în fața toaletei și construindu-și „portretul de dimineață." Ce te uiți așa la mine? Te așteptai să fi făcut vreo cucerire?

— Cu fizicul tău, mami ...

— Vezi, mai bagă-i lui taică-tu prostii în cap. Şi aşa are impresia că o concurez pe Mona Lisa.

— Nu-i adevărat?

— Lasă „periatul". Spune-mi, cît ai lucrat?

— Am lucrat ... N-ai nici o grijă. Şi oricum, pînă diseară mai e. Mami ... eşti tare frumoasă.

— Bine! Bine! Apucă-te de-nvăţat. Fără pisiceală.

— Ştii, mami ... douăzeci şi cinci de ani lîngă un bărbat, fără să te plictiseşti şi să albeşti ... eşti un fenomen.

Zîmbea.

— Eşti un fenomen al naturii. Trebuieşti ocrotită prin lege. Pe cuvîntul meu.

— Hai, nu-ţi mai da cuvîntul pentru toate fleacurile. Ştii cu cine m-am întîlnit?

— Cu cine? (Întrebarea se cerea pusă.)

— Cu Ion Avram. Colegul meu de liceu care-mi făcea curte ...

— Cum, mami? Ai avut tu o asemenea dragoste „naivo-bobocească"?

— Hai, n-o mai fă pe ...

— Scuze, mami. Şi cum îi stă tipului cu străbunic?

— Poftim?

— Nu-i străbunic?

— Claudia! Azi eşti cu adevărat insuportabilă! Aşa se vorbeşte cu mama ta?

— Ei, mami. Nu te supăra. Fac şi eu cîteva exerciţii.

— Ce exerciţii?

— Particip la concursul „Comici spontani".

— Fii sigură că n-ai haz! ... N-am să-ţi mai spun niciodată nimic!

— De ce? Am glumit şi eu puţin.

— Ai întrecut măsura.

— Măsurile se mai schimbă şi ele, că altfel se anchilozează.

— Ce-i lipsa asta de respect?

— Iartă-mă, mami. Am pus punct.

— Chiar punct? Mama a zîmbit.

Da. De un timp devenise ... foarte indulgentă. „Semn de ploaie / de furtună, sau / de vreme-nsorită?“ Mă hotărîsem să alcătuiesc o suită de versuri sub titlul: „Text curat, cu rime încîlcite“.

— Claudia, am văzut într-o vitrină o brăţară superbă. Cînd ieşim, să-mi aduci aminte să ţi-o arăt.

— O, mami. De cîte ori ţi-am spus că nu eşti practică? Arată-i-o scumpului meu tătic. Nu mie, că eu n-am un chior.

— Bine. Bine. Am plecat, că tu numai de matematică nu te ţii.

— Unde te duci?

— În hoinăreală... Ne-ntîlnim la două la restaurant.

„În hoinăreală...“ Rămîn singură, deci. În hoinăreală?

Totdeauna cînd nu stai pe loc, mîine poate fi altfel. Aşa că... pe carte, fetiţo!

* * *

Spre seară, familia Ionescu a onorat faleza cu prezenţa ei.

Cînd ne-am aşezat la masă, am observat în dreapta o blondă platinată, regină a *sex-appeal*-ului în stil „retro“, lîngă un *dandy* care pe moment am avut impresia că o „filtrează“. M-a izbit asemănarea lui cu Răzvan...

„Răzvan. Nici un semn de la el. Nici un semn! În fond, eu i-am spus clar că s-a terminat... Dar tot îl mai iubesc. Îl mai iubesc încă. O, Răzvane... Ce-i şi viaţa asta. Sînt eu nebună?“

— Sînt eu nebună, tati?

Se uită mirat la mine.

— Nu, Claudia. Ce întrebare-i asta?

Zice „nu". Dar nu se împotrivește tratamentului. Am să le pot demonstra vreodată părinților că ei greșesc?

— Te invit la dans, Amelia. Tata se ridică de la masă.

Ce bine arată mama. Și eu aș fi bucuroasă să arăt așa, la vîrsta ei. Voi trăi atîta? Nu doresc să trăiesc mult. Vreau însă să fiu fericită.

„Am fi putut fi fericiți, Răzvane. Am fi putut? Da. Dar ține de trecut. STOP!"

— Dansați, domnișoară?

Tata e în formă. Am acceptat. A fost minunat.

* * *

Stăteam in avionul ce mă ducea spre casă, cu ochii închiși, între cer și pămînt. Scurta delegație a tatei se terminase. Pentru prima oară mă întorceam de la mare singură. Cu părinții, dar... singură. Marcu, Răzvan... amintiri.

Brățara mamei... I-o arătase „întîmplător" tatei și acum era încîntată și... departe de mine. Citea o carte cumpărată la mare. Tata — și el departe, absorbit de o revistă de specialitate.

— Draga mea, e extraordinară legătura între nervi și alergie. O știi pe nepoată-mea Mirela, fata lui Emil, nu?

— Nu, n-am cunoscut-o.

Primele cuvinte mă făcuseră să ciulesc urechile. Imediat am întors privirile spre părinți. Cuvintele interlocutoarelor — două doamne, trecute bine de prima tinerețe, ce ședeau în fața mea — mi-am dat seama, nu le tulburaseră lecturile.

— În fine... Ascultă. Are azi cincisprezece ani. A fost un copil foarte sănătos pînă acum vreo doi ani, cînd a început să manifeste stări de anxietate, nejustificate. Părinții s-au speriat și au dus-o la un psihiatru. Respectivul doctor a spus că se întîmplă uneori la pubertate. Mai ales în cazul

unor constituții mai labile. I-a recomandat tot felul de pastile și fiole și mult sport. Mirela însă nu dădea niciun semn de vindecare. Frate-meu era pur și simplu îngrozit. I se părea că fi-sa a înnebunit. Nu-ți spun: a mai perindat-o pe la nu știu cîți doctori. Tratamente asemănătoare. Starea nepoatei mele însă — aceeași. Dacă nu i se îndeplineau dorințele, nu mai era de trăit cu ea în casă. Făcea crize de plîns, era agitată, certăreață. Și cum naiba să-i îndeplinești toate dorințele? Nu erau dorințe de om normal.

— Dar ce voia?

— Să-ți dau un exemplu. Frate-meu are *hobby*-ul filatelici, iar nepoată-mea l-a moștenit. De doi ani însă, Mirelei a-nceput să-i fie o frică grozavă că taică-său o să vîndă timbrele. Lui nu-i trecuse niciodată prin gînd. E îndrăgostit de timbrele lui. Ea o ținea pe-a ei. Îl punea pe bietul frate-meu și pe cumnată-mea să promită solemn, de cel puțin zece ori pe zi, că nu vor vinde timbrele. În plus, nici frate-meu și nici cumnată-mea nu mai aveau voie să pună mîna pe timbre.

— Asta-i bună!

— Chiar așa. A pus clasoarele pe o măsuță în mijlocul cameri și le păzea.

— Cum adică — le păzea?

— Tot timpul se uita să vadă dacă nu se atinge cineva de ele.

— Nu mai spune!...

— Ăsta era „fixul" ei. Și-n afară de asta trecea aproape din oră în oră peste clasoare, să vadă dacă timbrele nu s-au stricat.

— Cum să se strice?

— De pildă, dacă nu cumva s-a îndoit vreunul, cînd a umblat la ele data trecută.

— Înțeleg. Permanent exista cîte o „dată trecută".

— Exact. Se uitase la început la ele, să vadă dacă nu cumva au dispărut. Şi apoi, se tot uita să vadă dacă „data trecută“ n-a mototolit vreunul ...

— Stătea tot timpul lîngă ele? Nu mai părăsea camera?

— Ba sigur că pleca. Doar nu se condamnase singură la arest în odaie. Dar de fiecare dată cînd se întorcea, se uita întîi să vadă dacă n-au dispărut timbrele, iar apoi răsfoia clasoarele, să vadă dacă „nu s-au stricat“.

— Totuşi, cum de nu-i era frică să lase timbrele nesupravegheate?

— Încuia uşa camerei cu două chei.

— Doamne!

— Mare necaz! Fratele meu şi cumnată-mea în doi ani aproape că albiseră. Erau distruşi. Degeaba-i explicau fetei că aşa cum pînă atunci timbrele nu păţiseră nimic, nu are nici un rost să-şi facă griji nici acum. Pe moment asculta calmă. Aveai impresia că ai convins-o şi apoi ... o lua de la început. În cele din urmă, astă vară, au internat-o. Trebuia luată o hotărîre mai dură. Traiul în casa lor devenise un calvar. Plînsete, proteste, dar au internat-o. Află însă că şi-a luat clasoarele cu ea.

— I le-au dat?

— Ce erau să facă bieţii părinţi? Erau clasoare de valoare, dar a fost imposibil s-o decizi să plece fără ele. După vreo săptămînă însă — plimbîndu-se prin curtea spitalului — a înţepat-o o albină şi a leşinat. A avut un mare noroc: era un medic prin apropiere. A intervenit imediat. Iar cînd s-a trezit Mirela, a întrebat-o dacă nu cumva e alergică. Ea a răspuns că nu. Atunci chiar nu ştia — habar n-avea că, de fapt ...

— Deci — *este* alergică?

— Da. Este alergică la veninul de albine.

— Uite ce poate face o nenorocită de albină!

— Nu. Albina nu a făcut decît să denunţe starea alergică. A fost de fapt salvarea ei.

— Salvarea ei?

— Da. Aici e cheia. Cînd şocul anafilactic evoluează în trepte, primele lui manifestări pot fi stări de anxietate nejustificată. Adesea pacientul — alergicul respectiv — este considerat un nevrotic şi... rezultatul e ca în cazul Mirelei. E îndreptat spre un neurolog sau chiar un psihiatru.

— Interesant!

— Da... Tu eşti alergic, iar cei din jur cred că ai „nervii în batistă".

— Şi nepoată-ta cum a reacţionat cînd...?

— Pe ea n-a afectat-o prea mult. A început să facă un tratament de desensibilizare. Şi... e atît de tînără. Are toate şansele ca în curînd toată povestea să rămînă o simplă amintire.

„Simplă amintire?... Cine a trecut printr-o asemenea situaţie, e greu s-o privească ca pe o simplă amintire. Cine ştie ce-o fi în sufletul fetei cu adevărat?" Ascultasem cu respiraţia tăiată... „E oare posibil aşa ceva? E oare posibil ca atunci, după ce a căzut coşul, cînd m-a înţepat albina... să fi fost totul, toate ciudăţeniile ce-au urmat, pe fond alergic? Şi cînd am leşinat, vara, la bunici? Să nu fi fost din cauza durerii pricinuită tot de înţepătura unei albine, cum au crezut toţi, ci pentru că sînt şi eu alergică? Să fi făcut şi eu un şoc anafilactic? Sistemul meu nervos să fi fost tot timpul perfect sănătos? Oare sînt... SÎNT ŞI EU ALERGICĂ? Atît?... Ce fericită aş fi! AŞ TERMINA CU TOATE TRATAMENTELE!"

Cînd vor afla părinţii... Şi-ar da seama că au greşit. Dar s-ar bucura. Sînt *sigură* că s-ar bucura! Ar fi o dovadă că fetiţa lor a fost sănătoasă.

Irişi verzi... Singurul care nu m-a crezut bolnavă de nervi a fost Marcu. Am aflat oare adevăratul mister al

bolii mele? Oare chiar... acesta este? Da. Totuşi... Trebuie să consult un alergolog. E mai bine să audă părinţii explicaţia din gura unui alergolog. Să vadă că n-am fost... Că n-am fost nebună. Că tratamentul pe care mi l-au tot făcut mai bine de patru ani, mi l-au făcut degeaba. Toate hapurile şi toate injecţiile... Bine că i-am păcălit cu dozajul! Dar acum, gata. Cobaiul Claudia dezertează. S-a terminat. Trebuie să am confirmarea unui doctor şi o voi avea.

Misterul bolii mele a fost elucidat... A fost elucidat! De cînd aştept ziua asta. De cînd aştept ceasul care să-mi permită să spun: *Sînt* sănătoasă. Şi *am fost* sănătoasă.Am fost sănătoasă. Am fost *sănătoasă !* Ooo! De-ar ateriza odată avionul, să le pot spune părinţilor. Să audă că nu trebuie să-şi mai facă probleme. Să vadă că boala mea a fost ceva imaginar. Iar desensibilizarea... Ei, floare la ureche. Ce bine că m-au înţepat albinuţele acelea! Ce bine!

Vecinul meu, un moşulică, aţipise. Primul impuls a fost să-l sărut pe vîrful nasului. M-am mulţumit să-i surîd. „Somn uşor! Sînt aşa de fericită c-aş dansa o săptămînă fără întrerupere!"

După ce aş adormi ... mi-aş continua dansul în vis ... Ooo! S-aterizăm cît mai repede. Să le pot spune părinţilor. Şi nu numai lor. Răzvane ... sînt sănătoasă! Am şi eu acum o biografie curată, imaculată şi din punctul de vedere al unui medic, şi nu pentru că am dat-o la curăţătorie. Ci pentru că aşa a fost ca dintotdeauna. Da, Răzvane: dintotdeauna. S-a făcut lumină. Ce bine era să mai fi aşteptat. Să fi avut răbdare. O calitate rară. Elementară ... dar rară. M-ai iubit tu, vreodată, cu adevărat? Cred că da. M-ai iubit. Am simţit-o. Atîta timp cît nu a fost între noi nici un semn de întrebare. Dar aceasta-i iubire? Instinctul meu de conservare — făcînd apel la mărturiile simţă-

mintelor trecute — ar spune: da. Dar raţiunea? Avînd ca aliat conştiinţa, ar spune: nu.

Şi Milton spunea la moartea lui Cromwell: „Avea cu dînsul un vajnic luptător: conştiinţa."

Acasă am găsit un mic pachet. L-am deschis şi mi-am dat seama că fusese lăsat de puţin timp. O tuberoză minunată mi-a mîngîiat degetele. A căzut un bileţel: „Tuberozele mai trăiesc, Claudia. Le bate vîntul, dar ele continuă să ne farmece cu parfumul lor. Răzvan."

„Răzvan! Da ... Nu ... Imposibil să răspund ... încă." Ei, dar n-au intrat zilele în sac. Aşa că ... „Să nu-şi neglijeze viitorul..."

Irişi verzi, cîtă dreptate aţi avut! „Să lupte să învingă trecutul". Mai urmează (ştiu acele vorbe pe de rost): „Să trăiască şi să fie fericită."

* * *

... Închid caietul. Soarele răsare. Există însă şi o seară. Eh, deocamdată e dimineaţă. De-abia a dispărut luna. Poate că nici n-a adormit încă. Pînă se va trezi ... e numai soare!

Mă aşteaptă facultatea, străzile. Cursurile. Colegii. Atîtea cărţi... Atîtea de învăţat ... Atîtea de trăit.

Viitorul.